

Forord

Første afsnit

Et opråb til læseren ...

Som en buket af mindre montager, følger fortællingen forskellige menneskers historier om arbejdsliv og samfundet ellers.

Til tider vil mosaikken indeholde *skarpe og socialrealistiske vendinger*, som udtales af persongalleriet. Disse præsenterer således - *på ingen måder* - forfatterens egne moralske standpunkter. For den samlede forståelse af budskabet, er det derfor afgørende, at den *bagvedliggende samfundssarkasme og tilhørende ironi*, bearbejdes pluralistisk af dig som læser ... og at disse spydige hentydninger bliver opfattet af dig udefra. Og således i en krystalklar samfundsspejling, der opildner til debat frem for *hurtigt konstrueret negativskritik* af scenens rå brutalitet og eventuelle udskammende personskildringer. Dette kan således være *realiteter*, som forfatteren opridser, men ikke forherliger. At de kan bruges af os alle fremadrettet, hvor rammende billeder eventuelt kan - eller måske *skal* - gøre ondt. *Tag bogens realitetssmæk med oprejst pande - brug dem, eller lad være!* Og selv hvis denne indledning bliver for snørklet; "Så lev med det!" som Lasse, én af bogens karakterer, sikkert ville sige "Hvis denne forordsdel giver dig udfordringer nu, kan du altid vende tilbage til sektionen senere".

Bogens billedserie vil udpensle tendensen, hvor Den Nuværende Kapitalisme belønner sine skabeloner. Og herunder Det Nuværende Arbejdsmarked, som bestemt *fungerer*. Men for *udvalgte alene ...*

Læs et værk, der tager et smugkig ind i et semifiktivt parallelunivers, som bygger videre på ovenstående tidstendenser. Og *ser på* vore karrierer i samspil med vore kommende tilværelser i en nær fremtid.

- *Ser på* den *frådende forårsbjergflod*, og hvorhen den vil slynge *Vore Arbejdsliv ...* Ser på, hvordan *Magtens Maskiner allerede nu indkværner sine Skarpe Skrueriller i flæsk, der tager sig til takke, med at gro på arbejdspladsers fredagskagediæter - i en blanding af hule hurraråb for afdelingsfødselarer, og bonuskontoers koncerter med smarte kunstnere, som alle bør kunne lide. Hvor topledelse kun ser profit, og knapt ser lidelsen nederst. Knapt ænser vort kød og blod.*

Ser på, om flere af os kan opdage den skjulte tvang, hvis indrullen stadig er et gyldigt ekko fra ungdomsoprørsfilmen Hair's militaristiske værnepligtscener.

Til trods for krige i nutidens Østeuropa og Mellemøsten, bør samfundet insistere på, at *jobmilitaristiske tendenser* ikke overtager vores vestlige arbejdsmarked. At hærens lederuddannelser ikke forgudes, og trykker den

ukritiske magt opad i vertikalt snævre bestyrelser, der tror de kan gennemtvinge sine tankegange og idealer ned over alle andre.

Andet afsnit

Kroens Kvalmende Korpus

- *Det drømmende forordskapitel*

Lettere svedende lå en sovende kvinde og vendte sig i sin seng. Pupillernes raske pløjning mod øjenlågene bevidnede om et sind, der afviklede heftige scenarier på den indre projektor.

I denne var hun tilskuer til en scene - et klip fra hendes liv, hvor hun sad på et værtshus. Flokken af mennesker omkring hende så ud til at udgøre et vanligt klientel, men der var et eller andet ved gæsterne, der stak ud. Noget ... ja, dette *noget* klemte sig mere og mere på, som et ilde varsel, i hendes opfattelse - i hendes syn på personagerne i baren.

Kvinden vendte sig påny i sengen, og denne gang endnu mere uroligt, for så - bekymringsfuldt - at klynke lidt ... og drømme videre.

I drømmen blev en lille handicappet mand i kørestol hjulpet ind på bodegaen. Han satte sig til rette, og til trods for sine tykke briller opdagede han kvinden ved siden af sig. Alt imens jukeboks-appen skiftede sang på barens iPad, fremstod han som selskabslysten.

- "Hvaaa ... Store Bjarne!" råbte den blonde handicappede nu til bartenderen "Stik mig en kold, og gerne så hurtigt at den ikke når, at blive varm inden den når min hånd"

- "Ja, ja ... selvfølgelig" svarede bartenderen meget pligttopfyldende. Lidt væk derfra, stod en flok kvinder ved et par små højborde, og da en mand kom forbi, trådte en buttet, fregnet og rødhåret kvinde ud foran ham.

- "Huh! Hvad sker der" udstødte manden med en meget dyb stemme, da kvinden med en hurtig bevægelse prikkede ham i skridtet.

- "Som om det skulle være noget?" sagde en af de andre kvinder hovent med en kraftig accent "Hvis I virkelig skal se løjer, er det med mig i førersædet"

Denne dame virkede bekendt, og på sær vis vidste den drømmende, at kvinden var fra Spanien. Ved nærmere eftersyn kan den drømmende nu se flere detaljer ved kvinden. Hun så, hvordan spanierens korte hår virkede afbleget. Kvinden havde tætsiddende øjne, og hovedet var dækket af tjavsede små krøller, der nogle steder var mørkorange. Enkelte steder på

den usoignerede hovedbund var hun skaldet, og ved albuerne havde hun røde udslet. Hendes kortærmede tshirt var lettere gennemsigtig, og under den kunne man se en gammeldags hvid bh, der dækkede for hendes lavtsiddende bryster. Hendes slidte jeans havde påsatte læderlapper, der enten var flossede ... eller i dårlig affældig tilstand.

- "Nej, tøser!" fortsatte kvinden nu "I danske protestantiske piger forstår jo slet ikke, at være *feminine*. Nu skal I bare se her!"

Kvinden gik nu over til et andet højbord, hvor den muskuløse Marco sidder. Hun stillede sig knejsende foran italieneren med det sorte hår og de smukke øjne, for så at tage en håndfuld peanuts fra bordets skål, og smide dem ned i herrens fadøl. Manden i Armaniblazeren blev lettere chokeret, og kiggede forvirret ned - så væk. Alt sammen til stor latterfyrd for kvinderne ved bordet et stykke væk.

Da aftenen endelig gik på hæld, vandrede den *drømmende iagttager* hjem fra baren. På vej ned ad gaden, opdagede hun tre mænd stå og sludre. Da hun kom tættere på, kunne hun se, at det var Store Bjarne, Marco og manden med den dybe stemme. Uden at høre nærmere efter forstod hun de ville mødes. De var ved at planlægge, hvordan de sammen kunne *lave havemøbler sammen - og lave en fælles mandeklub. Finde et rum, hvor de kan være sig selv, uden den indtrængende og dominerende indblanding fra kvinder.*

Det bizarre landskab blev nu for meget for den drømmende Annbritt, der med et sæt vågnede. Som havde hun haft et mareridt, rejste hun sig straks efter og så sig omkring. En notesbog lå ved sengen og hun begyndte at nedgrifle drømmen, som stadig stod krystalklart for Annbritt - og det var ikke sådan at hun dyrkede drømmedeling. Men denne skulle hun absolut snakke med søsteren om.

- "Hej søde" sagde Annbritt i telefonen "Jeg ved du er optaget i aften, men skal du noget i morgen?"

- "Nej" svarede hendes søster Urzula "Vi kan godt mødes - du virker lidt oprevet?"

- "Ja, eller nej det er ikke så galt" svarede hun "Jeg har bare haft en vild drøm, som jeg ikke helt forstår - som jeg ... gerne vil have hjælp til at tyde" Det var skumring da de to mødtes på *totten*, som var en plet bag Nemoland, hvor folk kunne nyde kanalsystemet.

- "Du kan smide tæppet der" sagde Annbritt "Så er der plads til os begge"

Mens Annbritt svuppede proppen af kold hvidvin, opknappede Urzula en dåse - for så at sætte sig ved siden af hende. Den lille græsbakke havde

overlevet Christianias modernisering, og momentet frembragte nydelsens udånden.

- "Hmm ..." sukkede Annbritt, mens Nemoland glimtede bag dem i nostalgiske nuancer "Altså drømme nogle gange"

- "Ja, kender følelsen" svarede Urzula, hvis blonde hår blev ramt af pæreskæret "Jeg har selv haft en del tidligere - men underligt nok ... så oplever jeg ... at jeg sjældent husker dem, når jeg er stresset"

- "Er du ikke det hele tiden?" spurgte Annbritt kynisk.

- "Hrm!" udstødte Urzula fnisende, for så at kløjs i sommersprøjtet "Det kan der være noget om. I hvert fald lige for tiden. Men den her sad fast for dig da du vågnede - var det et mareridt?"

- "Nej. Det vil jeg ikke kalde oplevelsen" lød det tøvende "Nærmere uvirkeligt. Men jo. Drømmen var i hvert fald så bizar, at jeg følte ubehag - så meget utilpashed, at jeg vågnede i sved og var ret irriteret"

- "Jamen, hvad handlede det om?"

- "Tja ... en masse ting, tænker jeg" sagde Annbritt for så at holde en lille pause "Faktisk oplevede jeg en del svage personer, være *ikke-svage*"

- "Lyder kryptisk" sagde Urzula "Og spøjst at drømmen kunne stå så tydeligt for dig, hvis oplevelsen var sløret"

- "Det var den slet ikke - den udspillede sig på et brunt værtshus.

Halvdelen af de besøgende var *fysisk svage*, men stadig i stand til, at dominere de alle *de stærke* ... modsat foregik det hele jo på et sted, hvor man oftest finder de mest brovtende - hvor man typisk vil opfatte *fysisk stærke som de mest dominerende*"

- "Det her minder mig lidt om den snak vi havde omkring din sidste arbejdsplads. Var der ikke noget med, at *dine kollegaer opførte sig ret dominerende?*"

- "Jo"

- "Og var *de ikke fysisk stærke?*"

- "Tjo ... vi var kun syv på kontoret. Jeg var den eneste kvinde, og kan huske at vi holdt fredagsbar - sammen i starten. Senere afholdt de - *gutterne* - den alene på den lokale bodega. Jeg arbejdede der ikke så længe, og den sidste fredag tog jeg med dem. Det var ret opklarende, og fandt ud af, de gjorde for afløb. At disse store dominerende mænd opsøgte miljøet for at kunne tale frit fra deres ... nærmest *maskuline lever*. De fandt mig nok for pæn til, at jeg kunne tåle den slags mandehørm, og så virkede de også træt af al den høflighed, der prægede firmaets salgstaler i telefonen"

- "Men du er vel også ret pæn i din opførsel, Annbritt. Så jeg tænker at stedet ikke var noget for dig uanset - at du holdt på stedet, var en forandring, der hjalp dig"

- "Du har ret" svarede Annbritt "Kom også til den konklusion - ret hurtigt"

- “Jeg tyder det således at ...

Du frygter det, der ligger forude. At du trænger til at føle dig stærk, når nu du skal være iværksætter. Men såfremt at den styrke du søger, er den samme som de besidder - de store dominerende ... på din tidligere arbejdsplads, så kan du ikke magte det. Et sted i dit sind, ville du ønske, at iværksætteri ikke vil kræve den styrke du forudser ... eller har ærefrygt for. Du ville ønske du - med sikkerhed - kunne igangsætte firmaet ud fra ‘egne faglige kvalifikationer’, og ikke ved gerninger, der bygger på brutal mandlig styrke. Såfremt at arbejdsmarkedet for selvstændige skulle være ‘maskulint domineret’ - og maskulin på flere fronter, bliver du nok trist ved udsigten til den kommende tid. I så fald ville du ønske, at præmissen var vendt på hovedet ... For hvis alt ‘det brovtende’ styrer iværksætteriet, virker udfordringen ‘alt for bizar’ i dine øjne”

- “He, he” svarede Annbritt grinende “Kan sagtens følge dig - noget om snakken”

- “Men du er jo heller ikke alene. Skal du ikke starte virksomheden med en anden?”

- “Korrekt. Vi er to om projektet, så det hjælper på det” svarede hun “Jens er en gammel ven - stoler på ham”

- “Hvordan er han?”

- “Ret afslappet ...”

- “ ... og meget forskellig fra Bodegaslænget” afbrød Urzula smilende. De grinede begge over søsterens hjælpende og frække afslutten, for så at skåle ... alt imens de stadig kunne ænse omridset af et par skræppende skarver i kanalvandet.

Tredje afsnit

Dette er en højfilosofisk sektion, der - som udgangspunkt - kan virke uforståelig for en stor del af læserne. Farer du vild i afsnittets kroge, kan du eventuelt læse det 2-3 gange. Så friskt mod og tag udfordringen op. Hvis du eventuelt stadig ikke grejer afsnittet, opfordres du da til at gå videre til *Fjerde afsnit* - og derefter læse selve novellen. På det tidspunkt, hvor du har læst færdigt, bør et tydeligere billede have tegnet sig for dig - og så kan du genlæse dette *Tredje afsnit*, der tillige kan/bør opstilles mod novellens afsluttende *Epilog*.

Er du enig med Urzulas tydning af Annbritts drøm? Eller virkede drømmens personer - modsat - helt plausible i deres opførsel? Og kan bodegaens brovtende systemverden være et fænomen, der småfuldt varmer sig ved *høvdingens ønskedrøm om hvad-fatter-selv-siger-er-altid-lov ...* være et fænomen, der kan sidestilles med nogle mænds opfattelse af god *mandehørmshumor på en given arbejdsplads? ...*

- nogle mænds opfattelse af *rå opførsel uden filter*, og alt inklusiv hvad angår *heirarkiformende intentioner*.

{ *Det er så her, at du - som læser - måske bliver arrig, og irriteret over det indirekte præmis for drømmens tydning og hentydninger.*

Du kan blive irriteret over dens normer, byggesten og særligt naturlove, hvor Mænd - rent anatomisk - defineres som væsner, der genetisk bærer XY-kromosomerne.

*Så hvis denne bog er fysisk printet, skal XX-kromosomsvæsener være velkomne, til at tæske mediet her i væggen ... men kun midlertidigt - og forfatteren håber/forventer, at Kvinder stadig/sagtens kan bortfiltrere snerten af underdanig krops-ynk, og finde bogens samlede præmis for **kropsbaseret uretfærdighed** ekstremt interessant og **uhyre relevant**, for så at læse videre ... mange mænd med kropslige udfordringer har, tillige, været i samme båd ... }*

Men apropos fysiske forskelle mellem mennesker generelt. Er der så eventuelt noget, der gør, at vi stadig befinder os i et samfund, som er dybt påvirket af *fysisk fremtoning*? Kan din *personlige og sociale vægt*, fortsat, være afhængig af de mest basale egenskaber ved dit udseende? Påvirkes nogle menneskers magt af mangel på kropslige fordele? Og kan *kropskarismatisk favorisering* påvirke din status på arbejdspladsen i langt højere grad, end du først antager?

Tese: *Ærkemaskuline kræfter vil, til stadighed, gro og tilhjelpe opvoksen af store samt mindre-lyttende individer. Og det på en sådan måde, at visse/mange mer-kropsfyldige mænd vil understøtte et normativ, der fordrer;*

... at de selv bliver talerør for traditionen om, at deres 'heirarki-orienterede intentioner bør anses som den stilmanglende samt disrespekt-agerende logik, der kan fortsættes i al evighed'.

... At disse dominerende anskuer denne effekt som en helt naturlig og reproducerende selvfølge de andre, i det resterende samfund, bare skal leve med.

Såfremt tesen kan blive til bevisbar teori. Og vi ikke adresserer problemet, vil disse forkælede ofte forlænge sine barndomme, for så at kaste sten af voksenmobning i det beskidte vand, vi kalder *et fair arbejdsmarked vi alle gider at stå op til*. I konservatismen ligger også fastgroede mønstre, af *dominansliderlige underdanighedskvinder og forkælende modertyper, der ubevidst hjælper disse stærke ...*

- der stadig ophøjer bestemte adonisidealer til at udøve kropsbaseret lederskab - der fortsat tillader, at visse store eller meget karismatiske mænd kaster med store kampesten, hvis ringe forplanter sig i vandet. *Disse stærke er/bliver umodsagte mænd, der spreder sine negative bølger, og når mellemliddets modtagere opgiver modsvaret grundet fysisk intimideren, sender de barnligt mobbelorten videre til næste led - til de næste ansatte på arbejdsstedet.*

Bogen er et litterært værk, der bruger et væld af anekdoter, som tilsammen udgør så stærke tendenser, at videnskaben skal stå tidligt op for at modbevise dem. For at læseren rigtig kan frasige sig tekstens skarpe undertoner og samfundskritik, skal/bør vores civilisation *undersøge og falsificere*¹ tekstens indirekte kritiker af de traditionelle maskulinitets-kulturer og mønstre, som flyder over blandt yngre mænd mange steder i Verden. Og som vælter sine strømme af negativitet og destruktiv samt bagudskuende dominans over mod arbejdsmarkedet - og videre ind i bestyrelser ... stater ... og påvirker utallige apatiske regeringer, der kun tager *Klimakrisens udfordringer seriøst af ord og kampagneslogans*.

Denne bog tager sit udgangspunkt i den bagvedliggende magt, der ligger i både utalte kropsnormer og andre åbenlyse normer. Er vi ikke, allesammen, med til at opretholde visse *indsatsnormer*, som underbygger *fortjenthedsmantraet* på det kapitalistiske arbejdsmarked? Og kender vi ikke alle følelsen af, at møde barnlige mellemledere, der favoriserer sine yndlingskollegaer, UDEN at *indtænke indsats*? Sådanne scenarier kan danne en usund grobund, hvor de *ufavoriserede og slidende føler sig uværdsat ... og fordre rum, hvor ansatte kan føle sig fanget i meget destruktive jobmønstre.*

¹ Website sidst besøgt 23.01.2024: <https://en.wikipedia.org/wiki/Falsifiability>

Således tog værket her sit udspring i en tid hvor forfatteren lod sig inspirere af flere tekstfaglige input fra Borgerløns-bevægelsen og bevægelsen *Gode Penge* mellem november 2021 og marts 2024. Inspirationen er også hentet fra personlige hændelser fra arbejdsmarkedet. Og hvor mange danskere har ikke kunnet undsige sig, at have oplevet bagudskuende magtnormer og brovtende personligheder i diverse ansættelser?

For kender vi måske ikke alle den følelse af *en særlig bodegastemning*, der kan opstå under en sen fredagsøl. Hører det med til forståelsen af ansættelsesforhold på en virksomhed, at vi alle stadig *skal være overbærende med den eller de personer*, der med en bajer i hånden, skal bruge sin *kropskarismatiske overlegenhed*, til så at hævde sig? Og hvordan er det nu det sociale pusslespil hænger sammen, når vedkommende eventuelt også begynder på diverse former for voksenmobning? Opførsler som kollegaerne så bare skal *drysse af skulderen*, i det gamle amerikanske sejhedsbegrebs tegn ... en kultur, der sandsynligvis kan spores tilbage til Italiens voldssport; "Calcio storico Fiorentino"² ³, hvor mænd degraderes til ubeskyttede tyre i en prehistorisk sandbundsarena.

Hvordan har de nye wokegenerationer⁴, progressive og/eller Nordisk-sindede det med de ovenstående *empiriebaserede*⁵ mønstre? Mønstre hvor fysisk styrke partout skaber *den trygge sutteklud* kaldet *heirarkier*, og som nogle usikre mænd ubevidst klæber sig til - hvor fysisk fremtræden stadig trumfer det meste, i mange af samfundets offentlige rum? Skal vi stadig være tilfredse, og fortsat finde os i, at visse folk *ikke videreudvikler sig* fra sine simple og apatiske teenagestadier? Eller kan vi, modsat, have

² Website sidst besøgt 15.01.2024:

https://en.wikipedia.org/wiki/Calcio_storico_fiorentino

³ Website sidst besøgt 15.01.2024: <https://www.youtube.com/watch?v=w1PkbsYLUUo>

⁴ *Woke* er et udtryk for den årvågenhed, der har præget minoriteter samt den Amerikanske venstrefløj siden 2010, og efterfølgende påvirkede andre vestlige unge til en hvis grad. Morgan, Marcyliena (2020). "We Don't Play': Black Women's Linguistic Authority Across Race, Class, and Gender". In Alim, H. Samy; Reyes, Angela; Kroskrity, Paul V. (eds.). *The Oxford Handbook of Language and Race*. Oxford University Press. pp. 276–277. doi:10.1093/oxfordhb/9780190845995.013.13. ISBN 978-0-19-084599-5

⁵ Både de *angelsaksiske kristendomme* (Commonwealth-emperiets lande; først England og dets kolonier i 1600- og 1700-tallet, og senere de løsrevne Engelskprogede stater), samt middelhavslande/de mere katolske lande under de latinske sprog/lande (Frankrig, Spanien, Italien og Portugal), synes stadig at næres af den traditionelle maskulinitets efterdønninger, der hviler på den *nationalisme* eller *herredømmefornuft*, som ligger i *storhedstankesæt* ifbm de tilhørende emperier. I januar 2024, planlagde undertegnede/forfatter og forklare om "*vildfarne kulturer*" i en tale til en familiefest, hvor han/jeg og et familiemedlem - forinden - havde debateret meget om de større verdenskulturer, og *hvorfor man ofte skulle bokse med overflødig og oftest helt ubrugelig machokultur på arbejdspladsen, når man mødte udenlandske kollegaer?*

bestemmelsesret til at frasige os de dårlige arbejdsmiljøer de skaber? Og således sikre os mod denne forurening, ved at have backupmodeller - som f.eks. at indføre en, relativt udgiftslet, borgerløn / en basisindkomst.

Der er mange, der for længst *har spist den ovenævnte mobbekiks på arbejdspladsen*, og hvorfor skal *disse stærke* så stadig insistere på, at vi andre *bare skal tørre øjnene?*

For at vi underkuede så, efterfølgende, at møde op på arbejdet med et påsmørret smil.

Den ovenstående effekt må ALDRIG munde ud i, at vi - som flertal - udskammer *disse stærke*. Men skylder vi ikke os selv, at imødegå de *negative umodenheder*, som en betydelig mængde af *unge mandlige, og kropsfavoriserede, ledere mellem 18 og 30 år* synes at udvise? ... og kan vi være sikre på, at visse ledere *ikke hænger fast i opførselsmønstret efter de er fyldt 30?*

Slid

Kapitel 10110001-10100100

Toplederen, der samtidigt var storaktionær, så på virksomhedens ingeniør, inden han klappede hende på skulderen. Derefter gav han hende et par anerkendende nik, for så at lukke øjnene og gå mod udgangen af fabrikshallen. Urzula forstod signalet, og rodede efter en infrarød kliknøgle i sin lomme. Et kort blip blev efterfulgt af et par grønne blink på døren, der nu åbnede sig og med sindsro forlod de stedet, hvor i alt var selvkørende. I hallen hørtes de automatiserede robotter, der selv producerede firmaets nye robotter på samlebåndet, og i hjørnerne stod droner på hjul og vinger klar til periodiske - men sjældne - stop for rengøring. Den sidste robot, de havde designet, var til kommunerne, og denne humanoide robot skulle rutevisitere alle på overførselsindkomst. Tjekke op på om de var hjemme om natten, og reelt boede som anført i offentlige databaser.

Ingeniøren havde de sidste ti år sagt farvel til alle sine kollegaer, og da hun lukkede døren efter sig udstødte hun et kort fnis - det var tragikomisk at deres robotter nu kunne tjekke op på disse tidligere kollegaer. For udviklerjobbene hang jo ikke længere på træerne, og selv halvdelen af alle servicejob var nu blevet automatiserede.

Da hun var ude på parkeringspladsen, gik hun over mod virksomhedens ledelseslokaler, der var ved at blive tømt. Ikke fordi at firmaet var ved at lukke, men ved hjælp af AI, var alle administrationens medarbejdere - fra *salg* over *bogholderi* til *promovering* - nu blevet overflødige. Det der var tilbage var det mødelokale hun og bestyrelsen skulle mødes i for sidste gang.

- "Nå er alle ankommet?" lød det fra hendes chef.

Som bestyrelsens formand var han også leder af mødet, og da de alle havde sat sig til rette, for så at få en kop kaffe serveret af en lidt ældre robottype fra deres serie.

- "Ja, næsten. Og der kom Elvira som *sidstekvinde*" lød det fra et af bestyrelsens medlemmer "Så er vi her vidst - men kan du lige vente et sekund eller to med at gå i gang?"

- "Jo, hvorfor" svarede hendes boss, Erling "Hvad er det du tøver over?"

Flere af bestyrelsens medlemmer rejste sig, og gik nu over til det afbrydende medlem, der sad og læste nyheder på sin laseroplyste hånd.

- "Hvad læser du om?" spurgte Erling, der nu også havde rejst sig.

- "Bare lidt om guldspriserne" forklarede medlemmet "Min datter skal

til at læse til guldsmed på et akademi, der ligger tæt Indiens største diamantmarked - og så hjælper det ikke at guldprisen ikke er opadtrendende”

- “Ja, fortæl mig om det” sagde Elvira der endnu ikke havde sat sig “Det går ud over de gamle serier af familiesmykker, jeg har i min samling. Selvom de er antikke og fra før 2. verdenskrig, er guldprisen mere betydningsfuld end efterspørgslen”

- “Nej, så skulle I hellere samle på Fordmodeller fra Rockefellers tid” sagde en tredje “Og jeg er særligt glad for de få elektriske der blev lavet. De er kommet i ekstra høj kurs, ved de kinesere med elbilsselskaber. Solgte en sort gammel elbil til firdobbelt pris - men beholder da de fem andre”

En anerkendende klukken brød ud mellem medlemmerne, som alle frydede sig ved bilsamlerens fortjeneste ... og hans snu trick med at afvente prisudviklingen.

- “Hrm, hrm” lød det fra Urzula, der fik Erling til at vende sig, og gå over mod hende.

- “Min præsentation er altså ekstrem vigtig” forklarede hun ham hviskende “Styringen på tværs af kontinentet står og falder med mine kontrolapplikationer”

- “Det er klart” svarede Erling, og vendte sig mod resten “Kan vi komme videre med dagordnen?”

Omsider fik de startet, og efter de sædvanlige punkter kom hun endelig i gang med sin præsentation.

- “Og med denne afsluttende slide fra Urzula, skal vi stemme om hendes *Digitale Kontrolstandard for Europa* kan vedtages? ... jaa ... og Elvira! Hvis du kan fjerne din fokus fra din mobil? Godt jamen så er det vedtaget.

Jeg vil gerne sige tak Urzula, for hendes særdeles fornemme indsats på området i denne sidste overgangsfase til *Fuld Automation*. Skal vi give hende en hånd?”

- “Årh ... det manglede da bare” sagde Urzula med en påtaget forlegenhed over klapsalven.

- “Lad os derfor sige adjø til Urzula for nu, og I har jo alle hendes kontaktinfo, såfremt der skulle være noget med den *digitale drift* og *styring*. Som I ved har vi klargjort at al *produktionsdrift* og *centralt vedligehold*, vil blive eksekveret i lokalerne bag os, men når det kommer til det *decentrale vedligehold*, har vi stadig nogle valg vi skal tage, og her ...”

Urzula nåede ikke at høre mere inden hun lukkede døren, og uvidende for hendes egen fremtid, skulle disse ord blive de *sidste menneskeligt talte*, hun ville høre de næste fem uger.

Da hun var kommet ud af mødelokalet, vandrede hun ned til udgangen ved hjørnet af pladsen - for så at knipse efter en kommunal

selvkørende tjenestebil. En lampe blinkede et stykke væk som indikation på, at en sensor havde hørt lyden fra hendes fingre. I ventetiden kiggede hun sporadisk ud på kompleksets kant, og bag hegnet mod det kommunale nærsamfund scannede hun sine øjne hen over den smalle skovkant. En flig landskabsarkitekterne minutiøst havde tildelt den del af erhvervsområdet, da byrådet - allernådigst - havde tænkt stort og skrevet 'biodiversitet' i lokalplanen.

Skoves natur borede sig, som en splint, i hendes øje ... en træsplint, der - for et kort øjeblik og tidligere i hendes karriere - havde åbnet hendes sind for indtryk udefra. Siden afgangseksamen på uddannelsen havde hun kun været arbejdsløs i fem måneder, og da dette var sket efter det første job, havde hun ikke forstået arbejdspladsens præmis. Hun havde kørt sig selv ned til anklerne og var ikke blevet belønnet, så da ingen havde set det på nær en garvet tillidsmand, var ansættelsen endt i en fritstilling, hvor yngre mellemledere i familievirksomheden trods alt fik opdaget hendes arbejdsomme, men passive og tilbagelænedede, indsats. Hun havde fulgt sin tillidsmands forslag om en psykologseance, der dog blev trodsigt kort - og da hendes mor anbefalede hende et seks ugers madlavningskursus fandt hun dette mere tiltalende.

Aftenskolens deltagere havde ikke livshistorier, der var fedtet ind i hendes jobtype, og når smalltalken på holdet gik om tøjvask af volleyballtrøjer og temarejser til sydengelske landsbyer, virkede det befriende for hende. Hendes sans for detaljer, havde dengang fået hende overtalt til en svampetur med tre fra madholdet, og da hendes hjerne ofte kunne opsuget data *en mas*, havde det syntes som en oplagt udfordring. Det var netop i den periode hun havde været til nummerolog og fået ændret sit navn fra det kedelige 'Ursula', der havde excelleret som afdelingens DOS-koder, til noget vildt der brød ud af bygningskompleksets evigt sovende pupper ... noget, der også henviste til hendes *urhang til skovens svampe ... noget tribal-tattoish, som gnistrede af zoologisk natur og biologi*. Efter et par tidlige tankers indskud blev første udkast til *Urzoola*, hvilket dog snart efter var landet på et mere mundret resultat ... hvor 's'-et alene var *endt som spejlvendt* med det rebelske og omvendte z.

Nu da Urzula stod og kiggede på myretuen i stykkets skovbund, fik hun øje på en Karl Johan. De tilbagevendende storme, hvis frekvens forøgedes, havde halvt brækket en fyrstamme en meter fra svampen, og træets vedsplinter fyldte hendes blik med en fersk gul farve. Til alt held havde en gren på den halvvaltede fyrtop, skånet den halvtykke Konge, der stolt stod tilbage i sin grønne moshave. Lamelgevæksten var en form for sporefauna, der var opkaldt efter en svensk regent, og da hun så

robotplæneklipperen summe forbi indenfor hegnet, faldt hun hen og forestillede et sært teaterstykke.

På kratstykkets side af hegnet havde naturens tilfældige vilkår skånet svampen, men på den grønne plæne var intet gået forbi robottens titaniumforstærkede stålkniive. Græsstråene var plantet for at gro, men kun til en helt bestemt størrelse, og i teaterstykket fremstod de nu som tinsoldater, der alle blev støbt, til at have én bestemt højde. Alt imens stod den tykke konge udenfor, og nød godt af livest stormfuldte dramaer med fugtig vin fra den omkransende mos. Han var på den grønne gren, men han var ikke den feudale herre inde på græsplænen.

Her havde plænerobotten genvundet maskinernes vælde, der tilbage i fordums romerske tid var opstået under et effektivt og 500 år langt emperium. En altkontrollerende struktur, der tjente et lille senat i Midtitalien, med en hærstruktur som decimerede alt udenfor støvlehalvøen. Langt før fascismen blev nedfældet som begreb, blev alle jernalderens vilde stammer i Sydeuropa nedslaget for kejserens, og et 100 mand stort senatstyres, velbefindende.

Den ultraeffektive top på robotplæneklipperen spillede Cæsar i hendes slørede øjnes skuespil, og som var det en knust rude på kompleksets facade bag hende, skuede hun nu gennem vinduets påklistrede solfilter. Filteret var sammenkrøllet ved nogle af kanterne, og netop her blev dets brune farve afsløret.

Firmaets 14.200 ansatte, i de outsourcete afdelinger, var alle indstillet på at rette ind, og virksomheden havde bevidst oprettet fabrikshaller til manuel fremstilling i lande, med svage fagforeninger, og ringe velfærdssystemer. Alle disse udlændinge var som græsstrå, hvis strækken efter solen, selvværd og et tilvalgt arbejdsliv blev tilskåret med en tiendedel millimeters nøjagtighed. Kun få kunne jage en økonomisk lederuddannelse, der måske ville sende dem opad til en tjans i en snæver bestyrelse - sende dem op til en position i *Det Elitære Senat* ... tæt på Kejseren. Tæt på drømmen.

Den førerløse bil havde omsider udført sin fulde rutine af fingerknips-reaktion og ankomst. Biltypen var endnu et eksempel på deres samarbejde med det offentlige omkring selvkørende robotter, og selvom hun tidligere havde yndet at tage autopiloten fra og sidde ved rattet, slængede hun sig nu ind på bagsædet. Hun rullede hjemad på kontraktens sidste reelle fyraften, og kun sporadisk skulle hun fremover tilbage på sin pind - alt var blevet automatiseret.

Hendes tanker om mekaniske metalvæsner førte hendes erindring forbi et streamet DikFok-track. I en kiosk havde hun luret på en piges mobil, og nu havde hun selv fået klippet på hjernen. Videoen gjorde grin med de seneste kreationer fra en anden robotvirksomhed, Fox Dynamics.

Elektronikken kunne nu te sig med pornoagtige kneppebevægelser, for så at køre skridtet op og ned af stripperpoles. Valgte man at putte skindet - fra hendes egne robotter - ud over dem, kunne de virkelighedstro maskiner nemt blive til dansende glædespiger.

Andet kapitel

Det måtte ikke hedde sig, og Sigrid bildte sig selv ind, at det ikke var sket. Den frakke hun altid havde båret gennem byen, var ikke gået op i skindsyningen nederst. Selvom det åbenlyst var sket, klamrede hun sig til den fornægtelse, der stak med sine irriterende fakta - den pågældende syningstype stod ikke til at redde.

Men frakken var kun et symbol på noget værre ... en smerte, der rev i hendes sind. At hendes mand havde kræft, var noget som kun få var bekendt med. Til tider opstod der sprækker, hvor man netop hørte om folk, der havde fået kræft - nogle havde overlevet, andre var døde og så var der dem, der var gået bort, uden at folk helt kendte til den rigtige årsag.

Det måtte ikke hedde sig, og alle i lokalmiljøet ville langt hellere fortælle om *fantastiske familiebedrifter* - historier som kom de fra ungdommens bredsmilende hævdelser og storhedsvår.

Sigrid havde ikke altid haft det store svung i sine tanker, men poesien havde vokset på hende efter hun havde læst en del bøger fra kendte psykologer og populære filosoffer. For to år siden havde hun også taget et kursus i filosofi ved Folkeuniversitetet.

En svag spejling vrængede sig mod hende, da hun sad og kiggede ud af vinduet. Mens blikket skød videre ud gennem tykke istapper, fokuserede det endeligt på det frosne vands mange luftbobler. *Kun tøvejr og isslag efterfulgt af hård vedholdende frost kunne give den effekt*, havde hendes far engang fortalt hende, og nu var hun selv blevet én af familiens kløgtige erfarne.

Alt i mens solen vandt over dovne skyer, fik de skarpe stråler hende til at misse med øjnene, og snart efter kunne hun se en skygge, kaste sig mod det kridhvide snelandskab. Gemalen gik forbi hendes udkigspost, og hun drejede sig omsider væk fra vinduet - vendte sig mod stuebordet, for så at høre mandens tunge dørsækken, der løsnede det hvide og fasthængende nedbør fra tagrenden. Istappers fliseknusen medførte en klirrende lyd, der bredte skælven i hele teselskabet, og hun løftede sin varme kop mod munden.

- "St ... Sten. Ved Jensen og på hjørnet af vejen" sagde Ebert og hængte sin vinterjakke på knagen i entréen "Min gåtur med hunden ... vi gik forbi dem - de mange sten"

- "Jamen det lyder da som en god tur, I fik Jer der" svarede hendes veninde Karin ham.

Sigrids mand Ebert havde fået en hjerneblødning for et par år siden. Inden lidelsen havde et hårdt liv, som arbejdsmand, medført en hård tone og et fjæs af granit. Men efter hændelsen, var han nu blevet en anden. Smerten, der lå i, at han knapt kunne kende sine børn, og kun sporadisk kaldte dem

ved rigtige navne, blev til tider lindret i et fjernt hjørne af hendes væsen - hun kendte ham, og vidste at han inderst inde og privat altid havde været godhjertet. Eberts tidligere kølighed, måtte beskrives som et socialt uheld. Hans grundkarakter gjorde dog, at han sikkert altid ville have delt gåturshistorien med dem uanset.

Hun tog et sip fra sin tekop, og kiggede over på rudekuverten, der stadig lå ovenpå kommoden. Hun havde ikke orket at flytte den to gram tunge papirindpakning fra klinikken, hvori brevet om hendes undersøgelse ikke længere befandt sig.

Da hun, i sidste uge, havde åbnet kuverten var hun vandret fra stuen og ind i soveværelset. Mens øjnene havde flakket over brevets øverste formalia, havde hun sat sig på sengen. Et suk var blevet afløst af hendes svagt faldende arm, og et sørgmodens blik, der slørede sig mod vinduets gardinblonde mønster. Hun havde derefter siddet et minut, for så at lægge sig ned og knuge hænderne om det sengetøj hun formåede at gribe. I øjenkrogen havde hun anet det sorte printerblæk med den dårlige nyhed om mavekræft. En nyhed, der havde væltet sin mørke væske ud over væggenes familieportrætter. Sandheden havde stået på et stykke *kittelhvidt A4-ark*, der kun kunne henlede hendes tanker på vanskeligt lægesprog. Kødfattigt hvisket fra de tomt-rungende desinficerede afdelinger, hun og Ebert for længst var blevet trætte af. Kuvertens indhold bestod af et ark med myndighedsprosa, der - snart efter - var blevet gemt i den nederste skuffe under sengelampen.

Ebert optrådte ikke længere som familiens eneste sygdomsoffer, og nu var hun selv blevet ramt. Hun var i vildrede, og kunne knapt opspore et saltkorns årsag til sygdommen. Mandens livsstil havde ikke været god, og man kunne, på sin vis, argumentere for at hans krop havde reageret derefter, *men hvorfor var hun selv blevet syg?*

Hendes tanker fandt omsider tilbage, og hun kiggde rundt på stuens teselskab, da Ebert skulle til at hente en sukkerskål fra køkkenet for tredje gang. Veninderne havde for længst vænnet sig til de sære omstændigheder, og hun fandt tryghed ved et hurtigt skift af samtaleemne.

- "Nå, vil du gerne ud?" spurgte Karin den spindende og mjavende kat, hvis beklagen varslede opbrud.

- "Ja, som sædvanligt har I været klipper" forklarede hun veninderne "Men jeg skal også hen og skrive en indkøbsliste til i morgen. Det synes ekstra svært at mønstre energi. Disse mørke tider opildner ikke til myriader af gøremål"

- "Jamen betyder det så, at visitationen bliver forsinket?" spurgte Sigrid i telefonen dagen efter.

- "Ja, 10-14 dage" lød svaret "Vi bliver nødt til, at vente på resultatet fra undersøgelsen"

- "Men Ebert føler sig jo allerede usikker ved hele forløbet" sagde Sigrid "Er der slet ikke noget, I kan gøre for at fremrykke det?"

- "Desværre, nej"

- "Kan jeg eventuelt få en henvisning til nærmeste sundhedshus? ... I ved, under den Nabo'Sund-ordning, hvor de tilstødende kommuner kan tilbyde en lignende service"

- "Desværre, nej" lød det nu som et ekko og meget ensartet.

Hun genkendte nu stemmemønstret, for så at blive træt og skuffet på én gang.

- "*Borgerkommando: Kan menneskelig telefonservice anfordres?*" opremsede Sigrid nu med tydeligt stemmeleje.

- "Desværre, nej"

Hun kendte den slags offentlige systemer alt for godt, og besluttede sig endeligt for at bøje af. Hun ville indfinde sig med systemet i denne omgang, og i stedet høre sin veninde ad om nogle muligheder for aflastning. Regionens kommuner havde en udvekslingsordning på området, som måske kunne bruges.

Situationen med *Eberts aflastningsforløb* faldt godt i hak, med det hun havde oplevet inden Eberts pension. Allerede dengang havde han være småsyg, og først senere fandt de ud af det med kræften. Men alt i alt, så havde han begyndt, at få småkavanker, som de først senere kunne se, var relateret til canceren. Systemet svarede med, at sætte ham i revalidering, og Sigrid huskede alt for godt, hvordan hun havde opsøgt diverse skranker. Det var fysisk krævende at stå i disse køer, men på sær vis kunne hun bedre lide det, end - igen - at vente i telefonen i 70 minutter.

Du er nu nummer ... 41 ... i køen.

Og muzakken bagved havde ikke gjort ventetiden nemmere. Måske var der noget ved de personlige skranker, der tiltalte hende, *da de jo ... ja, de mindede hende* om hendes egen karriere. Eller nok nærmere om hendes eget *arbejdsliv* fra dengang, for nogen glørværdig og fremvisbar karriere havde det ikke været. Efter endt realskole og mange år som syerske i Ikast, havde hun været sjakbajs på et tøjindsamlingscenter. Disse fra Unicef, havde været nye dengang, og hjulpet børn gennem Afrikas hungersnætter i kolde ørkner, og senere fandt hun stor trøst i, at hjælpe folks tøjbehov på Balkan under de post-jugoslaviske krige og borgerkonflikter.

Den sidste store lange arbejdstjans hun havde fyldt sin hverdag med, var derimod i en arbejdsformidlings skranke, hvor hun havde hjulpet utallige folk på vej.

- "Ja, så er det jo ikke her du skal hen" svarede en mand hende nu fra den personlige skranke, hun i stedet havde opsøgt.

- "Huh?! ... " sagde Sigrid og vendte sig om, fra at have talt med Ebert "Jamen ved du hvad, søde ven, jeg har jo allerede ringet til fire kontorer - og ved det sidste nummer skulle jeg vente mere end to timer!"

- "Det kan godt være, men ja ... normalvis skal folk i jeres situation over på Rosevej" sagde sagsbehandleren og trykkede på en knap foran sig "Men jeg kan til nøds gøre en undtagelse. Tag denne her slip, og henvend dig for enden af gangen derovre"

- "Hmm ..." svarede hun "Ja, man bliver skubbet rundt, gør man!"

Hun kendte det offentlige indefra, og til trods for denne forståelse, var hun træt af selv, at skulle gennemgå strukturerne. Den tynde hvide bonslip med sort computerskrift, virkede som en ring i hendes næse ... og anså systemet dem bare *for tyre, der skulle hen til en ny fold?* Pensionen burde da være som rolige græsgange for gammelt kvæg, og hun erindrede for et sekund disneyhistorien om den spanske tyr Ferdinand, der hellere ville springe frit rundt på engene - dufte til blomsterne - *gumle på* ... et slør af minder med hendes små foran starthalfemsernes tvskærm, efterlod hende kort i staver.

Mildere forurettet forlod hun og Ebert skranken, og i sin mumlende hvisken korsede hun sig over kommunens arbejdsgange - den selvsamme instans som hun selv havde været en del af. En instans, hvis nye og langt strammere arbejdsgange hun knapt kunne forlige sig med. Det var godt, hun ikke skulle være tillidsmand for de mennesker hun havde snakket med på dagen, for de nye betingelser ville ikke være nemme at greje. Hvad skulle hun dog sige til dem, der søgte støtte ved hende om arbejdsforholdene? Hvad fandtes der mon af trøstende ord til kollegaer, hvis stramme arbejdssystemer tillige indeholdt de *måltal*, en veninde fra kvarteret havde snakket om. Ja, hvad var det nu hun kaldte disse *computermaskine-måltal*? Jo, *KPI'er* ... måden som disse *Key Performance Indicators* fungerede på, fik det til at løbe hende koldt ned af ryggen, og de hamsterhjul som kendte psykologer talte om, var efterhånden begyndt at give mening. Men kun på et forståelsesmæssigt plan - slet ikke på et menneskeligt, for hvad hun forstod ved begrebet, så var *KPI'er* - i starten - kun noget som blev brugt til at optimere varekomponenters præstationsegenskaber.

Umenneskeligt at medarbejdere nu blev set på som skarptstøbte små bestanddele, der kun passede ind, hvis deres *Performance* kunne tilfredsstille virksomheden. Hendes erindring smed hende igen tilbage i tiden, hvor

Charlie Chaplin's ridende hængen på kæmpestore tandhjul, fik hende til at smile sørgmodigt. *Hvordan kunne en næsten hundrede år gammel scene, fra filmen Modern Times, have været så forudseende?*

Tandhjul ... og hjul på den selvkørende bus de nu gik ind i, og hun tænkte på de buschauffører, der for længst var blevet udskiftet med disse robotter på hjul - *løn og kommuners effektivitet*. Hvor endte de penge mon, som det offentlige havde sparet på chauffører? I hvert fald ikke i de stressede afdelinger hun havde snakket med i dag, og helt modsat ... lykkeligt uvidende, mærkede busrobotten vel ikke, at dens samlede antal komponenter nok var kodet til. at opfylde 12.481 forskellige KPI'er.

Hun tog fat under Eberts arm og lænede træt sit hoved mod rudens glas. Med en sukken prøvede hun at forstå, hvor hen verden drejede deres tilværelse, mens hendes øjne - blundende - forsøgte at lukke ned for alle byfacadernes skærmvægge og rullereklamer.

Den næste dag fandt hun så småt lidt energi, i et smil fra supermarkedets kassedame. Inspireret kom hun hjem fra indkøb, og da hun passerede kommoden vendte hun en papirstak, for så at skrive på et af bunkens blanke ark.

Årsagen til hendes sygdom kunne eventuelt ligge i *det de drak*. Hurtige tanker blev snart nedskrevet, hvor en overskrift om *Find email på vandværket* snart fandt vej. Andre nedskrevne linjer knejsede sig derefter med store bogstaver, hvor punkter om *giftstoffer* og *grundvand* blev understregede med to fede linjer. *Kunne hun få lavet en undersøgelse af vandet?* Rudekuverten blev endeligt gemt af vejen, og lå nu nederst i bunken - lå gemt i den trygge stue, hvor tv'ets dramaer havde pustet til hendes hjernes indofiner. Streaming-abonnementer havde ageret livline for sindet, og hendes spring fra True Crime-serier, var hende ikke ubevidst ... slet ikke. Kunne hun mon arbejde sig ud af krisen, som en slags detektiv, der løser en gåde?

Hun var fuldt bevidst om at grebet ikke ville helbrede, men vinter og udfordringer med Ebert fremstod som *realiteternes angreb* på skæbnen. Hendes egen sygdom hang som et damoklessværd over halsen på hende, og kampens modsvar skulle bestå af en opklaring ... *hvad var det, der havde gjort hende syg?*

Hendes kamp havde hjulpet på tankerne, og da hun trissede rundt i stuen, opdagede hun et familie billede fra en picnic. På fotoet stod hendes stedsøn Henry med sine to egne børn i en skovkant. Et andet billede var prydet af Annbritt og Urzula, der var parrets to yngste børn. *Var der mon støtte at hente i familien?* De fire børn var alle blevet oplyst om Eberts tilstand, men endnu ikke om hendes egen.

3 Liberty

Henry Vink Petterson strøg sin hånd hen ad det mørkbejsede maghognibord. Han var tilfreds med den måde, hvorpå kontoret fra hans tidligere bedrift var blevet overført til hjemadressen. Han skimmede fagbladet i sin anden hånd, for så at slænge det på bordet og bladre en side. Midtersidens sidste rubrik bestod af en lille artikel om fragtskibes forbrug af *crude oil*, og han kom til at tænke på sit rederis første, men også sidste skib. Han løftede hovedet og drejede sit blik. Mellem det tikkende bornholmerur og mappeskabet, sad et smågulnet foto fra 1979, hvorpå *Liberty Wind* var blevet døbt.

Til stadighed fik fotoet ham til at erindre duften fra jakkesættens tykke gråbrune stof med mørkegrønne filtstriber. De var af den nyeste bomuldstrend fra en skrædder i Brande, og hjalp de tre nyopstartede partnere til at fremstå bedst muligt på molen i Odense. Værftet på Nordfyn var kendt for sine fremsynede designs, og med snilde blev skibet kun ombygget een gang i sin levetid. Det var særdeles heldigt at tilpasningen havde optimeret brændstofsforbruget, og til trods for at deres kommende skibe ville have internationale ruter, forblev Liberty rentabel på sine nordiske ruter i alle dets 36 leveår. Skibet endte sine dage i 2012, hvor det - med resten af deres ældste flåde - var blevet solgt til et Portugisisk ophugningsfirma.

Henry var en ganske nobel herre, og af udseende lignede han mest af alt en erfaren detektiv fra en tysk eller svensk krimiserie. Det mere hverdagsagtige, indfandt sig ved afleveringen af barnebarnet på en villavejsadresse med ligusterhække. Han smilte ved øjenkrogens syn af purkens halvtomme skoletaske, der overdrevet hoppede på den lille, men stadig energiske ryg. Det ivrige løb langs flisestien, blev fulgt af pigens døråben. Og han nød et sidste glimt af smil-plus-vink fra forældrenes hus.

Han havde haft mere tid til familie de sidste par år, og ja endda også set mere til sine fodboldkammerater i klubben. Selvom oldboysholdet ofte havde beklaget sig over hans fravær over årene, følte han sig godt tilpas i deres selskab. Ja, særligt da de havde inviteret ham til vinsmagningsevent, der - for de fleste - dog havde endt med en såkaldt *skyller*. Fodbold synes for ham en idrætsgren for arbejdere, og havde man spurgt de fleste holdkammerater ville de uden tøven, sige god for betegnelsen. Således, og tit, blev den lunkne rødvin *skyllet ned* med en håndkold bajer.

For enden af vejen, vinkede han til en af familiens naboer, for så at svinge ud på hovedvejen. En besked rystede ind på telefonen, og han kom i tanke om den aftale, der havde ligget i baghovedet på ham.

“Jeg kom aldrig videre end *Brugsens Penthouse*. Kan du hente mig ved banken i stedet? ... kys”

Konens forklaring henviste til veninden, der boede ovenpå butikken. Medlemmerne fra hustruens yogaklub afsøgte en højere poesi i de provensielle omgivelser, og med en god udsigt over ådalen kaldte de derfor lejligheden for *et penthouse*. Der skulle ikke meget til, for at byens længstboende forherligede den lave bymidte, men nu vel. Solen kunne skues på en flot horisont, så betegnelsen for ejendommen var vel ikke helt ved siden af.

Banken lå overfor brugsen, hvis tilhørende parkeringspladser var tomme på denne ferieramte eftermiddag. Et klik hørtes fra ægtefællen bag ham og han mærkede det velkendte skub i den affjedrede Alfa Romeo, hvis bagagerum fik selskab af fyldte, nærmest sprækkende, vareposer.

Undervejs begyndte gråvejret en dryppen, og Birthe forklarede ham om Vinnies søn, der var gået ned med stress. Tre minutter senere var de fremme ved den lidt større naboby, Borgstrup, hvor hun skulle sættes af ved fysioterapeuten.

Vejret havde slået et hul i skyerne og den pludselige varme fik ham til at nedrulle bilvinduet. Trafikken var mere end overkommelig, og i sin trillen mod stedets udkørsel, spejdede hans øjne lidt ekstra mod asfaltens levende billeder.

- “Vent. Jeg skal strække min rygge” lød det fra en mørk mand, der snakkede til sin kone, for kort efter at læne sig op af en ældgammel Opel. Henrys nysgerrighed havde fanget de nærmeste skikkelser, og over skulderen kunne han se Birthe smile bredt til manden med det gebrokkne sprog. Han genkendte nu Jahangir med ægtefælle, der i sin tid var kommet fra Bangladesh, og deres yngste barn gik nu i samme institution som Pettersons barnebarn. Før det sidste tag i rattet, nåede han netop at vinke til parret, og kom snart efter i tanke om Jahangirs lidelse. I familien havde de ofte sludret om de udfordringer den asiatiske mand havde med sin langvarige arbejdsskade, og snakken drejede sig altid i retning af de mange behandlingssteder, staklen havde besøgt i håb om bedring.

Et par uger passerede. Henry og Birthe blev nu bedt om hjælp til lidt børnepasning. Henry skulle hente datterens yngste dreng i børnehaven, og efter snak med en pædagog, fandt han ud af, at han var kommet en time for tidligt.

Daginstitutionen lå i yderkanten af byen, så en hjemtur inden den egentlige hentning virkede nyttesløs. En sekskantet grillbygning af træ lå et par hundrede meter væk, og kaffetørstigt var han nysgerrig efter *bønnesorten* på stedet.

- "En *Americano*, tak"
- "Klart mester" svarede den ansatte ham "Sukker / mælk?"

Med en ren sort kop i hånden, satte han sig ved et bord og kiggede sig omkring. Det sædvanlige Ekstrablade, der på magisk vis kunne ældes på få cafeterietimer, tiltrak ham ikke, og han kiggede videre ned af bordene. Han så en mørklødet purk sidde og sparke til sit træsedde, mens han tegnede. Og ved siden af ham sad Jahangir, med sin spinkle puklede ryg, og sit sædvanlige strakte højreben. Manden med det gråstærkede hår, havde altid smerter, men han formåede dog alligevel at stykke et smil sammen, da han så Henry komme trissende.

- "Nå der er vidst en lillemand, som forstår, at bruge ventetiden?" sagde Henry, der kiggede på drengen.

Jahangirs sprogforståelse var åbenlyst ikke bevendt i alle danske vendinger, og han løftede først øjenbrynene - spørgende - over mod Henry, for så at se over på sin søn.

- "Det her er min søn, Adam. Ja vi har også voksne børn, men de var født i Bangladesh. Det' mange år siden" sagde Jahangir, der dog snart efter forstod hentydningen "Nå ja, du kan se *han skriver en tegning* - Adam kan lide at farve. Men sæt dig her ved os - vi venter *nogle pommes fritter* og falaffel".

- "Tak" svarede Henry og satte sig.

Jahangir rettede på sin kropstilling og klemte et par lydes beklagelser, for så at finde et pilleglas frem. Og inden Henry kunne nå, at tænke på, hvorfor mandens danske var så dårligt - efter så mange år i Danmark. Så slog det ham. Hvis mandens rygsmerter knapt kunne lade kroppen arbejde for alle de piller, *hvordan ville det så ikke være, at sidde under danskundervisningen?*

- "Hvis jeg må spørge til din ryg" sagde Henry "Hvordan er det egentlig sket?"

- "Jeg arbejdede med ... *metal, og skærning - brænding*, du ved?" sagde Jahangir.

- "Åhh ... med *skærebrænder*. Jeg forstår"

- "Men arbejdede også i mange dage ... " fortsatte Jahangir "Og mange år"

En voldsom haglbyge passerede, og de skuede ud på parkeringspladsen.

- "Åhh nej!" udstød Henry da han så haglene "Jeg har lige fået den lakeret, og den valnødestørrelse kan kun give mærker"

- "Det er en flot sort bil" lød det fra den mørke mand "Prøv at se, Adam"

- "Orv, ja - den er sej!" udstød drengen "Kan vi køre i den?"

- "Nej, nej ... he, he" sagde manden forlegent "Den bil er Henrys, og mor er også i arbejde ved *Borgstrup*, så vi med bussen i dag"

- "Tja ... det er vel en ret flot bil" sagde Henry og tog en slurk "Reservedelene er til gengæld ikke helt billige til sådan en model"
- "Men du er rig?" spurgte Jahangir ham "Du har arbejdet meget?"
- "Arh rig vil jeg ikke kalde det, men der blev da lagt timer i rederiet. Mine partnere og jeg regnede os frem til en gennemsnitlig arbejdsuge på 47,3 timer de første seks år. Ja, så det er da en del mere end *en ufaglært på overenskomst*, og weekenderne blev da også tit taget med" sagde Henry "Hvordan med dine arbejdspladser i Bangladesh - Arbejdede du flere steder eller bare det samme sted?"
- "Som barn i rismarker, men da jeg var ... Vi flyttede til byen da jeg var femten år, ... ja. Og fra da arbejdede jeg på skibe ... det samme sted - 23 år. Men jeg er glad for Danmark, hvor min kone har fri før solen er væk"
- "Det er fredag skal vi så have slik?" lød det pludselig fra Adam.
- "Ha-ha ..." grinede Jahangir "Han venter på Fredags Tamtam i aften - han er glad for weekenderne. Ja, hele familien er glad for, at Danmark har *weekender*".
- "Der kører bussen!" sagde Adam.
- "Ja, nej ... men den er 87" svarede Jahangir ham "Vi skal med 91"

Henry drak sin kaffe færdig, og skyndte sig ud til sin Alfa Romeo for at se på lakken. Enkelte små ridser kunne ses på siderne, men ellers havde metallets øvre flader ikke lidt skade. De fremstod ret uberørte, og mens vinduesviskerne klarede de sidste halvsmeltede kugler, tøffede han ud fra pladsen.

Parret vågnede et par dage senere, til en diset morgen. Solen kunne akkurat varme havens novembergræs og mens fruén åbnede verandaens skydedør hørtes kattens mijauven. Henry tog kanden af kaffemaskinen, og snart efter sad han ved tallerkenens ostemad med avisen i hånden.

Den samme forusigelige historie prydede de første sider. En regionalpolitikers skandale om et byggemodningsprojekt, og dettes småkorrupte tråde til teknikdirektørens kusine, kunne ikke mønstre Henrys forargelse, og han bladrede videre.

Et par sider efter boligmidtens papirspild, studsede han over et foto, hvor et par mørke mennesker stod i en have og kiggede opad. Han rystede sit hoved for lige at se, hvad det forestillede, men fandt hurtigt frem til at den skæve vinkel, vel ikke var udført af en fotograf i flagstangen - og nok nærmere taget fra en drone. Nu da hans opmærksomhed var vækket, genkendte han de to på billedet og han begyndte at læse.

- "Nå, så hun hedder Suniva ... hende Jahangirs kone"
- "Ja, det vidste jeg godt" svarede Birthe ham "Lone har gået til

meditation ved hende for et par år siden”

- “Som *Burmesisk Rohingya var hun truet*“ oplæste han fra bladet “... og familien fik således flygtningestatus. Ved en farefuld færd mod Danmark undgik de livsfarlige udrensninger i nabobyen tæt på grænsen til Myanmar ...” fortsatte han, for så at holde en kort pause “Ja, det er stærke sager hvad?”

- “Det kan man ikke være uenig i” svarede hun ham “Der var vidst også en gang hun måtte aflyse en time halvvejs på grund af et opkald dernede fra”

Han læste videre for sig selv, og et stykke inde, begyndte artiklen at omhandle Jahangir. Der stod at familien ikke havde haft råd til et kamera i Bangladesh, før han selv havde fået en smartphone. Men da fættereren samtidigt havde købt en brugt laptop, var familien gået besærk med at tage fotos af alverdens ting.

En billedmosaik af flere fotos prydede det øverste venstre hjørne af artiklens næste side, hvor det største var fra en stor mudret strand. Solen skinnede og på billedet stod fire mænd og holdt en stor gammel stålplade. Ved siden af dem sad en mand med en mindre plade i den ene hånd og i den anden holdt han dyssen fra en skærebrænder. Alle smilede de i det gode vejr og i baggrunden kunne man se flere store skibe der lå i sølet. Henry kiggede efter og manden der sad ned, var Jahangir. Bare med sort hår, hvilket ikke var så underligt når nu fotoet var fra 2013.

Med et stivnede Henry ... for så rigtig at kigge efter. Han rettede på brillerne og granskede skibet på arbejdsfotoet. Han genkendte den ombyggede bro på fartøjet, som var blevet brede i toppen, og da han så på stævnen opdagede han fire distinkte ankerhuller. Trods stærk rust kunne han netop læse navnet på skibet ... *Liberty Wind*.

- “Jeg bærer ud” sagde Birthe “Du må hellere drikke din kaffe, inden den bliver iskold. Sjældent har jeg da set dig så forstenet - det kan vel ikke være så dramatisk med de to, når nu de bor Danmark ... hmm, ja hvad ved jeg? ... haven kalder”

Henry kunne knapt svare, og så kort op på Birthes udvandrende ryg for så, igen, at stirre på fotoet. De to orangegulnede og sariagtige klæder Jahangir bar på stranden, syntes langt fra de skræddersyede smokings, de tre rederiere havde båret til *jollens* indvielse i 1989.

Hans bror havde haft sin bil til mekanikeren, og Henry skulle nu hente den for ham i Limdejsgårde 20 km væk. Byen var en udørk i området, og lå isoleret tæt på kysten, men til gengæld ikke langt fra regionens *hovedstad*, Vaarborg. Undervejs nød han landskabet i taxaen på vej derhen, men en ulykke på en smal viadukt fik vognen til at holde stille i

en lavning ved en skovkant. Den kedeligere udsigt fik ham til at tage sin smartphone frem, og da det var sent på eftermiddagen, skulle han alligevel ringe om værkstedets åbningstid. Efter kaldet holdt de stadig stille, og han begyndte at bladre på sin brors Facebookprofil. Nevøen, Villads, var startet i gymnasiet for et par år siden, og i teksten kunne Henry læse, at knægten havde fået fritidsjob med ad hoc småtjanser på en cafe for alternativt musik.

4 Praktik og det Praktiske

- "Var det alt?" spurgte Jesper ham, mens han skubbede de sidste varer ned af båndet.

- "Nej. Betaler på NFC-chip" svarede Villads, og viste sin telefon.

De to drenge var gamle klassekammerater fra folkeskolen, og som et langt sabbatår - eller hvad det nu blev til - havde Jesper udskiftet deltid med fuldtid i det lokale supermarked. De små, men farverige minder fra dengang, havde ikke meget til fælles, med den bønnepostej Villads lige havde købt.

Han samlede varerne i posen, og da han var kommet uden for butikken, kiggede han op på de halvgrå skyer, for så igen at mindes. Faktisk lignede Jesper et par typer fra gymnasiet, hvor Villads nu var i gang med sidste år. Og tankerne fik ham til, at erindre forrige år på det nye undervisningssted, hvor en særlig episode fremstod ret klart ...

Han huskede omridset af to drenge, der stod og pissede. Villads selv var lige kommet tilbage fra indsøens smalle strandkant. Det var nat, fest og alle var de samlet i en af de gamles sommerhuse en kilometer fra havet.

- "Jamen prøv lige og se!" råbte den mindste af dem, mens han holdt en smartphone op foran den anden "Så skæve kan de sgu da ikke være!"
For et sekund havde Villads været nysgerrig, ... men så snart han glimtede indholdet, kiggede han væk. Pigen var en de kendte, og da hun var topløs - på nær bh - var billedet sikkert delt fra en privat profil.

Han forstod, at sætte sig i andres sted, og syntes det var synd for pigen. Som den ret nørdede i flokken, havde han læst en artikel på internettet fra en kilde, der var godt kendt for hans årgang. Denne *Vice-artikel* omhandlede hvide mænds privilegier i USA, og ikke længe efter havde han set en ret pålidelig YouTubevideo, med den oversatte titel *Ekkoer fra vores Dyriske arv*. Og om formering blandt krybdyr, ulve og aber, der ret sikkert kunne forklare at vore mentale programmer, var langt mere biologisk betingede end først antaget.

Klipppet var opbygget omkring en del grundlæggende præmisser, der gjorde, at teorierne fra producenterne fremstod meget sagligt. Særligt havde dets sidste idé hjulpet ham med at opfange en snert - et spor af nogle forudsigelige samfundstendenser, og han kunne ikke lade være med, at drage en parallel til sine egne omgivelser.

- "Ja, ja, du er en helvedes karl. Du har fandme ikke været sammen med den lille luder!" lød det fra Markus ved strandkanten, der ragede 194 cm i vejret "Kom her din lille løgner, så skal jeg ordne dit smørhår"

Villads gik vraltende forbi de to moslende klassekammerater, der tydeligvis indtog to fastlagte roller i et dyrisk ulvespil om hierarkier. Selvom

videoklippen havde forklaret om ny viden, hvor alfahanner kun opstod i burholdte ulveflokkene, genkendte han det primitive ekko fra de to kamphaner.

- "Nu slapper du af Jon!" lød det pludselig fra høje Markus, der nu overraskende lå nederst "Vi er enige om, at jeg bænkpresse meget mere end du gør. Du kender udfaldet og ved, hvor det her ender!"

- "Hey!" lød det endvidere fra Markus, mens den mindre Jon pressede ham ned ad mod jorden " ... *For satan!* Skal jeg få hovedet af dig, dværg?" Omend de to aldrig havde været de bedste venner, blev Villads for en stund overrasket over dem. Skulle han forklare forskellen mellem de tre i momentet, var han selv kun småbedugget, hvor de to andre havde drukket tæt, før han var ankommet. Den forrige weekend havde gutterne grinet af tre hjemløses brydekamp. Et optrin, der havde *farvelagt brostenene* foran festgadens yderste værtshus. Og det var måske grunden til, at månen skinnede et særligt klarlys på de to *vårharer* i sandet foran ham. Omend den igangværende fejde fik dem til -selv - at fremstå som *gamle bodegabosser*, ville de helt sikkert glemme den hykleriske poesi i tømmermandstågen, og ja ... så var der netop det med *drukken*. Alkoholprocenten gjorde dem selvfølgelig mere primitive, og måske ... mere ... dyriske?

De to skiltes på stranden for så at skåle på nyåbnede dåseøl. Foran dem åbnede Villads døren til sommerhuset, mens han funderende kiggede ned i gulvet. Selvom de to var blevet gode venner igen, kunne han ikke slippe Markus' ordvalg. *Skal jeg få hovedet af dig*, var en sætning, der pludselig kastede ham tilbage til et særligt indledende sted i videoens billeder. Klippet forklarede om knælere, hvis hunner afbider sin partners hoved efter parring. Og om, hvordan det bør ses som et uempatisk insekt, der meget lig krybdyr lægger æg. Havde Markus - for et sekund - været i en *krybdyrstilstand*?

Dokumentaren havde også opdelt menneskers *biologiske arvegods* i tre store lagkagestykker. Den tidligste var netop krybdyrenes, hvor både dinosaurere og kæmpekrokodiller havde opstået i en tid for mellem 245 og 65 millioner⁶ år siden. Lidt senere var de mindre, samt nulevende, krokodiller⁷ udsprunget fra samme artstræ, og ligesom andre dyr i slægten var disse æglæggende.

På sær vis, havde vi mennesker stadig noget tilfælles med disse, da også pattedyrene var opstået dengang. I den populære fortælling om vores tilhørsforhold til den tid, hørte man jo ofte om vores egne krybdyrshaler, hvor det nederste af menneskers haleben er et tydeligt levn fra den tid. Dernæst forklarede udsendelsen om ulves artsmæssige forfædre, som for

⁶ Websitet er sidst besøgt, 23.04.2023; <https://www.britannica.com/animal/dinosaur>

⁷ Buchanan, L.A. (2009). "Kambara taraina sp. nov (Crocodylia, Crocodyloidea), a new Eocene mekosuchine from Queensland, Australia, and a revision of the genus". *Journal of Vertebrate Paleontology*. 29 (2): 473–486. doi:10.1671/039.029.0220

mellem 40⁸ og 2,5 millioner⁹ år siden, var et væsen, der forekom ret lig de arter, som senere skulle blive til aber og mennesker.

På sær vis tog dokumentaren fat i misforståelsen om alfa- og betahanner i ulveflokk, hvor den seneste viden på feltet, faktisk understøttede teorien om denne forskel mellem lederhanner i en flok, men kun såfremt ulvene blev holdt i fangeskab. Hvis de var frie i naturen, var der ikke alfa- og beta-individer i ulveflokk, men kun ældre generationer der kontrollerede flokken. Således var de alfakontrollerende kun moder- og faderulvene i de pågældende grupper. Alt i alt tydede sammenligningen på, at dominerende individer i menneskegrupper eksisterede, men mere som ældre individer, og oftere i mere primitive - samt krybdyriske - scenarier.

Markus var altid gruppens stærke førerhan, og da hans far var dekoreret officer i hæren, var familien særligt respekteret i lokalsamfundet. Den store knægt gik meget op i våbensystemer, og mere end én gang havde Villads set ham stille sig op overfor en gymnasielærer med et smøret smil på læben. Flere gange havde Villads oplevet og hørt om Markus' tendens til, lynhurtigt, at tvære en truende adfærd udover folk, der var uenige med ham ... hvem skulle sige ham imod - hvem turde?

Men hvorfor havde Villads mon selv empati med pigen på fotoet? Og hvorfor syntes gruppens store ledertyper så ligeglade? Det handlede vel om, at indgyde respekt - *absolut respekt* - og alle de små stikkende mobbetricks, som Villads selv blev rullet ind i fra de højeste fyre, var ikke ligefrem et tegn på tolerance. Da han var kommet hjem fra festen dagen efter, havde han set det efterfølgende kapitel til videoklipet. Klippet var også på engelsk, og kunne bedst oversættes med "*Dyrisk Tolerance*". Her havde man sat fokus på den afgørende forskel der skete under pattedyrenes opståen, hvor ulveunger mange gange blev i flokken trods fuldvoksne. Og førerhannernes tolerance blev endnu større i abeflokk, hvor flere generationer af tidligere flokdominerende hanner fik lov til at blive i gruppen trods alderdoms svaghed.

De høje fyre var lokale sportshelte, og der var ikke langt til begyndende storhedsvanvid i deres personligheder. En *opblæsthed*, der var rodfæstet i stammestrukturernes tryk-effekter, hvor disse husholdte kæmpekrigere forøgede sin halvgudestatus for hver vundet klubkamp. Det var ofte *høvdingemateriale*, der knapt forstod andet end magtheirarkier. Deres væremåder blev sjældent modsvaret af kvinder eller andre fysisk underdannede, og med *my-way-or-the-highway-fædre* som forbilleder, kunne nogle af dem nemt ende i osteklokker, der var fyldt med latent hang til truende adfærd.

⁸ Wang, Xiaoming; Tedford, Richard H. (2008). *Dogs: Their Fossil Relatives and Evolutionary History*. Columbia University Press, New York. pp. 1–232. ISBN 978-0-231-13529-0. OCLC 502410693

⁹ Websitet er sidst besøgt, 23.04.2023: <https://www.britannica.com/animal/wolf>

Det var en attitude, der blev understøttet af de fængselstemaer provinsflækkens unge slugte i USA-populære tv-serier, og som fyrenes nærmeste familie- og vennekreds opgav at pille ved. *Dominerende krybdyr leger ikke*, og når nu sporadiske konflikter aldrig blev til andet end truen fra disse kropsforkælede, *var alt vel i orden*.

- "Ok, så min chef Lasse har fundet den her sjove skabelon på nettet" havde Villads forklaret til klassen, op til en planlagt festleg ved sommerhussamlingen "Det her er, *tusind-p*, den sjoveste form for sarkasme Lasse og jeg er stødt på. Trenden gør grin med alle de der møgirriterende popups, man får smidt i *fyæs'nøh* på nettet:

'Wuah, wuah, wuahh! Hvorfor forlader du os?'

Ja, det er altid de første ord, man læser i disse popupkasser, når man opsiges abonnementer. Den her quiztrend har kun buldret sig stor i England - så ja, den findes kun på *Ængselsk*. Men, men, men folkens! ... jeg har lavet en oversættelse, så hvem skal være med til *Template Puppet*¹⁰?"

- "Ja, klart" lød det fra en af pigerne, hvorefter et par drenge begyndte en nørdet snak om *flertalsbeslutninger*, såfremt legen blev inddelt i hold.

- "Ok, godt ... *Første spørgsmål: 'I et scenarie hvor Tommy scorer tre mål på eliteholdet, og Andersen-søstrene går i byen samme lørdag. Hvor mange skabelonsekunder går der så før Majbritt cremer med Tommy i hjørnet?'*"

En latter brød ud, og selv de mest nørdede rystede smilende på hovedet.

- "Se det her er faktisk en quiz uden svarmuligheder" forklarede Villads de få der havde rakt hånden op " ... så ja, sænk bare hænderne - jeg læser videre."

- "Spørgsmål nr 2: Er det rigtigt, at Benjamin - med fuldt overlæg - 3Dprinter et kneppetrofæ for hver tøs han har ordnet, og at han - skabelon som han er - ethundrede procent har et hemmeligt foldudskab, hvor de hænger?"

- "Det en *Fucked up* quiz!" lød det fra Emma "Jeg gider ikke grine med på den slags score-snak. De drenges *onenight stands* er for skod!"

- "Og hvad så med den Italiener, Emma?" lød det fra den anden ende af sofaen "Ja, den du var sammen med på studieturen?"

Gruppens fnisen blev afbrudt af hånende lyde og fingerpegen.

- "Jamen ... det var anderledes" svarede Emma for så at kigge væk "Jeg ville bare have noget ... at snakke med pigerne om"

- "Ahh! Haha ... du kan selv være et *trofæ-fæ*" blev det spydigt slængt fra en af rummets drenge, og snart efter fulgte gruppen trop, med en gentagen af udtrykket.

- "Nå, ok! Hør her!" afbrød Villads "Uanset hvad, så kommer der ikke

¹⁰ Fiktivt koncept.

flere *Spørgsmålpunkter* om statusknald” ... “*Spørgsmål nr 3A: Med hvilken skabelonhastighed tror I Tim, vil reagere med, for så at grine af en joke, som Høje Allan fyrer af?*”

- “Tja ... Einsteins relativitetsteori kan, vel her, blive udfordret” lød det drengenørdet fra Signe Albertus, som så pegede ud i luften med sin utændte cosplaypipe, hvis mundstykke manglede tobaksspyt, og højest mønstrede tyggemærker med nervøst produceret teenageslim “På højniveau i Fysik, har vi lært, at *lysets hastighed ikke kan overgås*”

Den sporadiske fnisen forstummedes kort, men da folk først havde fattet den, blev stilheden afbrudt af intense grin.

- “Jamen jeg kan forstå, at quizen - indtil videre - er en succes” sagde Villads “I svarer ikke på nogle af spørgsmålene, men hvad ved jeg om *skemaundersøgelser?* ... nå, men lad den ligge i skuffen med *Systematiske Afvigelser* til vores statistikeksamen”

- “*Spørgsmål nummer 3B: Hvor få skabelon-tanker farer gennem hovedet på Tim, hvis Høje Allan beder ham om, at sælge familiens køter?*”

- “Kontraaakt!” lød det fra flere i rummet, der tydeligvis kunne se, hvor meget underhund Tim var overfor Allan. Men punktet var tæt på grænsen, hvor bagtalen om de mere *simple og fælles bekendte* kunne blive ødelæggende for sammenholdet, så Villads fravalgte en udpenslen af medløbernes forudsigelighed. Selvom *Høje Allan* netop havde en usynlig kontrakt på Tim, blev quizen derfor færdiggjort med helt andre spørgsmål.

Villads sad på cafeen med sin chef Lasse, og for en stund diskuterede de lokalmiljøet i byens udkant. Til trods for at deres egentlige møde var arbejdsrelateret, fortsatte den sociale snak. Og særligt om en video, hvor den lokale sportsforenings drenge var på.

- “Prøv at hør!” sagde Lasse “De drenge har lavet en klub i klubben, som de kalder VAU. Og så laver de noget grafisk sjov med en hot tøs, der netop siger *VAU!* i stedet for *WOW!*, når en af klubbens fyre går forbi hende”

- “Så en slags ordleg” sagde Villads “Hvad står det VAU for?”

- “*Vagin Attackers United*. For dem lyder det sikkert megasejt og mandigt, meeeen ... nok ret ulig noget, som de mere snu, og sværere tøser her på stedet, vil falde for.

Jesus! At de ikke selv kan høre det?

Nej, de drenge har valgt, at gå med et klubnavn, der kan umyndiggøre de nemmere pyntedukker, der altid kaster sig i støvet for kliken - og gør, hvad der skal til, for at passe ind i disse førsteholdsspilleres kram”

- “Kan forstå at *attackers*, svarer til *angribere* på et fodboldhold” sagde Villads “Men er du nu sikker på, at alle spillerne på holdet tænker sådan? Tænker så ensidigt?”

- “Nej, nej ... men de fleste er vidst med på galejen” sagde Lasse efter at have spolet videre i tablettens video, og han forklarede nu videre om, hvordan denne klub af fyre, så hinanden til en månedlig seance. Og om gruppens *bestyrelse*, der gjorde deres kammeratlige møde til en logeagtig og upersonlig ting. Endda med tilhørende og højtragende *dagsordner*, som fjernede al hygge.

- “Ad omveje har jeg hørt, at flere af dem, føler sig aparte og utilpas, ved klubbens regler” fortalte Lasse, og slukkede skærmen.

- “Men hvis de ikke kan lide reglerne, hvorfor så blive i klubben?” spurgte Villads.

- “Præcis. Hvis man var spydig nok, kunne man kommentere klippet med en anden smart forkortelse; *ÆPN - Ære være det Provinsiel-filosofiske Normativ*”

- “Nok ønsketænkning, at de bruger den slags ord” sagde Villads, hvorefter Lasse nikkede, og bredte sine mundvige med en lettere opgivende samt utilfreds mine.

- ”Ha, ha ... så prøv lige, at se det her klip med dem!” sagde Lasse, der nu havde fundet dem på sin mobil i stedet ”Den forsvarsopstilling har man sku da sjældent set på *klubbane A*.

Vagina Attackers - hmm ... på dansk skulle slænget kalde sig *Høje Stødere med Store Pindsvin*”

Villads undrede sig over, at Lasse absolut skulle blive ved med at køre i det spor. Og nu på en anden enhed - *var rønnebærerne sure? Var Lasse bare misundelig på slængets sociale sammenhold?*

- ”Ja, sådan er jargonen ellers for dem i klubben dernede. Du ved; en *pind* er en form for kæp, og et *svin* er ... “

- ”Ok, *get it!*” afbrød han nu Lasse.

- “Et *Wow!*, og et *shout out* til dem, for at holde mig så interesseret”

fortsatte Lasse “Hvordan gør de det? Men så igen. Havde de netop kaldt sig *Store Pindsvin*, ville jeg heller ikke være overrasket. Den form for synonymmer findes i lokalmiljøet, og da fodboldholdets fædre ikke kender til de mere *dannede filtre* over ligusterhækken, vil græsplænenes små ører vokse op med samme ordforråd. Fædrene er såkaldt *voksne mænd*, der nemt kan udslynge den slags udtryk til vejfesterne, og sporadisk få sine koner, til at fnise med på den spritpåvirkede, og ofte sexistiske snak, om veludrustede

kønsorganer. Det er *Karsten Kørelærer*¹¹ fra firsernes Fyn om igen. Bestemte provinsielle typer vil bare ikke dø ... ja, ham Karstentypen kunne da snildt være en af drengenes fædre.

Når nu jeg tænker over det, er disse figurer de selvsamme tegninger, jeg ofte har mødt på arbejdspladser. Disse store sportsklubsklyner har været vant til, at bruge sin kropsdominans som trumf i hele sin opvækst, og hvis nogen har sagt dem imod, finder de en særlig poseren og ansigtsmine frem. Om de så er 10-15 eller 25 år yngre end en underordnet kollega, synes det helt ligegyldigt for disse *merværdstyper*.

Det er typer som sjældent, er blevet udfordret af sine - for dem - *små svage* mødre. Og effekten synes bare at blive endnu værre, hvis vedkommende er sorthåret og/eller har en dyb stemme. Her vil jeg gerne høre fra alle de arbejdspladskvinder, der helt kan frasige sig, at *gå i dyrisk forførelsesmode* over en meget dyb røst. Jeg mener bestemt ikke, at alle kvinder kan undsige sig, at føle sig seksuelt opstemt af den urform for mandlig dominans, og fnise af alt, hvad dette dybstemmes-ikon vil udgyde af platte jokes. Og det kan nemt være jokes, på andre *mindremaskuline* mænds bekostning ... Ja, har selv være en del af det lort, og da jeg lige skulle til, at tage fat i mellemlideren, og klage over *fjolleopførslen fra mandslingen med den-dybe-røst*, ville jeg jo automatisk indrømme *'ikke selv at være mandig nok'*, med min *spæde normal-stemme*.

Ha! Du smukke arbejdsmarked! Hvad er det for mereeffektivitet og merværdis-argumenter de *forført-smurte* kvinder mener, at mænd med dybere stemmer har på en arbejdsplads? Skod!"

- "Klart" svarede Villads kort, der desperat prøvede at følge med i deres snak "Helt sikkert, du behøver ikke at forklare"

Han ville ikke spørge dumt eller - modsat - skynde på sin chef, omend fyren tydeligvis var tæt på at omforme dialogen til sin helt egen gurumonolog. Og på trods af at Lasses forklaringer ofte var lange, fandt Villads dem ikke kedelige. Jo, vidst var emnerne tunge, men han havde før kunne bruge samt forstå Lasses visdom, med et par dages efterfølgende drøvtyggen på lommefilosofien.

- "Vent" sagde Lasse og kiggede på sin telefon "Jeg skal lige se den her besked"

Villads afventede tålmodigt, selvom han indvendig var lidt arrig over *al den beskedkiggen* fra Lasse - særligt da dette var en særregel for chefen alene. Og det modsatte var slet ikke tilladt for den underordnede. Lasse ringede nu op, hvilket fik Villads til at vrænge - men kun lettere skjult, med et håb om at lederen så det.

- "Det lyder til at være ret grælt?" spurgte Lasse "Jamen, hvordan

¹¹ Website sidst besøgt 22.07.2023:

<https://www.dfi.dk/viden-om-film/filmdatabasen/film/polle-fiction>

kunne det kommer der til?”

Nu fulgte en længere forklaring, som kun Lasse selv kunne høre, og reagere på. Cafébestyreren så tydeligvis ud til at stresse over hele situationen, hvilket Villads sagtens kunne forstå. For det første sad Lasse selv i et møde, og for det andet, fik han forklaret en masse detaljer, fra *samtaleren i den anden ende* af røret.

- “Nå” svarede han nu “Men han følte sig presset?”

Nu blev Villads nysgerrig - *hvem var det, der blev presset?*

- “Og det var altså anden gang, det skete nu?” spurgte hans kammerat nu den bekendte “Så han *havde* altså fået en advarsel? Ja, det er svært at gennemskue ... hvem der er de største ofre i den her sag”

Som uforstående medlytter, var Villads nu blevet ekstremt opsat på, at forstå *hvem der var udsat, og hvorfor var der ‘flere ofre’?* Han funderede tillige på, *hvad det var for en udåd, som var hændt dem?*

Lasse sagde endelig farvel og lagde nu på - for så at sukke dybt. Før Villads kunne åbne munden, trak Lasse begge hænder op i afværgelse, for så at sænke hovedet afvisende.

- “Ved det godt, Villads” sagde Lasse “Alt for mange afstikkere - og jeg skal ikke afbryde mere ... hvor kom vi til?”

De nåede frem til sidste punkt og fik omsider bundet en sløjfe på mødet. Villads kiggede ud på gaden, men blev snart prompted af en summen fra sin telefon. Hans fætter havde lige skrevet en besked

Kommer du ikke ned på Bell & Berrys? Nogle tøser fra arbejdet spurgte om gutterne fra teamet ville med, men vi er kun tre og de er otte - så undertallet kan vel udnyttes ;-)

Michael, som fætteren hed, arbejdede i en meget stor virksomhed, og Villads havde længe fundet det firma ret underligt. Det var en gammel geschæft med national forsyningspligt på kommunikationsområdet, og rygterne om det bølgede op og ned, men *mest ned*. Lasses guru-ord havde ofte været ret klare, når snakken mellem de to havde gået om netop det firma Michael arbejdede i, og Villads’ meget velfinformede chef og sludrebuddy kaldte organisationen for *stejl og støvet*.

- “Hvaa ... I måtte da lige opkøbe LightWarp” lød det spørgende fra Villads, da han omsider mødte Michael i baren.

- “Ja, det er det sædvanlige med de opkomlinge” forklarede fætteren, der afventede sine kollegaer “De internetudbydere vokser sig store på billige priser, og når vi ikke længere kan lide det, æder vi dem med et opkøb”

Sådan agerede den meget store virksomhed youFlee ofte, og blandt de fleste normalt-tænkende mennesker i byen, fremstod dens markedsdominans og tilhørende metoder som naturlige selvfølger. Men mødte man folk med længere uddannelse, endte de ofte med at ville skifte emne, hvis biksens navn kom på bordet. Grunden var nok, at de mest lærde forstod at gennemskue den slags store korporative strukturer, og særligt når de fleste var enige om, at virksomhedens ansatte ikke ligefrem knoklede for at kunderne skulle opleve en bedre verden.

Nej, inde i firmaet handlede det om, at mele sin egen kage, ... om at have sin egen agenda, for at beholde sit eget job. En form for pseudoindsats, der internt blev anset for at være ok. Tilladt da virksomheden - overordnet set - var så stor, at det ikke gjorde så meget på bundlinjen.

Grundet gode bankforbindelser var ledelsen altid i stand til at opkøbe sine konkurrenter, og hvis banken ikke havde penge nok, overbelånte finansjonglørerne bare lidt mere i landbrugene, så *guldægget* Michael jobbede hos, kunne fortsætte sin danske markedsdominans.

Hvis et landbrug gik ud af en velkendt sti med konkurs, tvangsauktion og gældssanering, var der andre i finansverdenen, der tog lorten ... højst sandsynligt aktionærene fra en anden bank, ... den bank som landmandens hustru sikkert var *kunde* i. Men alle landbrugslånenes renter var guld for bankerne, som jo igen kunne eksistens-sikre virksomheder som youFlee. Dertil kom firmaets andet forankringsben, som de gubbede politikernes rygge med - for da de netop ejede de gamle kobberledninger, havde de også ansvaret for, at sikre gammel infrastruktur. Og således være backup-teknologi for Danmarks kommunikation, hvis anden *tech* fejlede. For eksempel under *krig*.

- "Jeg måtte jo ellers fyre én i dag" forklarede Michael "Tøsen kunne ikke leve op til kravene"

- "Nå, men hvad var kravene?" spurgte Villads for så, pegende, at bestille i baren.

- "Hun kunne ikke få sin *taletid ned* på telefonen. Hvis ikke man i startperioden kan komme ned under 600 sekunder i *Average Hold Time*, er man ude"

- "*Average Hold Time?*" lød det studsende fra Villads.

- "Ja, altså den tid man har kunden i røret. I løbet af de ti minutter, skal man hjælpe kunden, men også helst lave et salg" forklarede Michael.

- "Men ... er det ikke en supportafdeling du er leder i? ... Hvad nu hvis I har de lidt ældre kunder igennem - hvordan kan det så nåes?"

- "*Som abonnement-erhvervende har kunden ret til 24,6 minutters gratis*

rådgivning, hvilket kan udvides såfremt man indgår i programmet The Golden Giving. Et promoveringssystem, der både sikrer den bedste service, og mulighed for betydelige besparelser på et omfattende udvalg af vore pakker”

Havde det ikke været for den høje musik, og den store fadøl, der nu blev stillet foran ham, var Villads nok blevet en del mere overrasket ved den indoktrenerede smøre. Sekundet efter missede han alligevel, med øjnene i mistro, for så at ryste på hovedet. Han ville ikke fornærme Michael, og tog i stedet en slurk af sin øl, og kiggede den anden vej ... ud på det tomme dansegulv. Men den eksekverede opremsning hang stadig som en lummer vind imellem dem - Magen til jurafunderet salgstale havde han sjældent hørt, og han tvivlede seriøst på, om den *unge mellemlider* stadig besad selvkritik.

Det hotte insted han og Michael var endt på, stank til sidst af indspiste snobber fra den nærtliggende by, som kun var til stede en gang om måneden. Han skred. Og selvom stederne og gaderne var fyldte på denne første fredag i måneden var byen aldrig større, end at Lasse - som sædvanligt - var at finde på en slutbodega i de sene timer.

- “Hej, så endte du også her?” spurgte han Villads konstaterende.
- “Ja, ham Michael skulle til stævne imorn eftermiddag” svarede han ham.
- “Var egentlig til en privatfest, men jeg kan bare ikke med de *flødetykk* agendaer, der opstår under smalltalk” prædikede Lasse “Når man ikke kender folk til sporadiske komsammener ... og særligt når det gælder unge folk, der hurtigt er kommet til penge.”
- “Men tjener du ikke selv godt?” spurgte Villads.
- “Vel efterhånden” sagde Lasse “Men gælden tynger stadig, og den blev jo ikke mindre efter min brydekamp med *første virksomhed*”

Villads kendte udmærket til den tid i sin kammerats historie, og selvom Lasse var ældre og nu havde været hans chef i nogle år, var de stadig ret jævnbyrdige. Således havde han - ret ærligt - forklaret Villads om sin daværende situation. Forinden havde Lasse fremstået som en utilpasset type, man ofte havde set hænge i den lokale kiosk med ældre typer i småflosset tøj. Spilafhængighed kendte ingen alder, og betting på rugby- og cricketkampe var blevet Lasses indgang til ludomani. Rygtet havde gået om store kviklån, som vennens familie - og far i særdeleshed - ellers afskyede som pesten. Men omfanget af disse havde nået så store højder, at Lasse var blevet nødt til at udleje sin lejlighed i seks måneder og undervejs blive genhuset hjemme ved forældrene.

Når Lasse således forklarede om sin *første virksomhed*, handlede det faktisk mere om en tid i hans liv, der forekom ret desperat.

- “Åk ja, mine egne første småforsøg med iværksætterier ... de klitrer sgu

stadig” sagde Lasse med en lidt småopgivende mine ”Mange af idéerne kunne aldrig blive gode nok”

Villads var småfuld, men kunne stadig vurdere situationen. Han undlod derfor, at sige hvad han tænkte om Lasses første gesjæft, og de naive omstændigheder ved virksomheden syntes desuden inspireret af ting fra vennens helt nære omgivelser. Her havde en bettingbuddy fra den lille gule spillebule, forklaret ham om et proteinpulver, som blev produceret af en rumænsk stærkmand. Dette pulver var første forudsigelig mellemledsprodukt i Lasses portefølje, der snart blev opfulgt af en simpel *Android bettingapp*, der - ret håbløst - ikke blev tilpasset smartphones på *Apple's Appstore*.

Han kunne tydeligt huske Lasses arrige udtryk, hvor den amerikanske techgigant i flæng blev tituleret som *McChicken*, eller udsat for lignende fastfoodsarkasme.

- “Man skulle have været ølbrygger!” sagde Lasse endeligt, mens han kiggede på ølflasken i sin hånd “De lokale mikrobryggere har sku regnet den ud. Alle kender de én i supermarkedet, som giver deres sprøjt en baglomme på hylderne for en lokal sponsordeal ... og så kan vi andre jo prøve på, at løbe skrigende bort fra det generiske - flygte fra proteinpulver og oceanet af ligegyldige mobilapps. Og prøve på at opfinde noget helt nyt”

- “Ok, ja” svarede Villads “Omend du selv, og tit, har haft mange idéer, er de aldrig landet på *de brugbares ø* ... Så, jo. De mikrobryggere har da kendt vejen - *en vej* vi nok alle har kendt siden *mjødet flød fra egetønderne*”

- “Ha, ha ... din *fulde viking*” svarede vennen og tog en slurk “Jeg trænger til noget frisk luft. Skal vi smutte udenfor”

Der var ikke meget at se, da de stod derude, og da Lasse fik en ny besked, ringede han i rask vending.

- “Ja, det er yderst sjældent, at folk bliver fyret på den brutale måde” sagde han nu til modtageren i røret “Modsat kan jeg ikke være med til at give ham skylden”

Trods sin beduggede tilstand, var Villads - med et - tilbage i det nysgerrige mode fra den mystiske samtale, Lasse havde haft ved deres cafemøde.

- “Altså hvad helvede sker der?” råbte Lasse nu ind i røret “Så meget magt, kan man sku da ikke give en ung mellemleder? Hvor *satan* er sikkerhedsprocedurerne i sådanne sager?”

Villads var nu helt sikker på, at Lasse snakkede med den samme, han havde haft fat i til mødet. Lasse lagde på, og rystede på hovedet.

- “Nej nu skal jeg f'ing lige høre hvad de snakke handler om” sagde Villads nu med det mod alkoholet nu gav de fleste unge.

- “Det er bare en ven jeg har” sagde Lasse “Hun har tidligere arbejdet

som tillidsmand i telesupportbranchen - og så har hun hørt om en fyring, der er sket på youFlee ... du ved den store televirksomhed, derude ved Hejrebakke”

- “Ja, hvad den ... og hvem er ...”
- “Nej, hallo” afbrød Lasse, og gik lidt væk fra vennen, for at tisse i en busk “Den her samtale mellem os ... *ahhh! At tømme en blære kan godt føles blæret* ... Snakken her er tæt på overtrædelser - eller nej! På den anden side ... Hun er jo ikke længere ansat - *årh, jeg’pissefuld* ... kan ikke overskue det”
- “Går nok. Jeg har allerede hørt nok om youFlee her til aften ... og deres *smukke eksekveringer*” svarede Villads sarkastisk “Er tørstig, ... skal du med ind og have en sidste øl med?”
- “Nej, skrider ... Du må have det!” vrængede Lasse højlydt, og begyndte at vraltte ned ad gaden, for så at hæve stemmen protestagtigt “Og så må de *telehjerner edder’bankme vågne op, mens jeg crasher fjæset i puden!!!*”

Den typiske lørdag så ud til at skulle passere for Villads, og hvor en søvnlig formiddag lagde ud med gråvejr, blev sindet afløst af *blå himmel’s opløften* tættere på frokost. En besked tikkede ind fra Lasse ved 11-tiden, og han huskede nu deres aftale. De mødtes i et lyskryds og begav sig ud af centrum. Den småkedelige del af industrikvarteret omkransede dem snart, og Villads skuede efter noget, der passede til solskinnet.

- “Hvad ... er det ikke det kontorfællesskab Else har siddet i?”
- “Jo, hun blev endda ansat af ejeren som praktisk mus et stykke tid - hendes eget iværksættereri mødte problemer, så nu er hun ledig” sagde Lasse “For hende er det faktisk blevet en udfordring, at finde job igen. Jeg mener ... hun arbejder med IT, er 46 år og så har hun været uheldig med at have mange huller i sit CV. Alt i alt er det noget, der ikke *bonner korrekt ud* når ansøgning rammer firmabordets indbakke, og når hun heller ikke har *været officer i hæren*, fremstår hun som en *uduelig tumpe* i deres øjne - ja sådan kan arbejdsmarkedet jo være et *underskønt paradys* ... ”

De kom omsider frem til deres destination i området, og foran bygningen var parkeringspladsen godt fyldt med biler. På bordene indenfor var kaffekanderne stillet frem, og da de to var kommet i god tid til Erhvervscaféen kiggede de sig lidt omkring.

- “Kan du se det?” spurgte Lasse ham hviskende “Alt er skåret i sten”
- “Hvad mener du?”
- “Som marmorskiver synes folk her, at være skåret efter samme skabelon. Alle render de rundt med samme ansigtsudtryk, og fremstår som manisk tænkende på et helt forudsigeligt mantra; *kun ved 60-80-100*

ugentlige timer på iværksætterpinden - og solsort derudaf - vil man med sikkerhed blive belønnet

- "Jo, det kan godt være, at nogen passer på den herinde" sagde Villads "Men min moster har faktisk snakket en del med hende Else. Og mange af kontorfællesskabets betalende er kvinder, der har sine CVR-numre registreret som biindtægt. Manden tjener det meste i deres familier, og så kan arbejdstempo og indsats stadig være ret normalt og humant ..."

- "Hej" afbrød en fyr dem fra højre "Er du ikke i familie med Michael? Jeg arbejder med ham nede i youFlee"

- "Jo, det er rigtigt - Michael er ansat ved jer" sagde Villads for så, at vende sig og få et overblik over situationen "Det er et stort sted, så ved ikke meget om hans kollegaer. Men du er altså en af dem?"

- "Ok, fint nok" svarede den afbrydende "Mit navn er Frederik, og jeg er hernede for at støtte min fætter, som arbejder med AI. Sku man være lidt fræk omkring dagens café-tema *kunstig intelligens*, så er vi godt kørende i youFlee. Her bruger vi *BigMother* som redskab i vores store supportafdeling"

- "Nå, jamen goddag Frederik - hedder selv Villads og det er Lasse ... men tænker lidt; har du hjemmel til, at udtale dig om den slags firmadiskrete områder?"

- "Ja, da det delvist bliver sammenkørt med ansattes Facebook-profiler, er det noget vi kan promovere aktivt"

- "Der er vel også rum, til at I kan manøvrere således, når I er så dominerende på markedet?" sagde Lasse med en bestemt mine.

Villads hørte, hvordan vennen - som afslutning på sin sætning - havde udstødt et kort fnys, og forstod alt for godt, hvor vennen var på vej hen. At opleve Lasse diskutere arbejdsforhold og markedsandele, med diverse folk, kunne være en udfordring. Men netop meget krævende, når han kom i den stemning.

- "Ja, og man kan se på BigMother, som en slags indre handelsplads for vore ansatte" forklarede Frederik ivrigt "Alle er vi jo *små virksomheder*, og vi skal jo være snu for, at leve op til nutidens krav. Med BigMother kan youFlee både tilbyde en vidensdatabase til de mest flittige ansatte, hvor alle svar gøres tilgængelige omkring *den hurtige service*, og giver hints til, hvordan man personligt opnår *de højeste salgsfrekvenser*. Samtidig giver ledelsen mulighed for, at registrere ansattes fremmøde og tidseffektiviteter ... ja, ned til sekundet ..."

- "Og dem, der sidder i den anden ende" afbrød Lasse "Har de også en maskine, der *optæller samtalens sekunder*?"

- "Øhh, hvem mener du?" sagde Frederik "Supportens sekunder? ... Nå dem i telefonen - kunderne? Ja, vi snakker med *kunderne*"

- "Jeg medgiver Jer, at I således har en kommunikation med disse" sagde Lasse "Ja, netop kunderne, men at proklamere, som jeres nye topleder skrev; at jeres *Ejere, Ansatte og Kunder, hver udgør 33 procents virksomhedsprioritering*, er en direkte joke! Prøv hellere en; '98% ejerorienteret tilgang, med ca. 1,5 % prioritering af de ansatte og en halv procents rester til kunderne"

- "*Qua sin lange erfaring tilsigter youFlee, at forblive en stærk søjle i det Danske samfund ...*" lød det nu mekanisk fra Frederik, der ikke fandt bedre forsvar "*Med produkter fra youFlee, kan man ...*"

- "Årh spar mig for den smøre et eksternt kommunikationsfirma har udfærdiget for jeres reklamestab" sagde Lasse "Når jeg taler om *Sekunder fra Kundernes* perspektiv, handler det om de rygter, der florerer ... om ældre kunder, som grædende ender med at lægge på ved supportseancerne, fordi jeres supportere er trænet i alskens jura. Dine kollegaer på telepinden ku lige så godt forklare dem; at *De er gamle og ikke fatter teknologi; så betal jeres abonnement, tør øjnene og spis en kiks!*"

- "Det er ikke det, de bliver trænet i ... De bliver ... trænet ... i at" stammede Frederik.

Den ophedede debat havde for længst, fået nogle af erhvervscafeens deltagere til at forlade rummet, og eventets facilitatorer virkede bekymrede. En af de kvindelige nærmede sig nu deres bord.

- "Du er Rød!" udbrød Frederik nu, halvt bævrende og modangribende "Jeg kan godt høre, hvad du er for én - men her handler det ikke om *Velfærdsydelser til din ven Dohne Robert*, men om iværksætteri. Her på caféen møder du flittige virksomhedsejere!"

- "Ha!" svarede Lasse, der for længst havde rejst sig op, og nu kiggede ned på sin modstander "Er du helt tabt bag dansen? Den klassiske rød/blå opdeling af politik er så meget *sidste-års-fashion!* En ny brudflade har for længst bevæget sig ind på scenen, og hvis du ikke kan se, at du selv er *Sort* og jeg er *Grøn*, tegner det ikke godt for vores civilisation ...

Men lad mig gætte: Du ser hellere, at vi færdiggør *Kattefnatforbindelsen* hen over Samsø til 120 milliarder, end bygger flere Power2X-anlæg, der kan modsvare de store energiposter fra al jeres maskineri - der kan modsvare jeres abonnenters merforbrug af elektronisk tingtangel og udledninger til Shitcoin's minedrift - ting som alle kræver 220-volts strøm ... eller som minimum kulbaseret strøm ved opladning. Der er ikke brug for brølende åbne sportsvogne - *sorte* benzinslugere, der kan larme, mens du spiller solbrillesmart med vind i håret! Ja, mens du på fire minutter fræser henover én af vore smukkeste øer. Tilbagelægger vejstykket over Samsø på en høj cementtung bro - en betonvæg af

CO2-emissioner, der svarer til en halv procent af Danmarks totale årsudledning!”

- “Jeg har faktisk bestilt en elbil” svarede Frederik, og rejste sig “Så læg ikke ord i munden på mig!”

- “Nej, lige før kaldte du mig *Rød*, og så vil jeg faktisk hellere lægge ord i munden på gamle fagforeningsmænd” svarede Lasse ret aparte “For årtier siden gjaldte de, at fagbevægelsen *Havde sejret ad helvede til*¹², og på de fleste områder vil jeg give dem ret. Men når jeg oplever, hvordan din kæmpevirksomhed får hjælp af Nordens *Too-Large-to-Fail*¹³ banker væmmes jeg over, hvordan I sammen skævvrider kapitalismens spilleregler ... og forvrænger forholdene for de små hårdtarbejdende nederst i systemet.

Jeg har faktisk selv været iværksætter, og selvom min betting-app var det argeste fæces, så jeg hvordan mine appudvikler-konkurrenter blev kvalt af jeres kopitiltag ... nej, her var der ingen *kære fagforeningsmor*, der kunne hjælpe én. Mine konkurrenter havde ingen gode bankforbindelser - ingen gode patentmodsvær, der mindst kostede en halv million euro ... Nej, absolut ingen retfærdighed for små iværksættere, når de *Store Teknofeudale* spillere, som jer, folder sig ud”

- “Undskyld, kan vi få noget ro!?” lød det fra en overvægtig mand i et af lokalets hjørner “Arrangementet skulle være startet for otte minutter siden”

- “Hellere store pengesedler man kan gnaske i, end at redde Amazonas!” fortsatte Lasse uforstyrret ”Du ved det godt, Frederik - ja, alle økonomiorienterede herinde ved godt, hvad jeg snakker om”

Villads prøvede at holde Lasse tilbage, der aggressivt pegede på sin moddebattør, mens han spyende vendte sig mod resten af forsamlingen “Alle kan I, som jeg selv, godt forestille jer en bestemt drøm. En drøm om at drage til Brasilien, med en halvren samvittighed, hvor man undsiger sig flyene. Om så I finder tiden til at hive tre måneder ud af kalenderen i stedet, og tager af sted på en kæmpestor hvid sejlbåd til ti luksusmillioner.

Så kan det stadig være for sent, at opleve Iguazu-vandfaldet grundet klimakrisen. Vil det så gøre ondt, at fortælle jeres børn om netop den seværdighed i *datid*? Og i stedet forklare om, hvordan kontinentets regnskovstransformationer laver savannetørker i *nutid*”

- “Hvad har det her med *Kunstig Intelligens* at gøre?” spurgte en forsent-kommet deltager, for så at kigge på arrangørerne.

¹² Websitet er sidst besøgt 09.05.2023:

<https://danmarkshistorien.dk/vis/materiale/thomas-nielsens-lo-afslutningsreplik-16-februar-1982>

¹³ Websitet er sidst besøgt 09.05.2023:

https://www.law.cornell.edu/wex/too_big_to_fail

- “Godt, spørg jer selv; *hvad hele det her drama handler om?*” sagde Lasse og kiggede rundt en sidste gang, mens Villads skubbede ham de sidste meter ud af lokalet “Spørg Frederik her, om han kender Tommy Iversen! Som mange andre ansatte og særligt ledere med adgang til youFlee’s systemer, kunne de oprette abonnementer. Med et enkelt klik kunne de *påskrive et teleproduktsabonnement* til en gyldig dansk adresse - og blev det gjort i smug, kunne det gøres *uden kundesamtykke*.

Spørg Jer selv om Tommy, der ikke var en specielt skarp mellemlider ved youFlee, ikke har følt sig presset til at *skrive kunder* - til f.eks. at påtage et abonnement ved én af jeres gamle bedsteforældre uden, at de vidste det blev udført¹⁴?

Spørg Jer selv, om alle ældre har overskud, til at gennemgå sine fakturaer, eller - de mon i stedet - bare tilmelder det, som kommer i postkassen til Betalingsservice?

Er det godt for samfundet, når Tommy’s egne ledere skal performe på sine tal, for at youFlee ALTID kan udkonkurrere på markedet? Er det godt for forbrugertilliden, når Tommy desperat svindler borgere og derefter bliver sparket ud af youFlee’s dør på røv og albuer? At han bliver fyret med bortvisning på selve dagen, efter netop at have *skrevet fiktive kunder* for anden gang? Hvis det var mig, ville jeg blæse så højt, at alle fodboldstadioner i et korrupt VM-værtsland kunne høre fløjten!

I andre! ... Ja, jeres små virksomheder, har det sgu for nemt lige nu ... men bare vent til I rammer 5.000 ansatte. Så rammer stenkværnen, og så vil I hellere søge hjælp i *Umenneskelige human-KPI’er*, og i *Landet for brutale DJØF¹⁵-kontrakter*, frem for at støtte ansatte som Tommy! Han kunne være blevet *Whistleblower*, men jeg har personligt hørt, om den juridiske mundkurv han har fået ...“

Lasses sidste argumentation blev afbrudt af dørens smækken. Villads så opgivende på sin vildt ophidsede kammerat.

- “Store Skodbiks!” lød det afsluttende fra Lasse, men nu med en knækket og underdanig stemme.

- “Hvad fanden handlede det her om?” spurgte Villads, der ikke havde fattet den sidste del af oprinnet “Det er jo lige før, jeg skal ringe og advare Michael efter det her”

- “Nej, det skal du ikke” hviskede Lasse “Min kilde kommer slet ikke fra hans team eller afdeling”

¹⁴ Forfatter har selv oplevet dette ske i et større, samt her unævnt, dansk teleselskab.

¹⁵ Websitet sidst besøgt 09.05.2023:

<https://www.djoef.dk/omdjoef/hvem-er-dj-oe-f.aspx>

På vej hjem derfra gik Villads i vildrede - og kiggede ned i jorden. Han tog et græsstrå, og nulrede det mellem sine fingre. Forvirret. Et par meter væk gik den stadig småt stønnende og nu svedende kammerat.

- "Vi har berørt det med *Whistleblowers* på gymnasiet" sagde Villads nu imødekommende "Det er bare et stort emne. Og vores underviser sagde, at vi kun ville lære det ordentlig, hvis vi tog *Samfundsfag* på højniveau"

- "*Stort emne?*" svarede Lasse "Ja, det tror pokker! Det er mindst ti år siden jeg så, hvordan tiltag mod den slags korruptionseffekter slå igennem flere steder¹⁶. Men også selvom EU og diverse regeringer har taget hånd om det, sker det åbenbart stadigvæk ... **Hvad FUCK er det for noget!** En kæmpevirksomhed som youFlee må sku da kunne se, at det skader dem selv på sigt?"

Lasse tog sig til nakken, og prustedede arrigt med gryntende stenalderlyde, som Villads kun havde hørt på vennens *Rage Against The Machine*-vinyl til deres retroaftner.

- "Ok" sagde Villads, for hvem korruptionstågen nu begyndte at dimre "Så *de bedsteforældre* du råbte op om på erhvervscaféen. De blev altså til youFlee-kunder, helt uden at vide det? Og ham Tommy havde udnyttet youFlees system - deres adressekartotek til efterfølgende at fremsende dem fakturaer på abonnementer, de aldrig havde *sagt ja* til?"

- "Præcis!" svarede Lasse "Og hvad værre er, at disse kæmpevirksomheder godt ved, at de skal følge loven omkring *de etiske retningslinjer*. Ja, mange af dem har endda indkorporeret Whistleblowerssoftware i deres organisationer, hvor folk som Tommy kan indberette sine egne situationer, før de selv ender i fedtefadet - og biksen mister adskillige procenter på aktiekursen. Og det er jo netop det, som gør mig så rasende - ALLE bør gå amok, når de hører historien om ham og korruptionen!"

Lasse tog fat i et vejskilt og rystede det kraftigt i afmagt, for så bagefter at sparke til nogle høje græsstrå.

- "Men ..." sagde Villads tøvende "Jeg tænker - Tommy skrev *de bedsteforældre på som nye kunder*, uden at hans mellemledere havde godkendt det"

- "Ja, måske" sagde Lasse en anelse mere afdæmpet "Hele scenariet er stadig *fucked til ugenkendelighed!* Selvom jeg godt kan se, at Tommy selv trykkede på den 'Skriv kunde'-knap, så er det den bagvedliggende kultur, jeg anklager"

- "Hmm ... jeg forstår det nok alligevel bedre nu" svarede Villads "Eller.

¹⁶ Website sidst besøgt 04.08.2023:

<https://www.danskindustri.dk/om-di/hvad-er-di/baeredygtighed-i-di/etisk-adfard-i-di/>

Jeg forstår det i hvert fald sådan; at store virksomheder kan have en ejerkreds og en bestyrelse, der både vil tjene en masse penge, men også gerne vil gøre det rigtige. Og derfor følger de samfundet - og dets ESG-regler og lovgivning. I den henseende ... udsteder de, altså virksomhedsledelsen, retningslinjer ned gennem firmaets system. Til underafdelinger, hvor folk som Tommy eventuelt fungerer som mellemlider. Og her kan han så indskrive problemer i Whistleblowersoftware, hvis han opdager noget korrumpert ... og dette anonymt til ledere højere oppe i afdelingssystemet ...”

- “Ja, korrekt” sagde Lasse først roligt. Afventende. For så igen at tage tilløb til ophidselse “Det er bare så ÅNDSSVAGT RETARDERET, når de samme incitamenter for forfremmelse stadig gælder! Tommy og andre i hans situation, kan måske svagt erindre at de som et sidstepunkt til et mellemlidermøde har hørt om virksomhedens *etiske retningslinjer og givne typer af Whistleblowersoftware*, men det ændrer jo ikke på den urdrift, der ligger i deres egoisme, og blåøjede higen efter *opadgående ledermagt og højere lønninger* - det ændrer jo ikke på, at virksomhedens øverste ledelse *bestemt* kan se problemet, men sjældent har tid eller energi, til ordentligt at få kulturen udbredt nedad. *Pengene skal stadig tjenes hurtigt, til Gazellevirksomhedens aktionærer ved næste regnskabsår.* Og når Tommyknægten så står og kigger benovet på firmaparkeringspladsens store bilmærker, så bliver det aldrig bedre. Så mader de selv korrupsjonen. Så bliver sådan svig til en epeidemisk lidelse, der hærger virksomhedskulturerne, der grundet stress og hamsterhjul aldrig stopper op, for at mærke efter. Etiske retningslinjer eller ej, så er *den nuværende kapitalisme* stadig dødssyg - og stadig ramt af tangenter, der får 80% af alle verdens mellemlidere til at *hige efter storhed ... hige efter personlig økonomisk vinding, der kræver maksimal mervækst og nedprioriterer generationers overlevelse. Direkte understøtter klimakatastrofen ...*”

Villads kunne se at Lasses tirader, nu begyndte at tære på vennens fysiske ressourcer, og kammeraten begyndte nu at vakle en anelse.

- “*Brasilien ... Amazonas - orangutangerne*” fortsatte han svævende “*Nordisk Film* og deres logo - med deres isbjørn ... burde de ... lave om. *Grønland - alligevel smeltet*”

Nu fik han en gispen, som Villads havde oplevet hos ham for år tilbage. Det var en epelepsi-agtig tilstand, som var blodsukkerbetinget og i visse tilfælde ville det medføre besvimmelse. Så langt kom det dog ikke, men efter at Lasse - usammenhængende - havde lagt sig ned i vejkanten, blev Villads nødt til at handle. En tilkaldt Falck-bil havde til sidst hentet dem begge, og et par timer efter Villads’ smutten fra skadestuen, var en besked tikket ind på mobilen.

Jeg er hjemme nu - og alt vel igen //tak for hjælpen, Lasse

Villads havde lånt sin powerbank til Lasse, og var på vej over til ham om søndagen. Det var egentligt ret belejligt i situationen, for han kunne ikke komme udenom, at han også gerne ville se til, hvordan kammeraten havde det. Efter at have banket et par gange på døren, gik han rundt om ejendommen. Lasse havde stueetagen i den del af rækkehuskomplekset, og fra den anden side så Villads, hvordan gardinet var trukket for det fuldbrede vinduesparti ud mod altanen. Da flere lys gennemskinnede stofsprækkerne, begyndte han at blive en smule bekymret.

Lasse var klimabevidst og slukkede altid for unødigt elektronik. Villads bankede nu på vinduet, og da der stadig ikke var nogen reaktion, gik han - med faste skridt - om mod hoveddøren igen. Da den ikke var låst, kunne han omsider komme ind i entreen, hvor han snart hørte en hakkende vinylplade fra stuen. På gulvet lå et gammelt Slayer-cover, og snart efter opdagede han Lasse liggende på gulvet. Han lå midt i rummet, og sov i en akavet stilling. Tæt på venstre hånd lå en lighter. Den højre hånd var halvt åben, og det var tydeligt at den sidste gerning inden blackout, havde været et sug, fra den hashpipe af inuitfanget hvalrostand han havde haft sit greb om.

- "Hey, Lasse!" sagde han og daskede til vennens kinder "Er du ok?"
- "Ehmm ... ja, ja"

Han hentede noget vand, men Lasse syntes slet ikke parat til at drikke noget. Villads blev mere rolig ved situationen, og mens vennen brugte tid på at komme sig, så han sig omkring.

Han opdagede en blyant og et halvkrøllet papir på sofabordet, hvorpå Lasse angiveligt havde malket videre på siden optrinet. Villads skulle ikke læse mange ord, før han opfattede teksten som en klar forlængelse af episodens overskruede opremsning:

Det handler ikke så meget om, hvad du tror, at - netop - du kan forvente af arbejdsmarkedet, men hvad markedet i virkeligheden belønner dig med - belønner den ansatte med - ja, gennemsnitligt set ... er der et loft for, hvor effektivt effektiviteten kan vride kapitalismens - i forvejen - hårdtvredne karklud ...

*Du store almægtige pengegud! Du monetært-herskende fader
Hvor meget kan finansens formynderiske strukturer vride ud af desperate virksomhedsejere, der føler sig presset til momssvindler for millioner?*

Villads kunne, så nemt som ingenting, høre Lasses stemme i det nedskrevne, men undrede sig over det markante linjeskift, før sidste tekstsektions højtragende sprog. Og de sidste to linjer forekom særligt aparte.

- "Ja, det er Line"
- "Hej, det er Villads" svarede han sin kammerats mor, efter sin opkalden "Jeg er ovre ved Lasse, og ... hvordan skal jeg forklare det? Vi har spenderet weekenden sammen, og han har haft en ret dramatisk en af slagsen"

- "Nå da, jamen ... hvad er det du egentlig siger?" sagde Line med en skrøbelig stemme "Kan jeg snakke med ham?"

Villads kigge sig omkring, og Lasse havde stadig ikke fundet kræfter til at drikke det vandglas, han havde givet ham. For et sekund følte han lidt dårlig samvittighed, over ikke at have givet hende besked om vennens vagtlægebesøg om lørdagen - men så igen, han selv var jo 6-7 år yngre, og var langt mere *lillebror* for Lasse end *ansvarsfuld farskikkelse*.

- "Nej - ikke lige nu" svarede han omsider "Men jeg får ham til, at ringe tilbage om 5-10 minutter ... Skal dog lige høre om der skete noget særligt i går aftes. Jeg mener - vores fredagsbytur var ganske normal. Hvad der skete lørdag middag, må han selv forklare om, og vi skiltes hen ad eftermiddagen. Det så ud til, at lørdag aften skulle blive mere rolig for Lasse ..."

- "*Mere rolig?*" lød det bekymret fra moren.
- "Jeg mener, ... jaae, så *uroligt* var det heller ikke" forsikrede Villads "Er bare lidt usikker på lørdag aften ... Var du i kontakt med ham - skete der noget i går aftes?"

- "Faktisk ja, og forklarer kun fordi du spørger" svarede hun lidt småsnøftende "Per - du ved Lasses far - er ikke helt på toppen. For nogle måneder siden blev han en del af en opsøgende afdeling ved Skattestyrelsen, som inddriver ubetalt moms. Du har sikkert hørt om dem, men hvis ikke så findes der de her illegale fakturafabrikker, og det er Per's job at få pengene tilbage. At få moms tilbage fra de virksomhedskunder, der bruger disse fabrikker.

Det er generelt noget værre hø, for politiet har ikke selv midler til at gå efter hele klientellet. Det er altså ikke kun *fabrikkerne*, der bryder loven - men det *gør* alle de *fakturerede* også. Så Per's afdeling står, med mere end de kan håndtere, og efter trusler fra én af disse kunder, ... øhh ja, ... " sagde hun, for så at rømme sig "Efter trusler fra kunder, der tilhører bandemiljøet, har Lasses far fået et mindre hjerteslag ... så da jeg sendte Lasse en besked ringede han tilbage. Vi snakkede kort sammen, og han virkede meget mut, da han hørte om Per"

- “Nå, det lyder ikke godt - slet ikke godt” svarede Villads.
- “Men jeg blev ret forurologet over, at Lasse ikke dukkede op på hospitalet for at se til Per” forklarede hun ”Ja, faktisk ret bekymret. Siden han og jeg sidst snakkede sammen, var det netop planen at mødes der ... Bed ham om, at ringe til mig snarest”

- “Det var din mor” sagde Villads “Ja, jeg ringede til hende ... da du ... ”

Lasse havde omstændigt rejst sig og sad ved bordet, mens han koldt kiggede ud mellem gardinets bredeste sprække.

- “Du skulle ringe til hende - og snart”

Villads så sig forvirret omkring, for så at smutte.

Ugen efter læste han et udkast til et standupshow, som Lasse havde fremsendt og i årevis havde pønset på. Alt lød til, at være ok på materialets overflade, men det var det ikke - slet ikke. Kammeratens ret åbenlyse afsky mod ungnave, og USA-forherligende typer, lod sig hurtigt afsløret, når man scrollede fra tredje til fjerde side i manuskriptet. Dertil kom en generel galde om kapitalismen, hvor Lasse - på sarkastisk vis - skar sig frem gennem en jungle af overdrevne forudsigelser. Han ville netop, tage en effekt fra arbejdsmarkedet, og lave en parallel, der indledningsvis virkede helt urealistisk, hvis den stod alene. Men blev den omskrevet undervejs - og til et virkeligt eksempel - blev billedet et ganske andet ...

‘I Danmark er Jysk sengetøjslager og Netto gået med på bølgen. De overvejende unge medarbejdere bærer nu headsets, for at indgå i biksens interne sekundkommunikation. Og således har en mellemlider, nu fået en bonus fra ledelsen, grundet denne fremragende headsetidé. En belønning de har givet hende, for at sammen kan fodre Wall Street-tyren ... prøv at se! {holder 3D printet Wall Street tyr op foran publikum} ... vi kilder den lidt under bollerne, så bliver den så glad. Det er simpel Etoro¹⁷-softporn, der sådan gør hobbyaktionærer lidt smålidelige.

Det er så her, vi igen laver en mindre fremskrivning, og kigger ti år ud i fremtiden. Her har den samme mellemlider fået et nyt anfald af DJØF’isitis ... øhh undskyld, jeg mener selvfølgelig; en *ny god idé, til at effektivisere og optimere ejerskabets afkast.*

¹⁷ Website er sidst besøgt, 02.07.2023:
<https://www.etoro.com/da-dk/trading/platforms/>

Se godt på denne lille drone {holder 3D printet drone op foran publikum}. Det er netop den model som vores mellemlider har indkøbt til alle butikker i sin kæde, og denne vil følge medarbejderen rundt i butikken. Hver gang en butiksassistent sveder ved armhulen, vil dens termiske kamera opdage det. Dronen vil nu begynde og bippe, og den holder ikke op, før den kan se at assistenten har løftet sin arm. Når det sker, sprøjter den deodorant på medarbejderens armhule. Det er så her vi beder publikum, om at spørge sig selv, om denne drone er en god ide, som naturligt kommer efter butiksheadsettet? Eller ser man måske den store glidebane for elektronik på arbejdspladsen, hvor der aldrig synes at være en bagvæg for DJØF'isitis med uendelige effektiviseringer? Optimeringer, der kun tilgodeser ejerskabet, og samtidigt forringer de ansattes arbejdsforhold?

Visse vasse! Det klarer de unge nok, og de er jo - i forvejen - vilde med elektronik ...'

Omend han blev ret opslugt af teksten, behøvede Villads ikke at læse mere af Lasses forestilling. Tro mod hans vens idealer gik materialet imod strømmen. Ja, så rettede det sig sarkastisk mod de - ofte unge - typer, der ukritisk elskede USA. Villads forstod så meget om forskellene mellem USA og Danmark, at typernes forbilledlige storhedssyn på Amerika ofte hvilede på en helt bizar model.

For det første kom danskere ud af en protestantisk kultur, og alle de mest højtråbende amerikanere fra Østkysten der sjældent havde en lutheransk baggrund. Enten kom deres forfædre fra Irland eller Italien, og på begge kyster fandt man indflydelsesrige folk med jødisk afstamning. Og som Lasse tit havde joket med, havde halvdelen af Ronald Drump's støtter italienske efternavne.

På midten af USA fandt man dog en del evangelisk protestantiske mennesker, hvis forfædre var kommet fra England i den første emigrantbølge. Men de var - ifølge Lasse - stadig *bagud på filosofiske point*, da den Engelske filosofi havde bygget videre på en ærgerlig, og ekstremt from, fortolkning af Luther. Dette angelsaksiske tankesæt havde gammelt og ukonstruktivt arvegods, der var ulig det nyere dansk-nordiske.

Og så var der jo endeligt den del af USA's indbyggere, hvis familiehistorier kunne spores til netop de nordiske lande. Af visse årsager var de det mindst højtråbende segment i det politiske og tankemæssige landskab derovre. Disse havde mestendels flyttet til yderstater som Minnesota, og levede nu et tilbagetrukket liv ... dette omend deres nordiske

søstre og brødre tilbage i Europa, i mellemtiden, havde taget syvmileskridt ind i den filosofiske fremtid.

Villads tjekkede nu sin mobil og i de blandede nyheder læste han om et dansk Counterstrike-hold, der i gamingverdenen nu havde stukket en ny turneringsrekord. *Tragikomisk.*

Der sad holdet i en mørk hal, der kun var oplyst af computerskærme, mens de - headsetbærende - tilbød et spil, der hyldede den amerikanske militærindustri. Når det kom til - netop - headsets, som de unge servicemedarbejdere bar i de to stand up-nævnte virksomheder, så var gamerne vidst allerede begyndt, at bruge metoden for cirka 20 år siden.

Han swiped tilbage. Lasse havde skrevet på sine dokumenter i årevis, og hvis dette var sidste version, mente vennen vel at henvisningen til *headset-servicen* stadig kunne forarge nogen.

I nysgerrighed læste han alligevel hele teksten, og en ting var sikkert. Lasse udforskede meget dybe tankemønstre, og på trods af uforståelige sætningspassager, var der meget ved vennens tilgang, som dragede ham ... tiltrak ham - ned i *dunkel dystopi*. Hans ældre kammerat var et tveægget forbillede, og han lovede sig selv, at søge en anderledes sti. Og vige fra, at kopiere Lasses *murmelsmørke* én til én. I stedet burde der findes en mere håbefulds lyskegle på bunden af tankesættet, der lyste op ad.

5 Annbritt og Softwareudvikleren

Annbritt trak vejret en sidste gang i det kølige mørke uden for kontoret, og førte sine fingre hen over sin nakkes hårbundskant, for så at løfte hovedet. Og åbne øjnene. Det var sidste etape på deres arbejdsmaraton, hvor de for længst havde udknoklet loftspærerne.

En sidste test og så var programmet klar. I en periode over flere måneder havde de arbejdet på at udvikle projektet. Og nu var de ved at færdiggøre denne offentligt målrettede software, der kunne optimere flere kommunale processer. Hun var logisk nok stolt over resultatet, og som hun sad der ved skærmen, kunne hun ikke dy sig for at kommentere det.

- "Kan du huske vores forlæzers læspen når han snakkede om iterative algoritmer?"

- "Ja" svarede hendes gamle studiekamerat, Jens, der nu var blevet hendes virksomhedspartner "Jeg husker, at folk virkelig skulle holde igen for at styre deres fnisen, men ..."

Jens kiggede op på en uskiftet lampe, og derefter over på Annbritt.

- "Jeg husker også det tilhørende kapitel i kompendiet. Hvis ikke vi først havde lært om iteration, og dernæst om *Rekursive betingelser* - ja så havde vi jo ikke siddet her i dag."

- "Tjæe ... Du kender mig efterhånden" svarede Annbritt "Det var jo egentlig *det* jeg fiskede efter, men historien bliver altid sjovere med beskrivelsen af personerne i ... du ved som i et slags persongalleri"

Undervejs havde de lavet en løs samarbejdsaftale, hvor arbejdsdelingen var blev sjuset til 50/50. På trods af at Jens bestemt var en god koder, var han ofte endt i kreative bølgedale, hvilket burde have sænket tempoet. Men momentum var blevet opretholdt af Annbritt, hvor firs procent af udvidelserne besad hendes fingeraftryk. Denne opgavefordeling var ret uforudset, men betød dog ikke, at deres samarbejde havde lidt overlast. Jens var nemlig så tilpas årvågen, og dynamisk, at alt det omkringliggende - samt administrative - var blevet tilpasset.

- "Skal vi spørge ham Claes om han kan på fredag så?" spurgte hun Jens.

- "Der kan jeg ikke" svarede han "Men hvad med næste torsdag?"

- "Der er min kalender fri ... hmm, måske fri"

- "Du ved hvor meget han kan hjælpe vores projekt" sagde Jens og kiggede på hende med ret bestemte øjne "Der er ingen, der kan researche som ham, og vi har brug for at sikre hans skarpe øjne, hvis folk skal tro på

vores projekt - hvis de kan se og læse om vores *cutting edge* profil, fra en kapacitet som ham, vil vi stå stærkt”

Omsider fandt de en dato, og et par dage efter svarede denne Claes Jungfred. De havde en aftale, og Annbritt begyndte at forberede et teamsmøde med ham.

Da hun dagen efter sendte ham en dagsorden, begyndte et længere tovtrækkeri. Jungfred var en type, med en del karrieremæssige milepæle og erfaringer, og Jens havde advaret hende om Claes' sekretær.

‘Mailen er modtaget’, havde der stået i svaret, og hun skulle nu til at dekryptere, hvad der i virkeligheden skete på Jungfreds kontor. Ad omveje fandt Annbritt ud af, at sekretæren havde været på kursus med en tidligere fælles kollega. Hendes egen milde grad af ordblindhed kom nu til at hjemsøge Annbritt, for selvom 75% af alt det materiale hun havde sendt til Jungfreds kontor havde været udsat for stavekontrol, var der nemlig 25% der ikke var.

Da Annbritt undervejs havde sin laptop til reparation, havde hun siddet på en Linux-maskine, som - uden hendes viden - manglede autokorrektur grundet forkert landeopsætning. Resultatet blev senere en kølig afvisning fra Jungfreds kontor, med henvisning til *manglende professionalisme*, og sekretæren var således, samt åbenbart, en udtalt 12-talspige. Annbritt sad sukkende og bandede over teksterne skrevet på Linuxmaskinen - *hvorfor skulle form betyde så meget for bestemte modtagere?* Formsfacisme.

Det endte dog med, at Jens fik rettet på tingene, hvor han med et kald til en af Jungfreds bekendte på LinkedIn fik udglattet sagerne. Således fik de, hvad de kom efter, men alt i alt gik fire dage tabt på ingenting - eller rettelse, *gik fire dage tabt til form over indhold*.

Hun sad tilbage med en blandet følelse af uvidenhed, og irritation over folks generelle skriftpræferencer. Således fandt hun aldrig ud af, om den tidligere fælleskollega, som 12tals-sekretæren var på kursus med, havde sladret om Annbritts stavevanskeligheder.

Som næste punkt på dagsordnen, skuede de nu i retning af finansiering til en *større rigid testafvikling* af deres system. Der fandtes mindre fonde til formålet, som kun ville batte, hvis de fik penge fra dem alle. Derfor søgte de, i stedet, midler fra en virksomhed, hvis mindre afdeling stadig havde en mellemstor og særligt dedikeret fond. Denne brugte dog kun personlig kontakt ved afgørelser omkring udbetalinger, så derfor skulle forarbejdet gøres ret anderledes end ved de ansøgninger, de sendte til fondene. Til alt held havde Annbritt en gammel kammerat fra et softwarekursus, der nu var ansat i geschæften.

De ringede først, og bag firmaets kontaktnummer svarede en ung sekretær, der tydeligvis var nyansat. Men til alt held fik hun dem viderestillet til en medarbejderrepræsentant i bestyrelsen.

Annbritt henviste nu til sin kontakt, og det hele endte med, at de kunne presse et højtstående medlem af bestyrelsen, til at videreføre en dialog.

Fondsafdelingen ville dog kun snakke med dem under helt særlige forhold. Først skulle bestyrelsens planlægger, gennemse kalenderene, for at finde et tilgængeligt mødetidspunkt hvor alle kunne, men samtidigt gik et andet maskineri i gang. Her blev udvalgte storaktionærer kontaktet, for at høre om et møde kunne afvikles. Allernådigst blev der afsat en tid til en onlinekonference, parterne imellem, og selvom det ikke var optimalt, rettede Jens og Annbritt ind efter forholdene.

Mødet blev afviklet tre uger efter, men kun med det vage resultat at de *ville tænke over det*.

- “Men Annbritt, de må *sgu da må kunne se*, at de kun kan vinde på synergien i et samarbejde med os?!” udstødte Jens dagen efter.

- “Nu gav mødet os trods alt *et lead*” svarede Annbritt ”De henviste os jo netop til en nyligt opkøbt virksomhed i Jylland. Når det sker, vil der altid være indsatte mellemledere i en sådan afdeling, der vil bevise sit værd for den nye hovedorganisation”

Men hverken underdanige emails eller bløde sødstemmeopkald, kunne ændre ved de nyopkøbtes interesse-mangel.

Da hun så den ret afvisende email, huskede Annbritt særlige dokumentarer, hvori diverse iværksættere forklarede om dengang *de bankede på døren til et større firma, for at pitche sin ide, der først senere blev succeser*. Tjæ ... sådanne scenarier virkede som virksomhedsromantiske historier, fra en fordums tid, hvor det liberale landskab så helt anderledes ud ... hvor der alligevel syntes, at være tid til andet end overlæst driftsarbejde.

- “Aj, aijj! ... sikke et cirkus!” sagde Jens, der sad på sit lille laptopkontor og kløede sig i sine panderynker.

- “Kom lad os gå ned, og få en bid mad” sagde Annbritt.

På spisestedet korsede Jens sig videre over udviklingen.

- “Men for fanden! Hvis nu en iværksætters idé ... hvis en hvilken som helst idé er monstergod??? ... Men ingen gider at lytte! Ja så vil samfundet, da gå glip af både idéen, og den tilhørende indtjening?” lød det arrigt fra Jens, mens han henviste til afslaget.

Det hele syntes, at høre sammen med en skør Verden af forøget merkompleksitet, hvor ingen havde tid, og alt druknede i promovring ...

og selvpromovering. Hun lænede sig tilbage i restauratens bløde lædersofa og skuede ud til siden. Et par unge piger i starten af tyverne, havde lige fået serveret sin mad et par borde væk, og i samme nu røg deres mobiler frem for at tage fotos af retterne. *Ak ja ...* tænkte han. De opslag på Pinstagram, forekom som en evigt flyvende boomerang af selvfedme. En digital flod af billedinformationer, blev også til en syndflod ... en *strøm af negativ syndighed*, når det gjaldt deres muligheder for at få opmærksomhed.

For 15 år siden var SoMe stadig et unikt koncept, men nu var de selv - trods et produkt til nørdede kommunalchefer - nødsaget til, også at indtænke Sociale Medier i promoveringsstrategien.

Som en slags sidste mulighed, prøvede de nu at finde funding gennem én af Annbritts gamle studiekammerater. Vedkommende havde otte år forinden siddet i en stilling, hvor arbejdstiderne var ret lukrative, og rygter gik at denne Mogens var blevet lidt doven i den periode. Nu sad han for enden af firmaets udvalg for fondsansøgninger, og for at undgå inhabilitet, blev de nødt til at sikre højst mulig anonymitet.

- "Så jeg skal altså ikke nævne jeg kender dig?" spurgte Jens mens han sad med ansøgningen "Og ... hvorfor var det lige at folk havde anset ham som doven?"

- "Det ved jeg ikke helt" svarede Annbritt "Tænker at folk kan gå lidt i selvsving over det med det offentlige. Bare fordi man er offentligt ansat *bliver jobbet ikke nemmere pr automatik*"

- "Forstået - ja, det kan der være noget om. Men studser lidt over deres indhold på ansøgningssiden. Man skal bare uploade et dokument. Hvorfor har de ikke flere tekstfelter, man kan indskrive sine poster i? Jeg mener - hvis de nu lod folk indskrive sine ting i et tekstfelt pr kriterie, ville deres udvalg få en meget nemmere databehandling. Og jeg ved de snildt får 240 ansøgninger om måneden"

Kritikken forekom Annbritt berettiget, der dog fandt det lidt ironisk, at de selv var henfaldet, til at diskutere form over indhold.

- "Når nu vi har lidt ekstra spørgsmål, kan du jo ringe til ham i morgen" sagde hun "Virksomheden lader til at være en af de bedre, hvor det stadig er muligt"

- "Snakker jeg med Mogens" lød det fra Jens dagen efter.

- "Ja, det er Mogens Henriksen"

- "Godt, du snakker med Jens Albrechtsen. Vi sidder her med en ansøgning til jeres pulje for *Offentlig Optimering*, og skal først lige høre om *Flerårlig* betyder *kvartalsmæssig* eller *halvårlig uddeling*?"

- "Det er på kvartalsbasis, men det kan ikke være fra samme Nordiske land to gange i træk. Vi uddeler jo med et tilskud, der baserer sig på anvisninger fra Nordisk Råd"

- “Ok godt, ja vi har også lige et par andre ret tekniske spørgsmål, men dem kan vi lige sende pr mail. Men skal også høre ... Den hjemmeside man uploader ansøgningen på. Kunne I ikke - og med fordel - opdele tingene ud fra kriterier? Jeg ved I sikkert uddeler opgaven, ud fra ansøgningernes kategorier, når det er I behandler det indsendte. Så hvorfor ikke selv optimere på den front?”

Annbritt var lige kommet tilbage, og i lokalet oplevede hun pludselig en underlig stilhed i samtalen.

- “Hallo ... er du der?” lød det omsider fra Jens til denne Mogens “Nå ok - jamen sådan kan man jo, også se på det. Men, alt om alt, I vil have vores ansøgning snarest”

- “Hvad gik det ud på?” spurgte hun Jens “Kunne han ikke se fornuften, ved at opdele?”

- “Ikke helt. Han svarede bare *måske*”

Syv uger senere fik de besked på deres ansøgning. Afslaget fik Jens til rykke sig tilbage i kontorstolen med den mest opgivende attitude.

- “Ha ... det ligner jo knapt noget fra andre afslagsbegrundelser!” sagde Jens hovedrystende “De har jo ikke engang, gået i detaljer med halvdelen af kriterierne!”

- “Jeg læste en artikel i et fagblad” svarede Annbritt “Og ham Mogens synes at passe ret godt ind i et bestemt mønster, hvor han sidder i et organ med alt for mange mennesker, der bruger forældede og fejlagtige procedurer. Selvom man er mange om opgaverne, får man eventuelt ikke lavet, det man skal ... og så gik artiklen netop ind og behandlede problemet ved sådanne overflødheder. Opridsede udfordringen ved disse *pseudojobs*, hvor folk - nidkært - gør alt, for at beholde sin position eller stilling. Mogens ville ikke optimere, for i så fald ville hans eget job, sikkert snart, være overflødigt”

6 Smarte anordninger

- “Yes, yes, yes!” lød det fra Urzula, da hun læste beskeden om, at en pakke var kommet. Omend glad i momentet tog hun sig i, at tale med sig selv, for til dagligt havde hun knapt andre at snakke med. Nu skulle hun i det mindste ud af døren, og da det ikke var sæson for skovture, skete det alt for tit, at hun blev hængende i streamingserierne. Den friske tur ned til pakkeboksen, fik hende til at gå og kigge på træernes blade. Nogle var små, og andre havde særlige takker. Når hun kiggede efter virkede nogle til, at sidde på en udlandsk træsort. *Ja, for hvordan kunne de ellers have sådanne åremønstre på undersiden?*

Hun nåede ret hurtigt frem til boksen. Halvanden kilometer nede af vejen kunne hun se det gamle posthus, der nu var lavet om til en smart juicebar. Og hun tog sig i at tænke på, hvordan pakkeboksen på den ene side havde gjort hendes tur nemmere, men på den anden side, afskar hende fra at se på flere af alléens træer.

Et pling fra mobilen fik hende ud af de staver, der kort havde forstenet hende, og da hun kiggede på sin anordning, kunne hun se, der bare var tale om en rating-notifikation. Hun rullede med øjnene, mens hun bandede over, ikke at kunne *rate træernes bladmønstre*.

- “Du, Jens” lød det fra Annbritt på kontoret “Min søster spørger om ikke vi kommer forbi i næste uge?”

- “Nej! Det har vi slet ikke tid til” svarede Jens “Hvis ikke vi snart får funding i hus, kommer de sidste testrunder ikke i hus. Så er det tilbage på deltidsjob for mig - og her er der *ingen kære mor*. Hvis det sker, skal jeg bruge tre timer om dagen på transport. Du ved - den gamle butik jeg havde timer i, *Gepetto 24/7*, er lukket nede på hjørnet, og det nærmeste filial ligger nu i et område ved Målev uden busser”

- “Arrh ... i så fald finder vi ud af det” sagde Annbritt “Jeg har hørt, at en anden dagligvarebutik vil åbne på gaden overfor. Kan du ikke også tage selvkørende knipstaxaer fra Målev og ud?”

- “Faktisk nej. Befolkningssammensætningen gør, at kommunen kun dækker halvt på den service ... Det er jo netop derfor vi sidder her. Vores vision for softwaren er vel stadig, at *optimere kommunalchefers beslutningsgrundlag?*”

- “Helt sikkert” svarede Annbritt “Men hvis du husker efter, så oser vores promoveringsmateriale jo også af, at disse chefer *kan finde mere tid med vores program, der kan regulere afdelingernes arbejdstider*. Bliver vi ikke hykleriske, hvis vi ikke selv kan finde tid til adspredelse? Vi havde nok aldrig troet, at denne stressende fundraisingdel ville tage måneder, og hvis vi ikke engang selv har tid til afbræk nu - hvor står vi så?”

En hvæssende og tegneserieagtigt lyd blev spyet fra Jens, der samtidigt lukkede øjnene, for så at vrænge sit ansigt i en bagudknejsen.

- "Det er der noget om" sagde han "Nej, gider ikke at diskutere mod dine granitargumenter. Du har helt ret"

- "Lækkert. Så svarer jeg hende med plus-på-den. Er ret sikker på hun vil have godt af det, for hun virker ret ensom efter sin nye kontrakt"

Urzula havde ikke sparet på forventningerne til sit nyankomne legetøj, der både kunne bruges som *Virtual Reality*¹⁸ og *Augmented Reality*¹⁹. Og omend hun ofte blev træt af det elektroniske på arbejdet, syntes det her anderledes.

- "Hvis I nu ser på mine albuer" forklarede Urzula sine to gæster "Så skal jeg bare vippe dem lidt op ad, og så vil mekanismen ved mit brilleparti vippe op - og gå fra VR til AR. På den måde kan jeg stadig agere ved brug af mine håndfunktioner"

- "Du har læst godt på manualen" sagde Annbritt med et skævt smil "Din tale *agerer ret mekanisk og opremsende*"

- "Pjat" sagde Jens "Nu skal der heller ikke, *gå spydigheder i den* mellem jer søstre. Må jeg prøve?"

- "Ja" svarede Urzula, og overleverede agregattet "Du skal bare trykke her, og så er du tilbage i VR-mode"

- "Wooouh!" udstødte Jens ironisk mens han viftede overdrevet med armene "Jeg kan se en stue, som nøjagtig ligner din Urzula - *det er godt nok en ny oplevelse!* Men seriøst. Hvis mine øjne er dækket af din telefons display, hvorfor ser jeg så alt det, som jeg ellers ville se, hvis jeg går over i AR-mode?"

- "Det er jo bare *Basic Visuals* i den blandede modus" forklarede Urzula "Når anordningen er i et sådant *mix mode*, filmer det alt omkring dig i realtime, og så er GPU'en hurtig nok, til at ændre alt det du ser i VR-tilstanden. Prøv at sig *Wearer command - Basic Cat*"

- "Wearer command - Basic Cat"

- "Kan du nu se kattene ... alle kattene i rummet?"

- "Ja, ja" lød det fra Jens, der nu drejede sig omkring.

- "De skulle gerne klatre rundt på alle mine møbler"

- "Jo, der er en sribet Garfield på din kommode"

- "Når det er at al video bliver fortolket, og derefter renderet sammen med resten, bliver skyggelægningen helt perfekt. Og der er heller ingen kantflossede overgange mellem møblerne og dyrene. Kan du lugte dem?" spurgte Urzula.

¹⁸ *Virtual Reality* betyder virtuel virkelighed, og betyder at brugeren af det elektroniske interface - kun - kan se en blanding af virtuelle renderingslag.

¹⁹ *Augmented Reality* betyder forstærket virkelighed, og betyder at brugeren af det elektroniske interface kan se de virkelige omgivelser i et lag bagved et renderingslag.

- “Lugte?”
 - “Jaaae ... eller, det er ikke sikkert du kan, men mange andre brugere vil opleve en *psykosomatisk reaktion*, hvor de erindrer *en kats lugt*. Grundet den helt uovertrufne grafik, der gør kattene virkelighedstro, vil de fleste brugere aktivere duftcentrene i hjernen”
 - “Er du nu sikker på det?” lød det skeptisk fra Annbritt “Lyder mest som et salgstrick”
 - “Jo, den er god nok” svarede Urzula “Har læst en del uafhængige *papers* om det”
 - “Så du kommer rigtig til at lege i stuen her?” sagde Jens, for så at afmontere sig udstyret.
 - “Nej” svarede Urzula stramt “Kan godt se, hvor du vil hen, men sådan bliver det ikke”
 - “Det skulle nødig blive som dengang med dit *trip de takeaway*” sagde Annbritt “Endte dit køkken ikke koldt - og med skimmelsvamp? Hehe ... har man ikke for mange penge, hvis alt mad kan bestilles?”
 - “Jeg fatter hintet, tak!” svarede Urzula “Men faktisk ... da jeg forleden gik en tur, opdagede jeg mit savn til naturen. Tænker at en tur til Nepal nok skal gøre en forskel, og så kan jeg jo tage det her udstyr med, og stå på et bjerg, med den rigtige Tibet-kulde omkring mig”
 - “Og du synes ikke, det vil være nok, at rejse til Norge med udstyret?” sagde Jens.
 - “Nej - forstår ikke, hvad du mener?”
 - “Hvis grafikken er så realistisk i headsettet, og du nemt kan finde visuelle filer fra Himalaya. Ja, så er det vel muligt, at føle kulden omkring sig i Norges bjerge, og så kan du spare den lange flyrejse?”
 - “Jo, men nu er det sådan, at jeg nemt kan tage orlov fra arbejdet. Og hvis jeg bliver i Nepal i fem uger, på den her tid af året, kan jeg også stille mig op *i køen*”
 - “*I køen*” sagde Annbritt “Det har jeg ikke hørt om, men det lyder specielt”
 - “Ja, I ved *køen op til Mount Everest’s top*” forklarede Urzula, mens Jens nu tog sin mobil frem for at google fænomenet.
 - “Det burde være muligt, at vandre til tops via stierne fra øverste camp på bjergsiden. Og da det, i snit, tager tre uger, og vejret oftest kun driller området, en uge hver måned, bør jeg kunne nå toppen, mens jeg er derovre ... eller, ja ... lad os bare sige, at jeg udvider visummet til Nepal. Så, for en sikkerheds skyld, vil jeg være der i seks uger”
- En bippen lød fra den anden ende af lejligheden.
- “Hvad? Hvorfor er den ikke hævet?” lød det fra Urzula, da hun så til sine kokkerier i køkkenet.

- “Den har da vidst fået masser af væde” sagde Annbritt, der langsomt var drysset efter “Hrm, hrm ... *Frk Svampeekspert!* Du skal huske, at mørdej ikke tåler at blive blandet med fugtige kantareller - har du mere dej?”
- “Ja, masser” svarede Urzula, mens hun prøvede, at banke chokoladestykker ud af en form, for så at tage skålen med dej “Tror du, det her er nok?”
- “Det er rigeligt” svarede Annbritt “Så bag den rent i 10 minutter, og læg så svampene ovenpå. Det vil stadig være godt nok for resten af bagetiden - jeg kender opskriften, og metoden er stadig tro mod den slags tærter”
- “Hvor ærgeligt. Ja, så bliver jeg nødt til, at lave det om - havde ellers glædet mig til, at kræse for Jer ... Men på den anden side. Hvad siger I? Kan I blive en halv time mere?”
- “Det går nok” sagde Annbritt og så på Jens, der nu også var derude.
- “Ja. Det viser sig, vi godt kan skubbe planerne lidt” sagde Jens “Min eks har lige skrevet, og min datter skal lege med én fra børnehaveklassen”
- “Mens Urzula lige tilretter, kan vi to smutte en tur i parken neden for” sagde Annbritt.

På vej ned af trappen swipede Jens over på de googlede billeder fra Mount Everest, hvor han kunne se folk stå side om side på fire parallelle stier. Enkelte af bjergbestigerne sad endda ned. Og omend deres tykke vintertøj knapt kunne være i de medbragte liggestole, passede de mørke skibriller ret godt til den afslappede venten.

- “Vel egentlig meget fint med den her parktur” sagde Jens “Jeg var blevet lidt træt af al hendes teknologisnak”
 - “Så nu bagtaler vi min søster?” sagde Annbritt “Nej. Jeg kan godt følge dig. Hendes liv er også markant anderledes end vores lige nu”
 - “Bliver bare så f’ing træt af det bagvedliggende!” sagde Jens.
- Annbritt så væk og ned i fliserne.
- “Man bliver træt af, at forstå vejen til succes, når nu hun - ekstremt ukreativt - bare har lavet robotter, der følger kommunalchefernes spareøvelser” gjaldede Jens “Og forkæler politikernes hang til nemme løsninger”
 - “Vil delvist give dig ret, Jens ... Hendes virksomheds kontakter til det offentlige emmer af, at være *smarte ordninger*” svarede Annbritt “Hun og hendes chefer har, så sandelig, skudt de lukrative papegøjer. Men til trods for, at hun ... ja, tilsyneladende selv, bestemmer sin arbejdstid, har hun nok at rode med”

Tilbage i køkkenet stod Urzula, og kiggede på en af de arbejdstablets, der sad i hvert rum af lejligheden. Hun tænkte på sine ordvalg. Forklaring

om hendes rejseplaner til Nepal, havde kun afsløret den halve sandhed. Den *orlov* hun havde udpenslet, var slet ikke nødvendig, for ligesom med lejlighedens tablets kunne hun styre virksomhedens fabrikker fra hvor som helst. Med ethvert interface ... med enhver enhed, der var større end en mobiltelefon, kunne hun styre alt, hvad hendes kontrakts jobfunktioner anviste - og det helt uafhængigt af geografi.

For folk som Annbritt og Jens, ville det dog nok virke en smule arrogant, at specificere hendes ekstrem store mobilitet, der bare krævede en wififorbindelse. Til det huskede hun tydeligt en vandrehistorie om webhoteludbyderen, Nordic Magic, hvis ejer skulle have siddet, og hånet spørgsmål fra sine mindst vidende kunder. Og havde vedkommende afbrudt samtalen, var det kun med spanske svar til Malagakontorets rengøringskone.

Hun åbnede ovnen, og dryssede kantarellerne på tærten. Da hun nød, at mærke lamellerne mellem fingrene, opskar hun to mere, som kom på, inden hun igen åbnede lågen til ovnen. En skøn duft af hjemmebag.

- "Nej. Nu skal I høre!" fortsatte Urzula i sofaen "Når jeg alligevel er på de asiatiske kanter, vil jeg smutte forbi Singapore's Grand Prix. En ven har inviteret mig. Har egentlig ikke råd, til selv at sidde ved målstregens VIP-pladser, men når nu han betaler"

- "Hvordan var det nu med Formel 1?" spurgte Annbritt "Kom de over på en anden brændstoftype?"

- "Nej" forklarede Jens stille, og med et tomt blik "Egentlig kunne de for længst være overgået til brint. Og skal de have *noget drøn*, er det vidst ikke svært, at radiokode motoren. På en måde, hvor den kun - og mere sikkert - kan booste sine brag op ad langsiden. Hvis bare techgiganterne var mere til racerbiler, ville vi nok se dem købe teams, og indføre små raketter på øserne"

- "Nå, men alt det motorsnak må jeg vente med dernede" svarede Urzula smilende, for så at fortsætte i øst "Mellem kvalifikationen og det egentlige løb får vi - altså VIP'erne - besøg af verdenskendte melonudsmykkere og kagekunstnere"

Urzulas småungdommelige stil overraskede Jens, men han tænkte, at de fleste nok ville virke forkælede i situationen. Som sådan var det nok svært, at udvise stil og mådehold, når man skulle forklare om *smuttire de luxe*. Han kiggede længe over på Annbritt, og lidt efter igen - men nu mere intenst.

- "Uhm ... lækre chokolader - og sikke et knæk. Helt veltempereret" sagde Annbritt "Men tiden går, og vi bliver nok nødt, til at smutte"

- "Ja, selvfølgelig" svarede Urzula "Skal jeg ikke hjælpe Jer ud?"

- “Det er et stykke tid siden, jeg sidst har mødt din søster“ lød det fra Jens, da de ramte brostenene “Folks *chikke arrangementer* lyder da ikke til, at falde i antal. Hmm... Om bare vi selv kunne mønstre de *lækre forbindelser*”
- “Her på gaden finder vi dem ikke” svarede Annbritt “Kontoret kalder”

Omend Jens påskønnede folks karriereiver, og deres tilhørende fortjenester, var der stadig flere ting ved Urzulas succés, der irriterede ham. Begge var de uddannede inden for teknologi, men hvad var det, der gjorde, at hun *havde så meget mere tur i den end ham?* Hendes titel betød noget, og hendes internationale overbygning havde sikkert kunnet sparke døre ind. Men han vidste også, at der var større krav til ingeniører, og når han sådan mærkede efter, var han ikke talentfuld nok til at blive en *eftertragtet softwareingeniør* - han var ikke interesseret i et liv, hvor han hele tiden skulle halse efter. Når arbejdspladserne så, til stadighed, ville hæve sine krav til ham og hans ligestillede - samt gøre det uden bagvæg eller fornuft for arbejdspress - valgte han i stedet *iværksætteriet*. Her kunne han okse derudaf med *x antal 70-timers arbejdsuger*, men også fravælge efterfølgende med et par *normale med 37* - og altså før kroppen sagde stop.

Sådan havde han i hvert fald tænkt de sidste 5-7 år, men nu var det som den *film var knækket over* ... det var som om at systemet hele tiden voksede i en retning, der syntes at være imod folk som ham. For nylig havde han besøgt en bank, for at høre om deres programmer og tilbud for iværksættere. Her havde han skullet logge ind på deres hjemmeside med titlen *Er du spirende selvstændig?* Og når han uploadede deres forretningsplan, læste han præmisserne for en af checkboksene på websiteformularen:

‘Vær opmærksom på at vi videresender Forretningsplanen til tredjepersons-udbydere, hvor teksten vil blive analyseret på indhold, salgstrends, tabelmatematik og sprog-effektivitet.’

Han studsede lidt, da der ikke var nogle checkbokse for *Værdikæder*, som EU’s direktiv om *Miljø og Sociale Anliggender* ellers havde gjort til krav tilbage i 2028 ... og det var netop noget, de to havde lagt meget vægt på i første appendiks til *Forretningsplanen*.

Efterfølgende havde banken svaret, og *deres plan* han *kun lige* skrabet sig selv over bankens minimumskrav. Det var dog nok til, at Jens og Annbritts virksomheds-prospekt kunne gå videre til næste skridt. Men fordi deres Analyse havde fået så dårlige analysepoint, skulle Jens nu gennemgå et særligt ekstratrin på samme website. Nu skulle han uploade sit eget pasfoto og derunder udfylde en checkboks, der gik stik mod EU’s omtalte direktiv

... eller nærmere bestemt *helt omgå det - sådan juridisk set*. Checkboksen informerede ...

‘Med denne checkboks’ afkrydsning frasiger jeg min, og/eller vores projekts, juridiske rettigheder under EU’s ESG 2028 direktiv²⁰. Mit foto vil derfor blive fremsendt til en fotoanalyseudbyder i Storbritannien, hvis arbejdsprocedurer ligger uden for den Europæiske Unions lovbeføjelser.’

Jens sukkede, og havde knapt kunne tænke klart i hele moradset.

- “Tror du jeg kan bruge et billede der et par år gammelt?” havde han spurgt hende, efter at have ringet til kompagnonen “Er bare lidt træt og gider ikke finde et stativ frem til min mobil”

- “Hmm ... er det her nu også nødvendigt?” havde Annbritt svaret “Havde vi ikke aftalt at bruge mikrofundning til den her del af finansieringen? Men ærlig talt - og nu jeg tænker over det. Så kender jeg godt de der Engelske systemer fra Canary Wharf’s finanscentrum, og jeg ville ikke selv bruge energi på, at umyndiggøre mig selv på den måde”

- “Hvad mener du?”

- “Du finder sikkert snart ud af det” havde hun svaret kortfattet med en stresset stemme “Altså ... min datter har et hold veninder på besøg, hvor de skal se en ret gyseligt dokumentar ... for deres alder. Har således travlt, og kan ikke snakke længere - men du skal nok finde din barbermaskine frem”

Jens havde lagt på og funderet over hendes kryptiske svar. Da han havde uploadet sit pasbillede, var der gået et par sekunder, hvorefter en nedslående pointgivning fra billedanalysen havde ramt ham ...

‘Vi vurderer ikke at du vil være i stand til, at løfte opgaven for iværksætter i på det givne branchefelt.’

Med en provokeret samt prustende lyd, og en opadløftet læbe, der havde udvist markant væmmelse, havde han smagt på svaret ... for derefter at have overvejet, hvad det var ved fotoet, *der fremstod galt*. Det havde nok været det lange hår, og overskægget, som ikke var trendende for tiden - og hvis *han skulle være med på beatet, krævede det at han fremstod kortklippet, skarp og militærisk effektiv - han skulle fremstå som en officeruddannet, der ville kunne gemme sig i en dam i 27 timer ... eller mandigt udstå pinselmosten for en arbejdsopgave i sin egen virksomhed. En indstilling til opgaver, der påkrævede en*

²⁰ Miljø-, social- og virksomhedsledelse (ESG), også kendt som miljø-, social- og ledelsesmæssig styring. Gelles, David (28 February 2023). ["How Environmentally Conscious Investing Became a Target of Conservatives"](#).

lige så lang arbejdsdag. Han skulle ikke være tilbageskuende i sit modevalg af ansigtsbeholdning. Hans kinder skulle være klinisk rene, og følge doktrinnet for ...

Med et havde han følt kvalmen stige op gennem halsen på sig, og i samme sekund havde Annbritts *klokker braget gennem skallen på ham*. Hendes henvisning om, at han havde *skullet finde barbermaskinen frem*, havde pludselig givet mening for ham, og - med et - havde han forstået *den ensrettede udseendes-facisme*, der lå bag billedanalysen fra den Londonbaserede finansieringsportal.

Selvom han derefter havde føjet strategivalget, om *at nøjes med microfunding*, var han blevet nysgerrig på, om han virkelige havde gennemskuet den britiske portal. Han havde således afbarberet sit overskæg, og gået til frisøren for at få en ekstra kort klipning.

Og vupti! Efter det opdaterede foto havde billedanalysen svaret, at *han var egnet*.

Et par uger efter de to havde besøgt Urzula, havde Jens skulle passe sin syge datter, og tiden gik med at se tegnefilm. En af dem var med Olsen Banden, og han huskede at have set en del af de originale film som yngre. Han elskede alle Egons sirlige kupplaner i fortællingerne, og et par stykker stak ud. Jens erindrede en berømt scene fra en fin koncert med et symfoniorkester, hvor hvert et brag fra pengeskabs-dynamitten fulgte kompositionens mest lidenskabelige satser.

Hvis nu ... *Ja, hvis nu han anskuede den fine jakkesætskoncert, og orkestergravens tilstødende lokale med pengeskabet som et system*

... som en *eksklusiv parallel* til den ekstremt diskriminerende portal fra England. Ja, så fandt han faktisk Olsen Banden's planer og indignerede røverfigurer *utroligt tiltalende*. At de sådan kunne infiltrere overklassen, uden at dirigenten kunne opdage det og ane uråd, var et klassisk eksempel på, *at systemet aldrig skulle undervurdere en 'underdog'*.

Jens smagte igen på sammenligningen, for så at gennemtænke alle de udfordringer han og Annbritt gennemgik som iværksættere - og hvordan den modstand de mødte, bare syntes at blive større og større. Havde *systemet gjort sig selv så effektivt, at bank- og finansieringsverdenen kun fulgte mønstre, hvor passive investorer leflede for de 'allermest velkendte produktgenrer og tilhørende indtjeningskalkyler'*? Og ville denne verden udnytte samt forstærke *lobbyisme, der udbyggede forskellen mellem de ikke-ejende og de ressource-tilragende?*

Han og Annbritt var på jagt efter ressourcer, *så de selv og med tiden kunne 'komme ovenpå'*. Lave en virksomhed, som måske kunne sælges, så de - også selv - kunne smække benene op på en strand i Thailand i fremtiden. Det var i hvert fald *den sang*, som han og mange andre anskuede som et

ideal - som de fleste selvstændige anså for, at være mulig. At stigende kompleksitet og antallet af iværksætterprojekter - reelt set - fik kundesegmenterne til at brække sig over det stadigt stigende antal af reklamer - på især YouTube - ville han ikke undersøge nærmere. For lige nu gjaldt det om at sikre så mange promoveringspenge, at de kunne overdøve alle andre produktporteføljer fra konkurrenter og fremstød fra tilstødende brancher.

Han og Annbritt var dog begyndt at blive fibrilske i deres søgen efter midler. De måtte omgå nogle af *finansieringssystemets hjørner*, og omend Jens var meget imod korrupsion, *nærmede mørket skygger sig. En sand flod af uretfærdighed skyllede ind over ham*, og han anså ikke længere banker, samt folk fra andre investeringskanaler, som aktører der handlede med *fairness for øje*. Om han nu skulle *infiltrere dem og deres systemer*, var ikke længere et spørgsmål, der fandt nemme veje til hans samvittighed.

7 Annbritt og Fundingeksperten

Mogens og hans virksomheds underlige pseudoeffekter, havde bestemt desillusioneret Annbritt og Jens. Fondsafslaget havde været meget udfordrende for dem, men det til trods prøvede de - nu alligevel - lignende metoder. Særlige kontakter, og baggrundsviden fra et par studiekammerater, burde have hjulpet. Og lige lidt virkede det på de næste forsøg, som ligeledes endte med negativt udfald - endte med at de nu opgav fonsdvejen for en stund.

- "Jeg føler mig efterhånden helt tom" sagde Jens, og spildte et par dråber fra sin tekop.

- "Vi må ikke give op" svarede Annbritt med en træt stemme "Projektet vinder kun slaget, med den rigtige ... og vedholdende ledelse"

- "Med de rigtige feltherrer - *de rigtige herskere*" lød det ironisk fra Jens. Annbritt svarede ikke, og sad apatisk med benene oppe, mens hun prøvede at finde inspiration på sin mobil.

- "*Ungdommen* kan ofte noget. Noget med *energi*" sagde hun "Prøv at se her - Min nevø Villads er på studietur, og bliver båret henover en gammel bro. I guldstol som var han en konge ... Håber de også holder hovedet højt, om nogle år - hvis de selv skal stifte virksomhed"

- "Forresten, jeg kan huske du snakkede om det rocksted ... eller det hedder det vel ikke længere. Det in-sted for alternativ musik, som du talte om. Var der ikke en ung fyr, der hed ... *Kongslund* til efternavn?"

- "Jo. *Lasse Kongslund*. Det var faktisk Villads, der forklarede mig om ham.

Lokalpressen har ofte skrevet om Lasse, da han er *lidt af en Konge*, når det kommer til at hente navne hjem. Selvom spillestedet er lille, og ligger decentralt, har han ofte strøet med sin magi. De sidste fire år har der altid været et stort navn på deres plakat"

- "Og er det sted ikke halvoffentligt finansieret?" spurgte Jens.

- "Med det opland? Det kan vel knapt være andet"

- "*Lasse Kongslund den Store Spillestedsmanger!*" vævede Jens pompøst og kørte sin pegefingert henover hagen, for så at kigge op.

- "Som jeg forstår det, har stedet mange tilknyttede. Så de unge er ret fælles om opgaverne"

- "Men hey ... vent!" sagde Jens pludselig oprevet "Er det her, ikke den Lasse vi allerede har brugt, med lidt udvekslen over X?"

- "Guud! Det er det da også" sagde Annbritt, der i samme snuptag opslog *Kongslund* på andre sociale medier. Her kunne hun se, at Villads fulgte Lasse.

- "Jeg tænker de lokale journalister må have undersøgt Lasse på managerfronten" sagde Jens "Han må også have noget særligt, når det kommer til *iver og overtalelsesevner*. For hvordan skulle han ellers få dem i hus? De navne taber - ret sikkert - penge på koncerttjansen"

- "Hvor er det, du vil hen med det her?"

- "Hvis nu ..." fortsatte Jens "Ja, jeg ved godt, at Lasse er lidt yngre end os, og sikkert uden en passende uddannelse, men vores proces har efterhånden været forbi de mest klassiske metoder og kanaler. Så nu tænker jeg andre *tricks og fuld cigarstump på Olsenbanden*"

- "Åh nej!" udstødte hun "Jeg hader, når du rammer det gear"

- "Nej. Hør nu. Alle de store - ja, alle de *største fonde* har små hære af ansatte, som må kunne infiltreres"

- "Når du siger *alle de største*? Mener du så dem, der uddeler over 100 millioner om året?" spurgte Annbritt.

- "Det vil være for mange. Når jeg siger største, er det dem der uddeler *over 250 millioner*, og dem er der kun en 12-14 stykker af"

- "Så længe det her ikke bliver en eller anden ulovlig, eller bare småkorrupt plan, er jeg lydhør" svarede hun med korslagte arme "Du kender mit syn på den slags *knæk-og-bræk stier*"

- "Det her ligger bestemt i den mere saglige ende" forklarede Jens "Ingen systemer er perfekte, og husk bare på hvor uperfekt Mogens' pseudoafdeling var. Hvis vi lægger vore udspekulerede planer således, at vi ... at vi finder de kæmpefonde, der både har *størst antal ansatte og mest udskiftning*. Og dette i afdelinger, som ligger i *de mellemste lag*. Så kan vi udnytte en kombinationseffekt af *mindst kontrol og laveste ansættelsestilfredshed*"

- "Nååå ... nu begynder det, at lysne" sagde Annbritt "Ja, ja, ... ja! ... Og så kan vi bruge Lasse som en slags *overtalende mørk fyrste ... en ... en slags Jediridder med særlige hypnosegaver ... øhhh jeg mener; en Coach med Socialkarismatiske Udmærkelser*"

- "Jo. Ja vidst, men det bliver jo så ikke Lasse, der infiltrerer organisationen. Han er stadig kun *Konsulent*, mens vi - du og jeg - befærder os ind på de givne ansatte. Dette kan jo selvfølgelig kun foregå i det private. Indledningsvis. Og så kan vi slå til senere, når vi har oprettet kontakt - til *vores mand i Berlin*"

- "Ha, ha ... med fuld kraft på *film og spiontemaet*" sagde Annbritt "Pas dog på med alt for mange analogier, for det bliver hverken *Yvonne* eller *Kjeld* der kommer til, at sidde på de her to baller"

- "Hej Lasse. Det er Villads. Har du tid?"

- “Ja, hvorfor?”
- “Min moster Annbritt og *hendes samarbejdspartner*, er vidst være ret udfordrede omkring deres virksomhed. Så de tænker, at skulle bruge noget hjælp fra *en skæv kant*, som hun kaldte det”
- “Hehe ... og lad mig gætte. *Skæv* var noget du kaldte mig, da du skulle forklare mig overfor Annbritt? Jeg er jo ikke skæv hele tiden, men forklar lidt nærmere. Hvis hendes *kompagnon* hedder Jens, har jeg allerede været forbi dem”
- “Nå ja, vi har da vidst hjulpet de to før. Nej, men det med det *skæve*, må være tilfældigt, for hun havde også læst om dig i avisen. Du ved. Artiklerne om de navne, du havde fået på scenen dernede. Men tilbage til deres udspørgen. Hun snakkede om, at de skulle oprette kontakter til en koncern, og det var vidst ikke muligt, at gå af *de vanlige kanaler*. De to ville i stedet *finde vej til bestemte afdelinger*, og så brugte hun et udtryk som ... jeg husker det som *organiske bekendtskaber*”
- “Deres plan handler om *mennesker*. Markedet er immervæk organisk, og hvis det er, de gerne vil bryde igennem til de rigtige personer - til virksomhedens egentlige beslutningstagere, kan det være en fordel, at anskue afdelingerne med meget basale greb” forklarede Lasse “Organisationer kan forekomme meget simple, såfremt deres ansatte, hverken har tid eller besidder abstraktionsevner”
- “*Abstraktion?*” spurgte Villads “Har hørt udtrykket før, men ...”
- “Hmmm ... tænker det nok er bedst, jeg selv mødes med Jens og Annbritt” sagde Lasse “Ikke for at udpensle, min *amigo*, men jeg tror, de to har nogle uddannelsesgreb, som ... tjaae, som du ikke selv har været forbi endnu”
- “Klart. Tænk ikke på det” svarede Villads “Selvom jeg planlægger, at gå ind i deres branche, må jeg ... så må jeg vel starte et sted - først gym ... så uni”
- “Og så videre” afbrød Lasse “Ja, lyder som et brugbart spor. Er glad for at du kan se det”

Lasse kom bærende med en halvgammel bog under armen, da de tre senere mødtes på en cafe i hovedstaden.

- “Hej igen” sagde Jens “Og fedt at møde dig *in real life*. Ser ud til du kommer forberedt?”

- “Ja, goddag. Bidrager med det jeg nu kan, og læser gerne op på de økonomiske filosoffer” svarede Lasse “Er stadig lidt usikker på, hvad I tror jeg besidder - sådan rent ekstraordinært. Jeg har en mellemlang videregående, men alt det her med *iværksætter* og *markeder*, er noget jeg har lært mig selv”

- “Vi har stadig mest fokus på det, du kan som bestyrer dernede” sagde Annbritt ”Hvordan får du alle de store navne, til at spille på jeres scene?”
- “Nogle gange overrasker det også mig selv, men det som jeg, og rosset dernede, er kommet frem til, at jeg kommunikerer meget *direkte*. Det er sjældent jeg fyrer så meget udenomssnak af - og så er jeg bare insisterende. Men stadig på en kortfattet måde”
- “Til tider er der også bare brug, for en kom-nu-til-sagen tilgang” sagde Jens “Der kan også være folk, der hverken gider eller forstår de lidt vanskeligere ting”
- “Præcis. Man skal lære, at kende *modtagernes abstraktionsniveau*, før man sætter alt for meget i spil” sagde Lasse.
- “Altså hvordan folk tolker abstrakte emner, ... og som i starten på en rapport?” spurgte Annbritt.
- “Jeg har ikke læst så mange rapporter” sagde Lasse ”Men kan da godt huske, at de engelskskrevne ofte starter med en såkaldt *Abstract*”
- “Giver mening” sagde Jens “Vi skal bare være forberedt på, at folk er på mange forskellige *niveauer*, og at visse *abstraktioner* vel passer til givne situationer, men ikke til alle”
- “Hmm ... Lige der, går vi nok lidt længere end det jeg kender til” sagde Lasse “Men det - som bogen her behandler - peger mod, at de meget hurtigtænkende og logisk intelligente, stadig kan mangle abstraktionsniveau på en del felter. Hvis ikke de kan abstrahere mellem ledelsens visioner og umoralske ordrer, kan det blive problematisk for den *bæredygtige virksomhedsstyring*. Tag f.eks. kapitlet, *The Element of Prediction*²¹. Prøv at hør:

One should not be surprised of the simplicity within Backwards Looking entities. In fact - predict always the most simple answer when You try to analyze actions within Basic Organization structures.

Med andre ord og på dansk; *Man skal aldrig blive overrasket over, hvor primitivt det kan blive i bagudskuende organisationer*”

- “Hmm ... ja vi har jo allerede afprøvet de mest normale måder, at finde økonomiske midler på” svarede Jens ”Så bogen her må bestemt være et skud værd, hvis vi skal forstå dem, vi interagerer med”
- “Bogen lyder bestemt brugbar, men i stedet for - bare - at låne den, vil vi gerne have du hjælper os” sagde Annbritt, og skævede til Jens.
- “Det vi planlægger, er bare lidt tys tys, så vi kan ikke gøre det med vanlige fakturaer” sagde Jens.
- “I så fald kan det kun, blive som små enkeltstående vennetjenester”

²¹ Fiktiv bogudgivelse, der er med til at underbygge bogens tese om reelle samfundstendenser.

sagde Lasse, og vendte sin håndflade mod dem “Min far - ja hele min familie - har fået nok af alt det cirkus med sort arbejde, momsfuske ...”

- “Det har ikke så meget, med den slags at gøre” svarede Annbritt “Vores kassekredit ville sagtens kunne håndtere gentagne konsulentposter til dig - og endda helt officielt med kvitteringer på alt”

- “Vi skal bare, have snørret nogle penge ud af en organisation. Og hvis vi masserer de rigtige personer, kommer de til, at uddele dem til os”

- “Nååå ... nu forstår jeg” sagde Lasse med et smørret smil “Så hvis det her overhovedet kommer i nærheden af *korruption*, bliver det kun de pågældende medarbejdere, der internt *træder i den*. I fald de bliver opdaget, vil de således kun, blive fyret for brud på *firmaets egne procedurer*”

- “Ja ... Faktisk er jeg usikker på, om det alligevel kan betegnes som *korruption*?”

sagde Annbritt, og kiggede lidt anstrengt ned i bordet.

- “Forstår bekymringen. Det skal nok være korruption, hvis der er tale om *Offentlige Fondsmidler*” sagde Jens “Hvordan det er med private fondsmidler, som dem vi søger her, ved jeg ikke, og vi har ikke selv tid, til at læse op på juraen. *Men vi er selv private, der agerer lykkeligt uvidende*, og hvis man sigter mod, at holde lav profil? ... Tjaa - hvis ikke vi gør andet, end at socialisere med vedkommende. Ja, så burde tilgangen være ok”

- “*Offentlige ... private*. Jeg har mistet overblikket med jeres gråzoner” sagde Lasse “I skal bare sikre Jer, at der aldrig vil opstå økonomiske udvekslinger, der vil efterlade spor”

- “Klart” svarede Annbritt, for så at smile skævt “Hehe ... så endte yngstemanden alligevel, som *den kloge belærende*”

Den indledende jagt efter fondsmidler, gik nu i gang. Med en spøjs kommunikationsform, prøvede de lidt af hvert, hvor en koldstartet metode bestod i, at trykke på firmawebsitets kontaktknap. I effektivitetens tegn skulle de først udfylde en kontaktformular, og ved de tre første virksomheder, virkede den slet ikke. Jens korsede sig og bandede over, at *den manglende funktionalitet, der nemt kunne være en overlagt sparefidus*. Annbritt var ikke selv den bandende type, men hun fandt en sær tilfredsstillelse ved hans arrighed. For så at itrække sig et kynisk ansigtsudtryk, der skreg sit tydelige brostenssprog: *Hvis det alligevel ikke kan være anderledes, bliver det OS mod DEM, hvor lav moral bliver mødt med apatisk kynisme*.

Det fjerde forsøg gav delvist pote, hvor en udfyldt formular udspyttede en lang tolvcifret kode. Koden var et referencenummer, og da de omsider fik et opkald af en engelsktalende supporter, virkede det igen ret håbløst. Den servicerende sad i Sverige, men lidt snilde fik fremlokket et dansk ledernummer.

- “Men kan vi så ikke søge midler ved Jer?” lød det fra Jens da han fik snakket med lederen “Jeres hjemmeside forklarer da ellers noget andet”
- “Jo” lød svaret “Men sitet er ikke fuldt opdateret, og afdelingen I henviser til, er lukket ned. På den anden side kan I kontakte Rolf Micky Rüger - han skal snart overtage kompetencerne omkring *Vore økonomiske partnere*, samt herunder sektoren for *Fondsaspiranterne under det Offentlige Domæne*. Men jeg vil være varsom med, at sætte håbet for højt, for selvom Rolf har ret stort økonomisk råderum, er de konti blevet skåret ned i siden ... den ny ledelse i divisionen lader til, at skue indad, for så at satse på egne kundskaber den nære fremtid”

Da de hverken kunne fange Rolf Rüger på email eller via afdelingens sekretær, påtog Jens sig nu rollen som en slags detektiv, der i stedet ville opsøge Rolf via privatlivets kanaler. Gennem en tillidsmand Annbritt havde kontakt til i virksomheden fandt de ud af, at Rolf og en af hans ledere havde kendt hinanden siden barnsbens fritidsidræt. Nu var de - til gengæld begge - blevet en fast del af en squashklubs fyraftenshold.

- “Nå men du ser da ud til, at kende omgivelserne” sagde Jens til Rolfs leder, der stod og rakte ind over squashcenterets cafedesk.
 - “Ja, jeg og min makker er fast klientel” svarede manden og lænede sig tilbage med en indpakket grøn squashbold i hånden “Han parkerer faktisk derovre nu”
- De så en større sort blank bil rulle ind på modsatte fortovej, og kort efter stod Rolf ud af den.
- “Har vi den sædvanlige bane, Carl?” spurgte Rolf sin chef.
 - “Jo, men der kuk i kalenderen, så damerne derovre spiller på vores bane - vi er først på om 20 minutter. Til gengæld kan vi da lige snuppe en sportsvand - med nye godtfolk ... var det Jens du hed?”
 - “Ja, og vi er ret nye på squashbanen” svarede han og pegede på Annbritt, der var med som squashpartner.
 - “Vi afveksler fra en travl hverdag, med lidt rørelse på stedet her” forklarede lederen, efter de alle havde hilst, bestilt og sat sig.
 - “Og den kan godt være travl” sagde Rolf med store øjne “Jeg var inde rumstere på *Equarian*, og fik mit fjæs serveret på et fad”
 - “Hmmm ja, og uden at spørge efter min hjælp forinden. Jeg kunne ellers sagtens have danset krigsdans med de monsterbosser” svarede lederen “Eller - ja, I må lige undskylde os. Rolf og jeg *gamer* meget. Og *Equarian* er en særlig klynge af små verdener under onlinespillet *Ruler of The Chain*”
 - “Og *chapteret* har en hel røvfuld af våben” forklarede Rolf med et, maskulint smøret og sejt, smil på læben.

- “Men, hvordan finder I tiden til det?” spurgte Annbritt, og kiggede ud på gaden.

- “Nu har vi jo begge ret krævende job” forklarede lederen “Så det meste af den tid der er tilbage, bruger vi faktisk i selskab med hinanden. Det stiller store krav til mig personligt - både at skulle høre på min ekskones forventninger, og høre på Rolfs mening om *korrekte squashserve*” Sekundet efter skraldgrinede Rolf, for så at vende sit ansigt over mod lederen. Og hentydningen virkede så god, at både Jens og Annbritt - helt naturligt - smilede med på den.

- “Men når alt kommer til alt, klarer vi hverdagen med friskt mod” fortsatte Carl “Det hjalp da også, at få Rolf herover fra hans gamle job i byggebranchen. Nu vil du fremover sidde med fondsansøgninger, Rüger. Men selvom du ikke er uddannet til det, har du tit haft fat i *budgetter*”

Annbritt tænkte tilbage på en nyhed om jobmarkedet hun havde læst for nyligt. Det var ikke fordi at artiklen lavede direkte referencer til filmen *Matchpoint*²², men hun kunne ikke lade være med at tænke på en filmkarakter der fra. Som tennistræner får denne hovedperson kontakt til en rig mand, hvis datter han gifter sig med. Og han ender således med at *springe tre felter frem* til succes i Englands største børsdistrikt.

Men uanset om sådanne sociale strukturer også ville manifestere sig her, havde hun og Jens aftalt, at hun skulle spille på sin kvindelighed. For således at peppe udseendet op med makeup og stramt tøj.

- “Spiller I så *single*?” spurgte Annbritt med lys naiv stemme.
- “Øhh ... “ svarede lederen ”Der findes *kun single* i Squash, og ...”
- “Ha, ha, ha!” afbrød Rolf forklaringen pludseligt og højlydt.

Selvom Jens ikke helt forstod sammenhængen for mandens latter, tog han den op og fnisede lidt med. Annbritt lænede sig tilbage, og funderede et par sekunder, hvorefter tøren faldt for hende omkring Rolfs underlige reaktion.

Det var tid til en timeout, for at de to kunne sikre sig det bedst mulige udgangspunkt. Og med et kodet blik skulede hun over på Jens, for så at rejse sig.

- “Med alt den svedige ketcherhørm, må jeg vidst pudre næsen” sagde hun.

- “Ja, vidst” svarede Carl “Kvindernes ligger derovre til højre”

²² Websitet er sidst besøgt 15.04.2023:

https://www.imdb.com/title/tt0416320/?ref_=nv_sr_srsq_0_tt_8_nm_0_q_match_point

Ikke længe efter havde Jens spurgt cafedeskens medarbejder om stedets lokaler, og da de to snart skulle spille, omklædte de sig i samme ombæring. De havde stadig et kvarter inden banetid, og kunne nu udveksle i et omklædningsrums hjørne.

- "Wåps! Der var Rolf da vidst lige akavet, med *pinlig på*" sagde Jens.

- "Ja, når man tænker over det, er det faktisk megaforudsigeligt"

svarede hun "Hvis ikke du lige opdagede det, så tog Rolf chancen med den grinen af chefens *singleforklaring*? Uanset om de to er vant til, at snakke lummert om *singlekvinder*, ville ingen andre have fanget den. Og han forstod jo knapt selv om chefen flørtejokede med mig. Min dumme viden om *singlesquash*, ville jo kun blive sjov i momentet, hvis vi alle kørte stilen som brovtende scorekarle ... Sikke en mangel på situationsførmelse. Wauw - ham Rolf virker *max simpel*.

At han, som så mange andre, fedter for sin overordnet en ting, men den her måde her afslører alt. Rolf satsede hellere hele samtalebutikken, for at *please sin overhund* - og det vil han sikkert gøre i alle henseender. Det bør vi udnytte. Kan du huske vores forberedelser i går? Du sagde noget om, at Rolf er en *velkendt arketype*. En slags *fodboldholdets viceanfører*, der altid ville kysse anførere og trænere i rumpetten. Og ... ja, når nu han også, har været Sekondløjtnant i hæren, er puslespillet ret ligetil"

- "Hmm ... På den anden side, kan han sagtens være utrolig skarp og intelligent på *budgetterne*" svarede Jens "Sagtens være parat, til at imødekomme alle de andre forventede jobkrav. Men ja, han har klart en *simpel side*. Vi skal køre på Rolfs loyalitet i virksomhedens heirarki, og være knap så bange for hans samfundsmoral ... hvis han altså overhoved besidder et abstraktionsniveau, der tænker i de baner. Jeg er sikker på, vi får, hvad vi vil have af ham, hvis vi bare gøder jorden med de rette, og mere indifferente, normer fra hans miljø"

- "Arrh! Så igen ... joh, men ... på den helt tredje side" udstødte Annbritt småvrissent "Nu skal vi heller ikke overtænke, hvor meget indflydelse vi får på ham. Vi kommer nok ikke til, at spendere så meget tid sammen med dem, og der er jo kun squash en gang om ugen"

- "Ja, vi har ikke uanede mængder af tid. Men jeg tror ikke det bliver nødvendigt. Rolf render jo mest rundt, som alle de andre *uvidende hamstere*. Ligesom de der *60-timers arbejdsheste*, der aldrig forstår, at de selv er på vej ud over *lemmingskrænten*²³. Ledelsen kan bilde dem alt ind, og hvis vi trykker på de rigtige knapper, kan vi dyrke *medløberen* i Rolf. Der gik jo kun et nanosekund fra *singlehenvisningen*, til hans reaktion på chefens udsagn"

- "Tror du ikke også, han vil arbejde sig op ad? Mod en forfremmelse?"

²³ Grundet migrationsmønstre kan lemminger agere som selvmordsopsøgende, når de passerer kløfter, for at finde nye levesteder. Websitet er sidst besøgt 15.04.2023: <https://www.britannica.com/video/22275/migration-Norwegian-coast>

Penge taler vel stadig et krystalklart sprog” svarede Annbritt “Kan vi mon lokke med at hjælpe ham op ad i firmaet? ... Op ad stillingsstigen?” fortsatte hun, for så at holde en lille pause ”Nej! Vi skal sløre processen, og styre uden om det møntmudder. Det er også bedst vi undgår mailsending af fedteri-tips til ham i starten, og generelt agerer i uskriftligt regi”

- “Undskyld!” lød det nu fra en omklædende i lokalet “Er du ansat eller hvordan?”

- “Nej, jeg er ikke ansat og på vej ud” svarede Jens. Han kiggede væk fra håndklædet, der dækkede kvinden, og drejede sin fokus. Med et lummert blik målte han i stedet Annbritts krop “Du kunne jo også ...”

En irriterende lyd fra hans kompagnon, blev efterfulgt af en lille symbolsk lammer. Fra hænder, der *aldrig* skulle *intimideres* af intim udspekuleren.

Med en forlegen og tvær reaktion mumlede Jens, *at hans skulder jo stadig skulle være klar til squash*. Modsat fik Annbitt understreget, at dasket var helt velfortjent.

Da en ansat nu kom slæbende med en rengøringspand, blev de promptet til at genoptage planen.

- “Vi ved det godt! Pigernes omklæding” sagde Annbritt, og førte sin hånd op på ryggen af Jens “Men min ven her, havde fået et ildebefindende, og så skulle vi hurtigt have noget vand”

Han og Annbritt var heldige med en ledig bane, og valgte at spille et par sæt mod hinanden.

- “Ja, ok. Nu du siger det Rolf” sagde Annbritt, da de fire igen passerede hinanden “Squash er en del hårdere, end jeg havde regnet med”

- “Nej, det er ikke for tøsedrenge” svarede Rolf og kiggede knejsende over på Jens. Annbritt rystede den lettere sexistiske udtalelse af sig, og prøvede at grine. Hun og Jens vidste jo, de bare skulle glide med - og uden, at forvente stilstudier fra manden.

- “Nå men lækkert at se, I også kunne give den en skalle” sagde Carl, for så at skynde sig ud i badet.

- “Han skal videre til en aftale” forklarede Rüger dem.

- “Men jeg tænkte på, Rolf?” sagde Jens nu “Skal jeg ikke tage, og vaske dit svedne squashtøj?”

- “Jo, det kan du da godt” svarede han Jens “Du kan få det, når jeg har været i bad”

De havde aftalt at spørge Rüger, om han ville have *denne service* med *gratis tøjvask*. Og for et sekund stod Annbritt, og kiggede på Rolf ... og derefter målløst på Jens.

Hun var dybt overrasket over, at deres plan havde udspillet sig så gnidningsfrit. Hurtigere end de kunne blinke, havde deres offer indvilliget i ordningen. Kun svagt havde hun forestillet sig denne ukritiske reaktion fra Rolf Micky Rüger, som slet ikke indtænkte, at *de to havde bagtanker*. Ikke ænsede at de ville fedte sig ind på ham af taktiske grunde.

Jens havde netop forklaret hende, hvordan Rolf sikkert ville undlade at betvivle forslaget. *Sådan kunne forkælede personer - ret ofte - reagere uden at stille spørgsmål*, havde Jens forklaret. Og han kunne *slet ikke se, hvordan Rolf ville have scoret sig så dyr en bil, uden at have mødt en masse forkælelse tidligere*.

Planen gik slag i slag, og ved den næste fredags squashspillen, endte de med at købe Rolf en kage. Rüger havde nemlig glemmt, at han skulle til sin lille kusines fødselsdag - og så kom de ham til undsætning. Glædeligt stod de klar med bagværket, for så at fryde sig over planens medvind.

- "Vent!" udbrød Jens da de to gik hjem fra squashcentret "Vi må tilbage til Rolf og hans kusines fest ... lige nu!"
- "Men du ved jo ikke, hvor det er? Og hvorfor dog?" spurgte Annbritt.
- "Vi kunne jo ikke have penge i mellem os" sagde Jens med et hysterisk stemmeleje "Det her kommer til, at efterlade et digitalt spor"
- "Jeg er allerede et skridt foran dig" svarede hun "Så du ikke, jeg betalte kontant i kagebutikken?"
- "Nej ... eller nå jo. Du fik mønter tilbage" sagde Jens.
- "Jeg har desuden lige set, at to af fondsafdelingens kvitteringsansvarlige har sagt op" fortsatte Annbritt "Så når nu, to nye skal oplæres, ligger de sikkert underdrejet på området"

De kunne mærke, at planen igen bar frugt. Indtil videre havde de således arbejdet sig godt ind på Rolf og hans pengekasse.

- "At dømme på virksomhedens regnskab bruger de flere og flere midler på bemanning. Så nu skal vi se, om vi kan sikre, de skærer ned på den post" forklarede Jens hende "Vi kan jo ikke have, at firmaet omroterer sine finanser - og der af fratager midler fra Rolfs konto"
- "Hmmm ... " sagde Annbritt og bladrede videre i firmaets offentligt tilgængelige papirer "Ja, jeg har set det. De er ellers meget fremme i skoene, og har en såkaldt *Rekrutteringsofficer*. Hvor militært!"
- "Nok ikke så underligt, at Rolf ser ud til at trives der" svarede Jens "Han var jo i hæren"
- "Jeg vil give dig mere og mere ret i dine tanker om Rolf" sagde hun "Vi skal nok ikke, have for store tanker om ham. Simple typer kan godt være rige, og den gode løn han trækker hjem, får mig til, at tænke på Ike Spindell. Du ved den mangemillionær, der tjente sine penge, på at sælge

køkkener, for samtidigt at støtte Ronald Drump. Det er ikke altid de skarpeste skuffeknive, der ender med at betale formueskat”

Ugen efter var han og Rolf i gang med et spil squash, og på vej ind på banen gloede Rüger på mobilen.

- “Prøv lige at se det her klip” sagde han, og vendte telefonen “Det er helt som min ven Michael forklarede. Den her blækstpruttes øjne er lige så store som møllehjul!”

Jens kiggede på YouTube-appens indhold og svarede ikke. I stedet prøvede han at finde en neutral mine.

Der var helt klart noget, som han faldt uldent ved Rolfs måde at få succes på. *Hvad var det, som gjorde at så naive folk kunne tjene kassen?* Jens var ude af form, og den forgæves udstrækken efter den lille røde gummibold, gjorde svedens irritation bitter.

- “Rolf - Jeg tænkte på ... ” udbrød han efter fredagens ketcherlektion, og tre store centerøl “Den her bevægelse, hvor man tager sin strakte underarm op til tindingen og vender håndryggen mod øret. Er det monstro ikke en bevægelse, du er meget god til?”

- “Nååå - ja, at *gøre honnør*” svarede Rolf “Jo, det har jeg altid været god til. Man må sno sig, for at få succés, og jeg giver gerne et kursus heri”

- “Og det kommer sikkert altid med samme smørede smil?”

- “Ja, den måde at snakke på, lyder lidt ligesom min søsters tone, men hun er bare misundelig på mine penge. Ha, ha - Så hvis både hun, du og andre kalder mig en *kæmpe spytslikker* ... *So be it!* Jeg griner hele vejen til aktieporteføljen, sommerhuset i Italien, og netværksbetalte prøvekørsler på Monzabanen”

- “Misundelse er nok så meget sagt, men jeg prøver vel bare, at finde ud af hvordan tingene hænger sammen” sagde Jens, og fandt en mere fattet tone. Hans lidt for ærlige og spydige kommentarer om Rolfs honnørfærdigheder, var allerede gået langt over den streg han og Annbritt, havde lagt for dagen. Skulle de snøre penge ud af Rolf, krævede det, at de selv var med i fedterøvs-kortspillet. Og fuldt tilgodeså Rolfs ego.

- “Yes! Vf Wolfsburg slog Manchester United, så nu gik mit bet hjem. *Baddabum og shazum!*” rimede Rolf afsluttende og tømte sit glas “(Suk) Ja, Wolfsburg og dens tilhørende industri er sgu ik lutter lagkage. Jeg har aktier i Volkswagen, som hellere tilgodeså sine arbejdere, end en fabriksudvidelse i Kina. De skodhoveder! Nå, men skal hjemad, og god tur på din elcykel derude Jens. Det stænker på ruden mod gaden, så håber ikke, du har langt i de lærredsbukser”

Jens skulle lige til at sige noget klimasarkastisk om en betting-reklame for Mister Green-oddsfirmaet, men holdt det i sig. Ja, for ellers kunne han da nemt ramme Rolf med ironi omkring levemåden. Rügers livsstil var bestemt ikke bæredygtig, og typens ufokuserede syn på aktier lød elitær. Som om værdipapirer bare var jetoner i et pokerspil på et rivierahotel, og *tænkte manden slet ikke på de ansatte i de underliggende virksomheder?*

Med de seneste årtiers trend med diverse *Aktiespil*, blev sådanne ejerskaber til en leg, der nærmere kiggede nedad mod sandkassens snotunger, end opad mod voksne visioner om konstruktive virksomhedsformer. Når al fokus handlede om nem tilgængelighed, blev den røde løber lagt ud for alle, og selv døvstumme bananfluer kunne således ende som magtfulde storaktionærer.

Han funderede også om Rolf forstod, det der med *grøn omstilling* ordentligt, og om ikke vanerne i mandens kredse var alt for indgroede. Alt for forkælede til at disse segmenter, ordentligt, kunne dreje skuden i sine forbrugsmønstre.

- "Den jernganger ser sku da allerede lidt slidt ud!" tilføjede Rolf da han, kort efter, var fulgt med udenfor "Du kan jo bare ridse stelnummeret over, og melde den stjålet. Så er der nemme forsikringspenge på kroen"

Igen vægrede Jens sig fra, at kommentere på det. Sådanne håndværkertricks hjalp kun visse mennesketyper. Han gad ikke et sådan liv, med alle de *smarte ordninger*. Selv havde han fokus på at holde sin egen sti ren, og prøvede at efterleve sine egne principper. At Rolfs halvkorruppte stil gav så meget succés stak dog til retfærdighedsfølelsen, og han lovede sig selv, at de skulle gøre alt for at tømme - ja, ryste alt ud af Rolf og hans organisation. Det forekom tydeligt, at Røger var den arketype han havde forudset. Den typiske medarbejder, der *slikkede op ad*, og *sparkede ned ad*.

Det gik trægt, med at få skovlen under Rolf, og da Jens alligevel arbejdede som vikar, fandt Annbritt det oplagt, at han søgte et fuldtidsjob i et firma der konkurrerede med Rolf's virksomhed. Inderst inde irriterede hele situationen Jens, og det pirrede til hans egen forestilling om det større billede for arbejdsmarkedet. For egentlig burde han og Annbritts produkt blive hjulpet på vej i langt større grad, i stedet for som nu at de to skulle hutle sig gennem små ufaglærte deltidsjob, for at kunne koncentrere sig om deres iværksætterprojekt. Havde de begge et fuldtidsjob inden for deres egentlige uddannelse, skulle de præstere meget mere på daglig basis.

I så fald skulle de agere under et så stramt regime, at de ville være helt færdige hver weekend. At Jens, med tiden, var blevet specialist inden for en helt bestemt kombination af ting, var helt ligegyldigt i forhold til

arbejdstid. Skulle han være konsulent med den klynge af egenskaber, kunne han nødtørftigt få det til, at hænge sammen på deltid. Men så skulle han til, at reklamere for sig selv og sin egen virksomhed i det store promoveringshelvede - og kun med det nicheprodukt hans specialisering bød markedet. Jo vidst, virkede nogle SoMe-kanaler til nemme produkter, men de særlige produkter han selv havde haft fat i, krævede det at han ramte plet inden de *altafgørende-fem-sekunder*, der fik brugerens til at vælge det vanlige *Skip ad*-klik. Deres produkt til kommunerne kunne kun forklares gennem 4-6 videoer af minimum otte minutter, og det fremstødspunkt var de slet ikke kommet til.

Det hele var blevet en ond cirkel, og en banks erhvervsansat krævede, at de to skulle sammenspare betydeligt, for at kunne promovere. For Jens fremstod denne forretningsplan som en modstand, der bankede dem helt tilbage på ludo-pladen. Særligt når han fandt bankerne tonedøve omkring deres projekt. Næste optrin introducerede en kæk ung og høj rådgiver, der tydeligvis var mere optaget af sine *blankspidse hurtigkneppersko*, end detaljerne i deres dokumenter.

Hvis ikke I sparer sammen til video-reklamer på kommunernes intranet, vil pengeskassen være tom. Og ellers skal jeres koncept kunne stå på bagsiden af en serviet, havde det lydt fra det uerfarne orakel. Læg dertil, at barnet - arrigt og trodsigt - havde slængt forretningsplanen hen over mødebordet, da Annbritt havde irettesat ham på et juridisk område.

Endnu en dag på kontoret så sit lys, på toppen af en mørk morgen, hvor de to havde virket ret energitomme og tvivlende.

- "Men når nu, der er gået seks måneder, og regeringen har lavet det lovindgreb" sagde Annbritt "Så skal samtlige kommuner jo følge trop, og så må vi vel rette i de fire udvidelser, der er målrettet økonomidirektørernes afdelinger?"

- "Kan godt se det" svarede Jens "Men lad os lige se tiden an i de kommende uger. Loven er lavet med et snævert flertal. Og oppositionen står til, at lave det om, hvis finanslovsforhandlingerne tillader det"

Lidt modvilligt gav hun ham ret ved at tie. Med tunge øjne, og et stille suk åbnede hun alligevel koden til de fire udvidelser ... bare for grundighedens skyld og optjekken. Det var måneder siden hun sidst havde rodet med dem, og på trods af at de gjorde alt for, at indskrive logiske genopfrisknings-kommentarer mellem kodelinjerne - Ja, så blev bogstaverne til scriptjunglens myrer. Men det var stadig myrer, hun og Jens kunne kontrollere - så hvorfor kunne de to ikke bare styre tingene ud af til? ... og på samme vis som koden?

Hun lænede sig tilbage, for at dyrke sit hoveds lille *Styremyre-fortælling*, og begyndte at forestille sig noget simpelt. Enkelt som livet i *en myretue*. Men markedet var jo ikke enkelt. Eller - det var det vel engang? *Der var engang et simpelt marked*, der var organisk. Et marked, hvor mennesker kunne overskue kommunikationsprocessen meget bedre. I stedet for deres digitale liv, kunne hun have stået på et fiskemarked. På en mudret markedsplads, ville hun så stå og råbe om sine fine sild. Omend hun sikkert ville blive hæs, ville hun sikkert lide, at se sine kunder i øjnene. Godtfolk som bare var sultne efter mad til aftenen.

Vinduet stod på klem, og hun kunne høre en klokke ringe. Hun rejste sig, for at se ud af vinduet, og opdagede en rullende fiskebil. For en kort stund stod hun og gloede, mens hun funderede på om fiskebilens pludselige fremkomst var tilfældig. Eller om sammenfaldet med hendes markedstanker, bare var et meget langsomt *deja vue*. I så fald følte hun sig gammel, for sådanne sammenfald, mellem tanker og virkelighed, plejede at opstå med meget hurtigere virkning.

Hun så, hvordan fiskebilens ejer tog en dram af en mørk flaske. Og i solens skinnen, blev hun kortvarigt tørstig. Men ikke partout efter alkohol, og da hun endte på pladsen, bad hun fiskemanden om en kop te i stedet.

- "Er det ellers friskfangede fisk?" spurgte hun ham.

- "Det er da vidst et stykke tid siden du har købt fisk" svarede han "Jo, de er så friskfangede som de nu kan være. Men siden bundvendingen i 2029, er det kun enkelte sportsfiskere, der har været heldige i de indre farvande. Neej - de fisk du ser derhenne, er fra lokale *put-ø-take* damme. Fisk, der ikke er blevet kvalt i kvælstof"

- "Nå da" sagde Annbritt, og skuttede sig lidt "Det lyder slemt"

- "Hvis du vil have frisk fisk-fra-kutter, hedder det Vestkysten. Men her er lidt foldermateriale til din tekop. Omend det nok er opadbakke, så kan du se, hvordan vi her søger at opkøbe alle marker langs de største åer. Hvis du vil give en skærv, er det på linket nederst. Og som en bonus, kan du overveje, at investere i One Solar-anparter, så støtter du både os og dem. De sætter netop solceller op på de førømtalte åmarker"

- "Det samarbejde lyder som en smart ordning," sagde Jens, da han så folderen "De har vidst regnet den ud"

- "Tja måske" svarede hun "Solcellefirmaet ligger da ret godt i svinget. Men fiskehandlerne lader ikke til, at have helt så mange salgskanaler"

- "Ja, måske ... Jeg tænker på" sagde Jens "Er vores planer med bankerne, Rolf og hans bikskonto ikke bare en forudsigelig saga? Et sagn om, at tilfældige danske initiativtagere ikke kan samarbejde om nye danske produkter? Innovationsdovne ansatte, der ikke gider at finde tid til

nysgerrighed, med mindre det nye og udefrakommende produkt har et flot og udenlandsk klingende navn”

- “Nej, giv det nu en chance” lød det fra Annbritt.
- “Hmmm ... “ sukkelede han “Alle vore kontakter virker også så stressede, at *alt der blev fremsendt dem*, til sidst syntes befængt - som værende *automatisk dårligt*”

Han stod foroverbøjet, og næsten slagen, mens han skimmede sit eget CV, med et anstrengt træt blik - for så, at lade sit hoved falde det sidste stykke nedad mod bordet.

- “Vent en gang” sagde han “I stedet for at jeg fremsender mit CV, som jo åbenbart indeholder *giftige 2-taller*, skal vi så ikke prøve noget andet?”

- “Arrh ... er karakterer så vigtige? Jeg har også et enkelt 2-tal og et par 4-taller i mine papirer” svarede hun.

- “Jeg mener ... Den her virksomhed - Min morbror kender den ret indgående, og deres rekrutteringskontor har vidst, en del yngre kvinder ansat. Og du kender den generation - fyldt med 12-talspiger”

- “Og?” svarede Annbritt.

- “Plejer bare at være ret god til at gætte, og jeg taler af erfaring når jeg forudser at den her ansøgning ender med negativt svar” hviskede han tørt, og opgivende “Alle større bixse har strikse DJØF’ere ansat på mellemliderniveau, og det giver ikke rum til meget snak over ansætternes bordmøder ... med andre ord: De 12-talspiger kommer til at slagte mit CV, når de kun får tid til, at bedømme ud fra sine egenpreferencer”

- “Men hvad skal vi så gøre?” lød det spørgende fra Annbritt “Hmm ... Vi kan også gå en *ultrapoppet vej*, og vælge en helt banal strategi. Hvor har jeg ikke mødt mange folk, der er endt på den engelsksprogede station kaldet *sukkersød Sweden*. Mange internationale samtaler om Nordiske lande ender jo med, at omhandle *sweet, sweet & Serious Sweden*. Og så falder folk på halen med et smil, og tanker om *pink candyfloss*.

Eller måske kunne vi også lave den klassiske hvidløg, hvor *‘We are collaborating with a Company from Silicon Valley in California’*. Altså for at *please* folks normer om at; *det her projekt må da, trods alt, være noget-til-meget værd, hvis det kommer fra det guddommelige USA*”

- “Åh *please!*” lød det sukkelede fra Jens “Jeg vægrer mig alene ved *please-udtrykket*”

- “Men hør nu. Husker du ikke de to høje fyre fra den nationale medieafdeling, der havde studeret i USA? Folk kastede sig, efterfølgende, i støvet for dem”

Jens svarede ikke, og sådan endte endnu en dag på kontoret i kulkælderen.

- “Nej, sådan er ham Rolf heller ikke, Lasse” lød det forklarende fra Jens i telefonen.
- “Nå, men så skal jeg lige høre” svarede den hyrede, som for tiden supplerede på deres finansieringsdel.
- “Nu da I har prøvet, at påvirke ham i så lang tid, bør I også kende mere til hans papirer” fortsatte Lasse “For selv om Rolf sikkert er uddannet til den første jobfunktion han var ansat til, så er det ikke altid tilfældet, at han var det ved de næste i organisationen”
- “Ja, det kan der være noget om” svarede Jens “Rolf har jo netop fået ansvar for deres portefølje for IT-investeringer, uden ...”
- “Der kan du se” afbrød Lasse ham “At dømme på alt det, du ellers har forklaret om ham, er han jo bare en *ultraloyal jabejder*”
- “*Jabejder?*” spurgte Jens.
- “Netop. En *Ja-arbejder*, der altid nikker, og gør hvad der bliver sagt.

Hvis jeg var en topleder, der stringent fulgte min bestyrelses vision om profitmaksimering, ville jeg forklare mellemlederne følgende; *Byg I bare videre på ham Rolfs gode evner, til at gøre honnør over for Jer ...* Manden er således en ultraloyal medarbejder, der *crawler rundt i fedterøvs-suppen, hvor han søger efter den næste konkurrencemedalje på bunden af gryden.*

Uden at skulle udskamme ham helt ... ja, så har han da vidst en del gode sider, men bare synd han ikke opfatter, hvad der sker omkring ham i disse arbejdssammenhænge.

Skulle jeg gætte, vil der også være en del andre situationer, hvor han slet ikke forstår sin omverden ellers.

Jeg har været i alt for mange job, hvor en ufaglært mand meler sin egen kage, uden at forstå, hvordan hans afdeling lider overlast ved det. Uden at forstå, hvordan hans tilgang eller servicehandlinger går ud over kunderne. Helt uden at agere holistisk, og i stedet sikre, at firmaets samlede slutproduktserie, ikke spreder dårlige ringe i samfundet - og ikke spreder dårlighed via dets *virke*. He, he ... ja, efter min mening burde ordbogens forklaring af ordet *Virksomhed* helt omskrives, så det passer ind i de nye *ESG-tilgange*²⁴, hvor *Miljø- og Socialorienteret Virksomhedsstyring* følger tidstrenden.

Egentlig burde vi alle være forbi epoken med mellemledernes og Rolfs ur-skabeloner, men mange af disse ansatte - som typisk er mænd - kommer fra hjem med *små svage moderskikkelser*, hvor *fatteren altid har ret*. Og når det job, som mellemlederne går hen og giver Rolf, funderes på funktioner, der ikke bunder i faglighed eller dannelse. Ikke funderes på en

²⁴ Miljø-, social- og virksomhedsledelse (ESG), også kendt som miljø-, social- og ledelsesmæssig styring. Gelles, David (28 February 2023). "[How Environmentally Conscious Investing Became a Target of Conservatives](#)".

grundig uddannelse, så kommer det hurtige sociale samspil til at indeholde langt færre argumentationer ... *Bienvenue! Monsieur Høvding ... Êntre!*

Fagforeningernes deroute hjælper heller ikke på trivslen, hvis akademiske metoder også bliver presset af de helhedsdøve nulfejlskontrollanter, der ivrigt står parat i Rolf og mellemlidernes firmaer, med sine store åbne discountkontorer ... Ivrigt står de parat til, selv, at klatre op på den 250 år gamle Smith-stige.

Du ved den forfremmelses-stige, der er bygget af den nuværende kapitalismes engelske fader, Adam Smith, der brugte grundsten som *Moral og Filosofi*²⁵, til at danne den *traditionelle økonomi*. Bare synd at denne Adam fra syttenhundredetallets Skotland, kun så en ubetydelig forurening fra de engelske rødfrakkers forladegeværer og de rundprimitive blykugler, som fløj om hans landsmænds ører. Synd, at han knapt kunne forudsige, hvordan han senere skulle fremstå, som en Gud for en evigkorrekt *overskudsfacitliste, der altid nedprioriterer bæredygtige affaldsudgifter* - at han skulle fremstå som profet, for Wall Street-kulturens snævertsynede profitbesatte. Porteføljeansvarlige, der famler rundt med alle sine aktier i en galakse, der er lysår fra Smiths eget syn på *Social Interaktion*. Hvis man ...”

- “Kan godt se mønsteret” afbrød Jens omsider “Og til dels alt det der historiske. Når nu jeg tænker over det, har jeg nok mødt Rolfs type en del gange tidligere”

- “Præcis!” fortsatte Lasse fyrrigt “Han virker som en neoliberal skødehund - en underhund, som altid følger virksomhedens stærkeste ledere og maskineriets apatiske strøm. Han er den kapitalistiske forbruger, som arbejdspladsen - senere - vil omforme til det skarptlebne mellemliderredskab. Den perfekte schweizerkniv, der passer ind i topledernes effektive DJØF-systemer.

Shhh! Hvad er det? Kan du høre de brændende får på arbejdspladsen? Og fårenes hyrder - jeg mener ejerne. Ja, de ser helst Rolfs døde og ukritiske fårefloks-adlyden kopieret til alle kunderne. Hele bundtet ender som ubevidste græsgumlere - alle ledere, ansatte og de mest visionsløse kunder æder halmstråfortællingen om vækst, blær og hævdelse, uden at stille kritiske spørgsmål ... dette er bestyrelsernes yndlingssegmenter. Reklamernes simpleste gulerødder er nøje målrettet disse mennesker. De anskues, som de mest statushungrende modtagere - forbrugere, der æder al succesfortælling rå. Oh My God! Jeg bør næsten skrive en bog om det her!”

- “Så, så Lasse!” afbrød han ham “Jo vidst lyder du som en menneskekender, men spis nu brød til. Rolf Rüger virker for banal, til at blive portrætteret i det lys. Og forlag vil være varsomme over for den slags splittende biografier, hvor man opstiller *udstillende kløfter* ... du ved mellem

²⁵ Smith, Adam (2002) [1759]. Knud Haakonssen (ed.). [The Theory of Moral Sentiments](#). Cambridge University Press. ISBN 0-521-59847-8.

dem og os. Du kan sikkert høre, at jeg også har forestillet mig *den slags ansatte* i skønlitterære fortællinger, men ... disse er også mennesker, som så bare er havnet i den helt forkerte og uoplyste kurv. Personligt havde jeg det lidt ambivalent med den danske film, der omhandlede noget lignende - hvad hed den nu? Jo. *Hvordan slipper vi af med de andre*²⁶? Men her var filmens *herskende ledere og udstillede ofre* vidst nogen andre ... Jeg mener ... Rolf er jo ansat i en ret høj stilling - i et stort og anerkendt firma ... Og man kan da ikke!? - Jeg mener bare at ...

Altså, prøv at hør. Budskabet om Rolftypers indvirken på systemet synes bestemt relevant, men den bog vil hurtigt blive kedelig. Hvis du putter Rolf i den *skuffe af persontyper*, ender det gråt og blindt. Han har netop ingen dybde - han er jo alt for en-dimensionel, til at blive beskrevet nuanceret. Rolf lever på en sti af tilfældigheder, hvor læseren ville kræve mere nuancering samt mere af *persongalleriet og karakterernes intentioner*.

Han - altså Rolf - vil sjældent agere, med bevidst dårlige hensigter. I så fald ville han - højst - gøre det som *et flokdyr, der kopierer en smart kollega*. Han er ikke ondsindet, men nærmere ... Ja, måske som du antyder; *en skrøbelig lille halmgevækst, der svajer i vinden ... et græsstrå som ikke har kunnet flytte sig - eller aldrig har orket, at opsøge det gammeldags bibliotek på heden i naturens fjerne horisont*.

Rolf har forstået *sporten med sin chef* og konkurrencen, der ligger i at gnubbe bossen på ryggen, for at komme foran alle de andre mellemlideraspiranter på jobbet. Men han har - tydeligvis - aldrig åbnet en kedelig og udfordrende bog.

Manden tjener sikkert kassen, men klasse, stil og dannelse kan ikke købes - og Rolfs pengealkyler *synes pt alt for hurtige*, til at hans typer kan opkvalificeres og medregnes i den ... velsagtens *bæredygtige bundlinje*. Ja, man kan spørge sig selv, om dens slags ansatte nogensinde kommer til at indgå i det *holistiske verdensbillede* du nævnte, og som mange af os progressive søger”

Efter Jens havde lagt på, stod han og kiggede ud af det regnfyldte skumringsvindue. Verden var nogle gange ekstrem skør for iværksættere. Selv hadede han promoveringsudgifter, som ingen ende ville tage, og bare steg og steg, for hver forretningsplan han havde fingre i - men der var ingen vej uden om dem. Hvis de fik skovlen under Rolfs budgetter, ville de i det mindste skære en kæmpe genvej. Men at manden de skulle snøre, havde så meget økonomisk succes, og samtidigt manglede skyggen af abstraktionsniveau, undrede ham uendeligt.

²⁶ Website er sidst besøgt, 02.07.2023: <https://www.imdb.com/title/tt0478365/>

Han blev nødt til, at vandre en tur i mørket, og mens han gik ned ad gaden, prøvede han at finde mening. Med udspilede øjne søgte han at skue efter en orden i flisernes placeringer. Og senere i brostenenes mellemrum. Når han nu mærkede *rigtig efter*, handlede det om, at hans hjerne skulle bearbejde Lasses argumentationer. For selv om han til sidst i deres samtale havde irrettesat knøsen, var der alt for mange ting som den unge havde skubbet til ved Jens' eget verdensbillede.

Mange af de ting Lasse havde udslynget, var slet ikke konstruktive i forhold til deres projektmål. Jens havde således hørt på *konsulentens* ekstraordinære sidebensudskejelser i flere uger, og det pinte ham at de spydige samfundskommentarer bar så meget vægt. For nogen sociologisk rapport om *skinbarlig akademisk sandhed*, syntes ikke at være målet for Kongslund med den mellemlange uddannelse.

Da Jens kom hjem gik han i gang med, at lave sin egen lakmustest på Lasses vilde kritikstorm af systemet. Og de følgende dage skrev han noter til de afstikkere, googlesøgninger havde givet ham. Ikke at han kunne huske alt hvad den unge fyr havde sagt, men ord som *ESG* og *Adam Smith* pegede ham videre til *Keynes*²⁷ og *Bretton Woods*²⁸. Han forstod allerede, hvor kontroversiel en rolle DJØF havde spillet under starten på den *Grønne Omstilling*, og den *effektivitet* Danske Jurister & Økonomer yndede at tilbyde, stod i dyb kontrast til modstanderne af *det evige vækstparadigme*.

Anså man kapitalismen for at være en *smuk stor fregat*, der frit sejlede væk fra Kinas diktatur, ville kritikken fra Lasse fremstå som *skærende og hudløst ærlige hvæs fra gnavernes på nederste mørke dæk i skibets lastrum*. Selvom fyrens usunde bagtalen om mennesketyper knapt kunne se dagens lys i den danske opbyggelighedsdebat, var der stadig noget sandt om Rolf- og mellemlidertyper, som blev nødt til at blive italesat. Hvis ikke andre ville høre om det, eller kunne forstå kritikken, så havde Lasse bestået lakmustesten på et helt særligt punkt. Analogien for *Adam Smiths* og *1700-tallets forståelse kontra nutidens økonomi* forekom bestemt relevant.

Den smukke fregat fremstod BNP²⁹-prægtig på vandet, og viste stolt sine store fyldige progressionssejl. Men det kapitalistiske system, som dens skrog promoverede, var bygget på planker af ledere, der helst ansatte simple og ukritiske forbrugsloyalister. Og allernederst ville rotterne lade sine dyriske

²⁷ Cairncross, Alec. "Keynes, John Maynard, Baron Keynes (1883–1946)". *Oxford Dictionary of National Biography* (online ed.). Oxford University Press. doi:10.1093/ref:odnb/34310

²⁸ Eichengreen, Barry (2021). "Bretton Woods After 50". *Review of Political Economy*. 33 (4): 552–569. doi:10.1080/09538259.2021.1952011. ISSN 0953-8259

²⁹ *BNP*: Bruttonationalprodukt. Er det danske udtryk for det engelske *GNP*: Todaro, Michael P.; Smith, Stephen C. (2012). *Economic development* (11 ed.). Addison-Wesley. ISBN 978-0-13-801388-2.

egoer æde al gensidig arbejdspladsrespekt i profitbesættelsens tegn, mens de apatisk skuede ud på træværkets borebillehuller. En blandet søbe af opvarmet havvand og mikroplast, piplede gennem utæthederne for langsomt at gøre fartøjet helt ubæredygtigt.

- “Det er næsten som om ... jeg mener” lød det famlende fra Jens en morgen “Kender vi ikke allerede *processen* for vores projekt?”
 - “Hvad mener du?” sagde Annbritt.
 - “Alt den her *søgen for midler* til vores sag, kunne lige så godt være til ... ja, det kunne lige så nemt være rettet mod os selv. Vores sag minder om den gamle sang, hvor *vi alle skal finde føde*”
 - “Kan godt se hvad du mener, men sådan er vilkårene” svarede hun. Jens udstødte et mindre fnys, mens han kiggede ned på gaden. Et lille opgivende smil, prikkede til hans ironiske syn på arbejdslivets ulidelige simpelhed. Desillusionens slør ramte hans blik. Han kastede et magasin fra sig, hvori han lige havde læst om endnu et projekt, der var blevet støttet af et tvkoncept. Et opkommende firma der virkede *heldigt*, med ikke at have en kompleks produktportefølje. En ny virksomhed, med endnu et produkt, der forekom så lige til, at det - netop - havde kunnet deltage i *Løvens Hule Hajtand*³⁰.
 - “Men hvis vores komplekse produkt og vore udspekulerede planer, ... bare er et ekko af den finansiering, vi kan opnå fra den *vanlige jobsøgning?*” sagde han halvt hviskende, og kørte sine håndflader ned over nakken. Lukkede øjnene.
 - “Ja, så kan vi vel finde inspiration i andre dele af arbejdsmarkedets mudder, for at inddrive de fornødne penge?”
- Sukkende lod han hovedet falde bagover, og stak derefter sine hænder i lommerne ... kunne han mon finde noget mening i dem? Hans fingre fandt et sæt nøgler i den ene, og i den anden lomme gjorde hans kreditkort en nullermand selskab.
- “Ja, det forekommer *tilsølet*” sagde Annbritt, der havde hørt ham, i det aftenstille kontorrum “Det kan der bestemt være noget om, men i så fald skal vi nok se anderledes på alt det her ... vi er stadig i en proces,

³⁰ Website sidst besøgt, 02.07.2023:

https://www.dr.dk/drtv/serie/loevens-hule_69856. Website sidst besøgt, 02.07.2023: https://en.wikipedia.org/wiki/Shark_Tank

hvor vi ikke sparer sammen via løn” fortsatte Annbritt “Vi er på jagt efter en stor sum penge, hvor vi ikke skal arbejde i årevis, for at opnå samme effekt”

- “Godt, jamen lad os da se på LinkedIn-effekten alligevel” sagde Jens “Du ved, på arbejdsmarkedet findes der jo en *hvis-du-kender-nogen* mekanisme, hvor 80% af alle jobs går til familie eller bekendte. Hvis nu vi kan ... hmhm ja, hvis nu vi kan finde et job, der giver ekstra godt. Så kan vi ret hurtigt nå målet”

- “Har svært ved at følge dig” svarede hun.

- “For nogle år siden var der denne her Woody Allan-film. Ja omend hovedpersonen endte med, at have skeletter i skabet, så havde den til tider gode budskaber. Filmen hed vidst *Matchpoint*. En ung mand dumper ret uvidende ned i et smørhul, bare fordi han er tennistræner. Det viser sig ret givtigt for ham, at kende de rigtige, og da en midaldrende mand giver ham et job, følger der ret mange fordele med. Uden at skulle gå i detaljer, omkring den unge træners kærlighedsliv og fortællingens tilhørende morale, så får han et utroligt velbetalt job - du ved i Londons finanscentrum. Nu jeg tænker over det, er tennistrænerens liv meget lig Rolfs ...”

- “Ja, jeg kender den film, men kan ikke lide din glidebane” afbrød Annbritt “Du virker nærmest låst i din overbevisning. At det *faktuelt er åbenlyst*, hvordan bestemte mennesketyper *lander i bestemte job*. Men er vi allerede ikke løbet ned af den sti - den retning, hvor vi er gået for vidt? Og gået *alt for meget amok i Olsenbandetricks*? Det bliver ikke med mig, hvis vi bevæger os endnu længere væk fra målet. Så hvis nu ... ja, hvis ikke vi finder tilbage til det oprindelig mål ... vores originale vision, så har jeg bedre ting at give mig til”

Jens vendte sig og bøjede sig ned, mens han støttede sine hænder på knæene. Kastede hovedet forover med en lang desillusioneret udånden.

- “Du har nok ret” svarede han “Fokus på indhold. Vores produkt er teknisk set godt, og hvis ... hvis vi nu fokuserer på, at *opprioritere det tekniske indhold*, når vi taler med folk om det, bliver sandsynligheden for succes større”

Den sidste remse virkede uendelig *slidt*. Inderst inde havde Jens forlængst opgivet den, i det markedsvirvar af apatisk kaos, der gjorde at topstressede folk, som havde tid til at lytte til dem, og deres projekt, kunne opgøres i promiller.

- “Så du mailen?” spurgte Jens hende med et bredt smil.

- “Nej, hvad så?” sagde hun og vendte sig væk fra sin laptop “Fik vi et godt tilbud på serverplads?”

- “Gæt igen, og tænk *Offentlig Business-2-Business* kampagne”
 - “Det er løgn! De har jo ikke været til at stikke i. På hvilket plan?”
- spurgte hun og rejste sig, for så at gå over bag hans netop åbnede laptop.
- “Ja, det er den helt store ... ikke en Kommune, ej heller en Region - Men nej, selveste KL³¹!”
 - “Whaaat!!” udbrød hun, for så at hente sine læsebriller.

De seneste tre måneder havde han bombet alle de offentlige instanser, der netop behandlede personfølsomme data, og nu havde det båret frugt. Kommunernes Landsforening havde endelig svaret dem, hvilket ikke kunne passe bedre. I stedet for at teste systemet på en enkelt kommune, for så at opnå et proof-of-concept på lokalniveau, kunne de starte oppefra. Såfremt deres software kunne fungere i tests under KL’s paraplyorganisation, skulle de *bare teste* på en klynge, for så at udrulle systemet til alle landets kommuner. Og det uden et vanligt ekstraskridt, hvor man *starter-småt*, og først opskalerer efterfølgende.

Et møde med KL blev aftalt og arrangeret således, at de skulle fremvise systemet om en måned. På den måde kunne de nå at forberede og optimere alle detaljer, samt tilpasse deres præsentationsskabelon. Tidligere havde de brugt et kludetæppe af mindre slideshows, men nu da det virkelig gjaldt skulle de samles i perfektionens tegn.

Al deres kode skulle tillige stress-testes, og alt i alt betød det, at de nærmest begyndte en social skildpaddeproces. Alle events blev aflyst tredivede dage frem, og alt hvad der hed familie blev kontaktet, for at de kunne finde den samlede løsning. De to skulle trække sig tilbage, på en aflukket lokation, hvor al koncentration kunne målrettes projektet og den tilhørende fremvisning.

Netop som de skulle til at købe de sidste ting til deres bunker af et lejet sommerhus ved stranden, ringede hendes telefon.

- “Annbritt! ...” lød det halvhøjt og grådkvalt fra mobilen “Jeg ved ikke, hvor jeg skal starte?”
- “Emilie, hvad er der galt?” svarede hun sin nære veninde og begyndte straks at tænke det værste “Er der sket noget i din familie?”
- “Nej, det er ikke det ... ikke den slags” lød det snøftende “Det er bare noget på jobbet - egentligt svært at forklare her, men du ved jeg har arbejdet det samme sted i rigtig lang tid. Altså her i London ikke?”
- “Ja, det ved jeg” svarede Annbritt, der kendte sin veninde alt for godt “Har du nogen omkring dig? ja, ok Philip er der ... Men lad os mødes om det. Hvornår kommer du til Danmark?”

³¹ KL: Kommunernes Landsforening

Hun mødte Jens' blik, der stålsat rynkede brynene. Det var en alvorlig mine, som hun med sikkerhed selv ville mønstre, hvis rollerne var byttet - men Emilie var sønderknust.

- "Philip skal afsted til Østen og møde nogle Business Associates ... han rejser om en time, ... Jeg, ... jeg har lige bestilt en billet til København"
- "Det er så godt Emilie. Tag det helt roligt ... drik en kop kakao og find dig noget baldrian-te til flyet - de kan give dig noget kogende vand. Du har det bedst, med at sove i den tilstand"

Annbritt lagde på for så, at køre varerne gennem kassen.

- "Jeg troede vi havde en plan?" lød det tørt fra Jens.
- "Vi tager den udenfor"

Få sekunder efter varenes pålæssen, drejede Annbritt sig rundt på parkeringspladsen med armene til hovedet. Hendes negle skrabede sidehåret, og en fremadknejsen kastede håret fremad, mens hun derefter krummede kroppen forover.

- "Vi bliver nødt til at udskyde planen et par dage" sagde hun.
- "Jamen, det kan vi da ikke!?" svarede Jens overrasket.

Hendes omsorg for Emilie vægtede stadig mere end nysgerrigheden, men da hun hentede hende i lufthavnen, forventede hun trods alt at få at vide, hvad venindens ulykke handlede om. Efter et langt stille knus begav de sig ud af modtagerhallen.

- "Men hvad er det så, der trykker?" spurgte Annbritt.
- "Jeg har sagt op, men kan vi vente med at vende det privat?" svarede Emilie bag de store sorte solbriller.

Undervejs mod City sukkede Emilie flere gange uroligt - og virkede utilpas. For Annbritt var det tydeligvis et tegn på, at kvinden var i en mindre choktilstand. Den hjemrejstes uro ville ikke bedres af ekstra rejsetid ud af byen, og et værelse var blevet bestilt med stor relevans - de to skulle snakke om tingene.

Emilie hang sin frakke og lagde sig på hotelsengen, for så at smide brillerne og udånde.

- "Jeg har givet dem 14 år af mit liv, og nu ... nu er der bare en blanding af tomhed og al den afdelingsviden, jeg sidder tilbage med fra dem"
- "Så hvad er der helt nøjagtigt sket?" spurgte hun.
- "Du ved jeg havde stået til forfremmelse, men så blev vi opkøbt" svarede Emilie "Og jeg blev bare så arrig ... William (det svin) havde jo bagt på alle kvinderne i Crossteam'et, og da han ikke havde held med mig, havde han givet leads fra mit ekspertområde til flere nyansatte"
- "Men det er jo slet ikke optimalt ... og upassende - vidste han ikke du havde Phillip?" spurgte Annbritt "Og i så fald, var det så ... hævn?"

- “Nej, slet ikke. Han er bare ikke typen, der kan lide at blive modsagt ... du kender typen, der både er lækker og fylder godt i landskabet? Hvor mange gange er den slags forkælede - jeg mener, hvor mange gange regner den slags typer ikke med, at de bliver strøget med hårene i ren automatik?” sagde veninden og satte sig op i lotusstilling.

- “Han lyder sart”

- “Well, well ... til at begynde med, var vi blot høflige overfor hinanden. Som man vel bare er i starten. Men grundet nogle arbejdsgange, hvor vi skulle bruge nogle arkivdokumenter, blev det snart til en flørt. Sagsmapperne lå i nogle skabe, og i stedet for at jeg altid skulle hente en stige, var det nemmere for ham at strække sig efter dem ... ja, hvorfor virksomheden ikke for længst havde fået digitaliseret sine sidste papirmedier, fatter jeg ikke. Men så igen. Det var jo England, hvor de ser en stolthed i sine gamle love, der er skrevet på kalveskind - som ikke kan slettes, og holde *i tusind år*.

Selvom vi flørtede, virkede han faktisk ret ligeglad med mig, og jeg troede vi bare havde et lille ubetydeligt spil kørende. Men da afdelingen en lun fredag tog ud i byen, og han ikke fik sin vilje med mig - på en pubsofa ... ja, så blev han ondskabsfuld.

Efterfølgende gad han knapt hilse, og holdt flere møder uden mig. Det værste var selve virksomhedsovertagelsen” sagde Emilie, for så at dratte sit hoved mod skødet “Alle de nye overtog hurtigt tilfældige jobfunktioner, og resten af os fik alle nulstillet vore ansvarsområder. Personaleaktiernes værdi blev halveret grundet konversionen, og valgte man ikke at sælge, blev 30% af dem inddraget. Værdien fra *disse inddragede* blev samlet i en stor bonuspulje, som de nyankomne også kunne opnå. Og så blev laptop-logouts til toiletbesøg også fratrukket lønnen, på trods af vor funktionærbaserede arbejdstid”

- “Skod!” udstødte Annbritt “Kunne I ikke klage til HR?”

- “Det er jo UK. The Tories³² har haft held, til at opretholde dårlige arbejdsforhold på mange områder i Storbritannien³³ - for ikke, at snakke om Gibriltar-effekten, hvor halvspanske tariffer og overarbejdsregler præger branchen³⁴” forklarede hun “Men netop som jeg var ved, at gå ned med flaget, skete det allerværste. William havde fedtet sig ind ved de nye bosser i kantinen, og efter et enkelt *slag golf*, blev han udnævnt til afdelingschef”

- “Årrhhh ... kom her pus!” sagde Annbritt, og krammede sin yngre

³² Websitet er sidst besøgt 10.05.2023:

<https://www.britannica.com/topic/Conservative-Party-political-party-United-Kingdom>

³³ Fiktiv fremtidsudvikling.

³⁴ Fiktiv fremtidsudvikling.

veninde “Det her skal ikke fælde dig - kan du ikke søge videre i branchen derovre?”

- “I teorien jo, men vi og opkøberne var allerede de største på markedet, og de der er tilbage, har slet ikke de systemer ... “ sagde Emilie med dirrende læber, og den grådkvalte hulken fra deres telefonsamtale kom nu tilbage ” ...og de har slet ikke de arbejdsgange, jeg er vant til - jeg har forhørt mig. Min stillingsbetegnelse er ofte blevet outsourcet til afdelinger i Sydeuropa eller Asien, og du kender mig og varme omgivelser”

- “Jeg har sjældent hørt mere uheld” sagde Annbritt, og aede sin opløste veninde “Vil utrolig gerne hjælpe, men Men hvis du allerede er på vej hjem fra London, kan jeg kun overskue, at hjælpe dig her den første uge - og ellers ikke før om en måneds tid ... som du ved er jeg og Jens, jo ved at forberede en stor præsentation”

Da hun og Jens kun kunne få depositummet tilbage fra sommerhuset, valgte de at mødes der alligevel.

- “Ak ja, havde ellers glædet mig til at bruge stedet som arbejdsbunker” sagde Jens til hende, og kiggede ud af vinduet “Og udsigten er heller ikke værst”

- “Nej, men tænker stadig vi kan udnytte de tre næste weekender ret godt” svarede Annbritt “Personligt skal jeg ikke noget i morgen. Jeg havde jo mit hyr med udlejerens omkring vores aflysning, men til sidst sagde hun at der ikke var andre der skulle bruge det - så vi godt kunne blive her for en overnatning ... og altså uden, at sige det som en hentydning *du ved*”

- “Ja, forstår” sagde Jens og smilede tilbage “Har heller ikke været ledig på markedet i et godt stykke tid ... Men uanset, så har jeg planer i morgen. Men tak fordi du spurgte”

- “Emilie har det ikke godt - slet ikke. Min søster har, for eksempel, også luftet sine egne jobdramaer ved psykolog. Nej, den slags abrupte arbejdsophør kan godt give traumer” forklarede Annbritt “Hendes hjemkomst var desuden ret omtumlet, med et hurtigt fly hjem, et lejet hotelværelse og gråd på min skulder”

- “Ja, arbejdsmarkedet har det til tider med at *riste folk*”

- “Men nu har hun også fået snakket med familie ... det går fremad”

- “Jeg kommer lige med djævlens lortekommentar” sagde Jens “*Det kan være, at den branche slet ikke er hende*”

Annbritt gik gennem rummet med løftede skuldre, for så at fylde sine lunger - trække vejret gennem næsen. Hun lukkede øjnene og masserede derefter sin pande, mens hun udpustede.

- “Jeg kan mærke, det går mig på. Som om jeg bliver drænet af hendes smerter” sagde Annbritt “Der er dog lys for enden af tunnelen. Ad omveje har jeg også hørt, at hun er ved, at få sit gamle tøjbutiksjob tilbage ... Et job

hun stoppede i som treogtyverårig - Det er så håbløst det hele - tænk bare på den store karriere hun havde derovre”

- “Nu skal vi også lige fokusere” svarede Jens håndfast, og lagde armene over kors “Vi to har et projekt, der skal sparkes så hårdt bagi, at *det går i kredsløb*” fortsatte han med sine vanlige fagter, hvor en velvalgt pegefingertip nu præsenterede hende for et usynligt, men skarpt spotlight på sommerhusgulvet “Såfremt jeg skal vise dig og Emilie en sti ud af den her misære, så lad mig opridse hendes tidligere arbejdsgivers reelle ståsted med den her analyse. Deres virke synes, at basere sig på *Let tilgængelighed* og en form for *Luksus-Convenience*, som flere og flere små spillere kan tilbyde. Det er en branche, hvor alt bliver billigere og billigere ... ja, endda nogle gange gratis at bruge.

Tilbage står virksomheden snart med et valg, om at lave og promovere eksklusive sideprodukter, som atten ud af tyve gange bliver for topkomplicerede at formidle ... så held og lykke til dem”

- “Jeg forstår, hvad du siger” sagde hun “Vil dog påpege, at firmaets ejerkreds, har dybe forbindelser til store midler i Canary Wharf³⁵. Læg dertil en bestyrelse, der *tys-tys* sidder inde med flere gråzonekontakter til byens topjurister. Med den korrekte omlægning til de mest ubelyste skattely, vil de kunne eksekvere en meget lang strategiændring”

- “He, he ... ja de tredive måneder på handelshøjskolen, var alligevel ikke helt spildt for dig” svarede Jens hende “Men Annbritt er det ikke derfor, vi står her? Prøver vi netop ikke at omgå voret eget ansættelsescirkus ved at søge investeringsmidler? Ja, så vi selv kan styre slaget med vores eget produkt. Hvis jeg - ja, hvis vi skal se det ud fra Emilies synspunkt, så tænker jeg faktisk, at William og den golfmakkerchef du fortalte om, snart bytter Hampton-græsset ud med *solotræning mod en baggårdsvæg* i Westend-kvarteret”

En forudsigelig dansk gråvejrsluge slæbte sig hen over Annbritts skæbne, hvor hun stadig var fanget mellem to store fokuspunkter. Men Emilies tekstbeskeder blev færre, og i løbet af ugen fandt veninden efterhånden sig selv. Tilbage var nu hendes egen planlægning med Jens, og hans mere komplicerede kalender. Undervejs fandt hun sig rastløs, og ofte endte det med tv-kiggen.

- “*Hotelkædernes trend med store investeringer i Tiny House-ressourcer, ser nu ud til, at være stoppet op*” lød det fra nyhedernes oplæser “*Skrappe krav omkring handicapadgang synes at være årsagen, og det falder ikke i god jord ved Dansk Handicapforening*”

³⁵ Websitet er sidst besøgt 10.05.2023:

<https://www.britannica.com/topic/Canary-Wharf>

Forinden havde hun bladret igennem den lokale ugeavis og fundet en lignende historie. En Tiny House-entreprenør havde netop opgivet sit iværksættereri, grundet Kommunernes nye lovgivning mod rampemangel ved de højtplacerede indgange på skurene ... *hvor korrupt! Når nu Verdenen skreg på anderledes og mere klimavenlige måder, at leve på.*

Udenfor hørte hun en motorsav, og hun fandt snart ud af, at den smukke allé af ahorntræer skulle lade livet ... eller i hvert fald delvist. For et sekund troede hun, at det var hele træet. *Pyha ... det var, trods alt, kun toppene.* Hun elskede den skygge træernes blade gav hende efter en løbetur i det lokale. Hun skiftede program på den elektroniske mosaikvæg, og et tv-indslag blev nu fortalt på den delvist licensbetalte, men også reklamefinansierede kanal.

- "Projekt *Fæld et træ*, har allerede gjort Danmark 6 milliarder rigere - Vi fandt ud af, at hvis vi fældede træerne på højtbeliggende villaveje tæt på bycentre i provinsen, ville ejendomsværdierne stige meget" forklarede den interviewede bankmand "Ja, det siger jo sig selv, at udsigten bliver markant bedre ... så nu har vi fældet over 130.000 træer på tværs af Danmark, og vupti! ... Så er ejendomsværdien i tohundredefjorten kvarterer steget med 21% i snit"

Hun så hvordan folk stod med flag i hånden over de fældede træer, og snart efter blev salgspjecer om store yachte åbnet.

- "I Real Discountkredit forstår vi, at fælde træer!" fortsatte han "Det er *For Real* en super *Sweet Deal!*"

- "Jamen det lyder jo fantastisk. Særligt når jeres bagvedliggende hedgefond har fået kritik for, at opkøbe 70% af alle danske realkreditinstitutter ... ja, samt, at banken gik over til at blive aktieselskab. Så efter, at have presset alle de danske boligpriser op med 3-5% grundet afkastkrav, og fastlåst tusindvis af danskere i længere lån, kan I endelig give noget tilbage til Danmark"

- "Det kan vi i hvert fald. Eller ja ... det vil sige ... Den danske stat vil tjene på mere grundskyld" svarede han "Når boliger bliver dyrere, bliver ejendomsskatten jo højere, så nu kan vi få mere velfærd - i det mindste i provinsen. Pengene vil ikke række så langt i de største byer - grundet de forhøjede huspriser og lejeudgifter derinde"

En drone løftede udsendelsens kameravinkel, og seerne kunne nu se alle områdets væltede stammer. Da dronen sænkedes, drejede en mørkeblå Audi med tyske nummerplader ind på områdets parkeringsplads. Og snart efter steg en hærdebred mand ud af den.

- "I dag skal vi have hugget de sidste træer" forklarede værtinden, og skuede smilende ind i kameraet "Og til det skal vi bruge Jürgen, der er fløjet ind fra skovene i Harzen syd for grænsen"

Annbritt blev træt af programmet, og efter at have sat sig lidt bedre i sofaen, skiftede hun kanal.

- "Ja, sådan gik det så Familien i Søndermosen" forklarede værten fra *Beliggenhed, Beliggenhed, Beliggenhed* "Og nu skal vi til et kvarter tæt på Munkebjerg i Vejle, hvor de er ved at fælde træer"

Et øjeblik passerede, før hun opdagede, at programmet filmede fra det selvsamme liveevent i det foregående program. Hun rullede kort med øjnene og bøjede opgivende sin nakke. Sænkede fjernbetjeningen. Og for træt til mere zappen, lagde hun sig ned og lod udsendelsen sløve hende som baggrundstøj.

Hun hørte den videre introduktion af *tyske Jürgen*, der var hurtigfælder, og en af Verdens rappeste med en økse. Døst så hun ham fælde et højt bøgetræ, der netop var sprunget ud, men da han derefter gik i gang med en meterlang dieselmotorsav, befandt muteknappen sig snart i en nedtrykt tilstand.

Som en service kunne seerne se, et stopur nede i hjørnet, og som efterspil til Jürgens ti-tolv nedlagte træer, kom andre maskiner i spil. En form for skovtraktor, greb den første stamme med sin kæmpe robotarm, og i løbet af sekunder var emnet rensset for grene. I et sidste indtryk, læste hun en flimrende tekst fra en reklame om biomasses herligheder, og hvordan *de tilhørende fjernvarmeværker nu også kunne behandle træflis fra de sejere fyrretræers vedstrukturer.*

Hendes blunden blev afbrudt, af et højt barneråb fra gården. Det var blevet mørkt, og den klare drengestemme, var sikkert svar på forældres kalden. Sådan var det ofte, når asfaltbanens boldspil kom til ende.

Et kort bad blev fulgt af madforberedelse. Hendes våde mørke lokker spejlede sig i køkkenvinduet, og med friskt sind fandt hun sin gode rutine, hvor kniven lystigt snittede de nyindkøbte grøntsager. Hun nynnede sagte - tændte en komfurplade, og snart efter blev to poser med økokrydderi opklippet.

- "Hej, søde. Går det bedre?" sagde hun, efter at have taget af sin ringende mobil.

- "Joh ... lidt op og ned" svarede Emilie "Vandrede langs åen - og når det ikke var nok, til at standse tankestrømmen - stoppede jeg. Sad på bænke. Lokalaviser kan ofte være kedelige, men ... ret godt til mit sind lige nu. Laver du mad? ... kan høre din emhætte"

- "Ja, skal lave den ragout fra Frk Jansens Pinstagramprofil - du ved, den med *De seks rodfrugter*"

- "Nå. Ja, er selv på den trend, men kender jo kun de engelske influencere. Men uanset ... I min iver for at finde avisens mest skæve historier, faldt jeg over en ung knægt med en plan. Som klimabevidst ville

han gerne sejle, i stedet for at flyve, men i den alder kalder de mest oversøiske destinationer jo ret meget”

- “Klart. CO2-aftrykket er nok svært - helt - at undgå” sagde Annbritt, og satte sin telefon på medhør.

- “Men fyren havde altså fået microfunded to motorløse fartøjer.

Midtersektionen var prydet af disse skønne skibe, der - med små bladformede kahytmoduler - kunne mønstre en besætning af op til elleve gæstende søfarere. Den ene konstruktion er endda bygget i Pakistan ...”

- “Hvorfor skulle han bruge to?” afbrød hun Emilie.

- “Jamen, det kommer ...” forklarede veninden “Hør nu. Og ja, det er en lidt *øv artikel* på nogle planer. For mellem Ægypten og Karachi er det ikke længere sikkert, at sejle privat grundet klimaudfordrede Sahel-pirater. Det er ifølge journalisten kun oliesheiker, der har råd til ordentlig eskorte ... men Danni her, fik så lavet en træjolle i Danmark, mens det andet flådemodul, bliver lavet lokalbæredygtigt, og til brug for en lejet livvagt - der jo også skal have en kahyt ...”

- “Ææi!” lød det abrupt fra Annbritt, der kastede sin køkkenkniv henover bordet.

- “Hvad sker der?” spurgte Emilie “Skar du dig?”

- “Nej, min kniv har et egeskaft ... og al den snak om *træ*. Det er bare mig og træværk her i dag” forklarede Annbritt og sukkede, mens hendes øjne fandt træårer overalt i køkkenet.

- “Du skal altså have dig nogle ordentlige redskaber. Mine skafter er lavet af en blød bakkelit, der ...”

- “Det er ikke det. Her til morgen tænkte jeg tilbage på min feriebarndom i Toksvig plantage, og de smukke gamle træer, der var på gårdspladsen. Jeg mener det ... siden i morges, og konstant, er jeg så sandt ... blevet hjemsoget af savsmuld. Ser ik min egen skovsti, for store stammer”

- “Nå, men en ting kører da for dig” sagde Emilie.

- “Hvad?”

- “Din erfaring med ord ... det år vi gik til *Poetry Slam*, har vidst alligevel sat sig fast - talent fornægter sig ikke”

- “Ha ... du søde lille *Mini-Miliemus*” sagde Annbritt “Lægger på nu, men skønt, at høre dit *milde muntre*”

Hendes ældste søn havde dyrket en del gaming, og døjede nu med overvægt. Drengen var delebarn og i disse dage hos faren, så hun tog et billede af den gode grøntsagsret hun netop havde lavet. At sønnens vennelæng stadig tilbød chips og cola, forekom som et mysterium, når nu den alternative madindustri havde sejret så eftertrykkeligt. For nylig havde Vegetarisk Industri fejret sin *Umami-sejr nummer 100*, hvor indbydende, lækre og velsmagende produkter *havde prydet en magasinfor siden med*

førnævnte sejrstitel. En headline der burde lokke flere over, når kødpriserne fortsatte sin stigen.

En stor kampagne havde gjort det klart for enhver tvivler. Den store overvægt af grøntsagersorter, som bragte kødtyperne i et ekstremt undertal, fordrede at der nu var hundrede gange så mange kødfri produkter, der scorede bedre på umamieffekten end selve kødprodukterne. Et scenario, der havde tvunget de fleste Argentinske kødproducenter og japanske Kobe-kvægavlere i knæ.

I et skævt forsøg på at bryde arbejdsløsheds galskab, havde Jens - for et henkastet øjeblik - genoptaget sin forfatterdrøm.

- "Jeg skriver, hvad der passer mig!" lød det fra Jens på deres lille kontor "He-hæ-ho-ho ... her er der ingen redaktører og anmeldere, der skal bestemme, hvad jeg fyrer af!"

- "Åhh hold nu op!" svarede Annbritt, og hev i hans old-school museledning "Nu må legestuen være ovre"

Hun selv fjernede nu et headset fra tindingerne, og sidemandens forstyrrende adfærd gjorde hendes brug af tankediktafonen usammenhængende ... for tillige at prikke med en hovedpine.

Jens tabbede væk fra dokumentet, og over på deres relevante EU-fondsansøgning, hvis chance for udbytte var ringe. Men det klare solskin, der væltede ind af vinduet, spillede dem et pus - og pludselig var de som kastet bagud til studietiden.

- "Sidst jeg så solen stå lige over Absalonspiret var med en øl i hånden" sagde Jens nostalgisk, og ønskede sig ud gennem glasset "Jeg og gutterne var samlet i parken for, at se solformørkelsen. Da det skete kunne vi se både Jupiter, Mars ... og enkelte stjerner"

Annbritt følte sig også tryllebundet, og hendes blik søgte fokus blandt parktræernes brisebølgende bevægelser. Vinduets, ellers stilfulde, sprosser var tremmer, der snart løsnede sine remmer - og i stedet fandt stavers dagdrømmen vej gennem gitteret.

Solstrefjets indspark kom fra *sommerens muser*, der kæmpede mod mørke EU-trolde kompleksiteter. Mens rummet de sad i, var ment til mennesker, var deres tekster rettet mod vanlige lovstier, der stiledede mod Verdensmarkedets ophøjede - nærmest romerske - dynasti. Stort og voksende, som et evigt stigende antal af meroptimerede ansøgninger. I sin dagdrøm skimtede hun kontinentets væld af små iværksættere - der sad i sparsomme kontorlokaler. Alle strakte de ud efter *perfekte forklaringer om effektive målsætninger*. De to - og alle de andre - ville gøre alt, for at

maksimere sine egne fondschancer - alt for ikke, at spille tid på *forgæves anmodninger*.

Stjernerne - bag planeterne - virkede uendeligt langt væk, og meget svære at nå. Kun få iværksættere, hvis ansøgninger til stadighed fejlede, ville have modet til at proklamere fiaskoforsøg. De fremstod som små ensomme glimtende himmellegemer, der lå langt fra de store galaksefællesskaber, hvor alt glimrede succesfuldt for de entreprenante, der havde *gjort alt rigtigt*. Men fandtes der også *skjulte sorte huller*, hvis mislykkede medaljebagsider forblev ubelyste?

- “Nej, lad os tage en pause - ta’ noget friskt luft udenfor” sagde Jens og rømmede sig “Naturen påkalder sig netop, ... at vi *Frydnyder dens Almægtige Atmosfære!*”

- “Ja, er der om to ... skal lige skimme det her nyhedsbrev”
Det var ikke alle mails hun læste fra sin nevø Villads, men denne videresending³⁶ havde han insisteret på, at hun skulle læse:

‘Mens samfundet vil nærme sig en vækstgrænse i 2040³⁷, peger Noam Chomsky på de faktuelle tal³⁸. De nederste 99% af alle amerikanere har mistet 50 billioner dollars³⁹ til den øverste procent de seneste 40 år, og selv om man altid kan tale om de *frie forbrugsvalg*, har spillereglerne ikke været fair. Det Marked, som kapitalismen kalder Balanceret, er i virkeligheden korrumperet, og trods billige produkter, har stagnerende lønninger samt andre særinteressers fiks, sikret at billionerne er endt hos landets elite.’

Hun sukkede og lukkede sin laptop, for så at smutte ud til Jens. Dog uden at forklare sin kompagnon om emailens indhold - deres projekt lå stadig underdrejet på energifronten, og havde mest brug for positive historier i stedet. Andre slags nyheder, som ikke kradsede i systemets overflade.

- “Det må vidst være det for i dag” sagde Jens “Vi kan heller ikke rigtig nå videre, før vi får svar fra departementerne”

- “Ja, nu ligger den ved instanserne” svarede hun og rejste sig. Hun kiggede ned af vejen.

³⁶ Hvor kilderne under *nyhedsbrevets videresending* er faktuelle, er selve artikelsektionen fiktivt sammenstykket.

³⁷ “Grænser for vækst”. Websitet er sidst besøgt; 14.04.2023:
<https://advisory.kpmg.us/articles/2021/limits-to-growth.html>

³⁸ Websitet er sidst besøgt; 14.04.2023:

<https://truthout.org/articles/noam-chomsky-who-owns-the-world/>.

³⁹ Websitet er sidst besøgt; 14.04.2023: <https://chomsky.info/20221208/>

- "Venter du besøg?"
- "Lidt før end planlagt" sagde Jens "Det er min søster, der kommer med min datter, som jeg har op til weekenden"
- "Nå da, dem har jeg da ikke hilst på" svarede hun og smilede.

Datteren var kær og lyshåret, mens søsteren var lidt buttet. Begge gik de ret anderledes klædt end Jens, og hun tænkte på om ikke hans projekttilværelse, var drevet væk fra det liv resten af hans familie havde. Da de samlet forlod det lejede kontorlokale, fulgtes de alle mod parkeringspladsen, og der gik ikke længe før hun og Elvira fandt ud af at de kikkede. Annbritt fik således søsterens nummer, men da hun kiggede på sin telefon, opdagede hun en linje øverst. Notifikationen omhandlede *Kommuners software*. Hun stoppede.

- "Hvad er der?" spurgte Jens "Noget relevant på dashboardet?"
- "At dømme på overskriften; vidst ingenting - men I må videre, så hvis nyheden er vigtig, kan vi tage den senere" svarede hun, og gav ham et kram, for så at sige farvel til de to andre.

Hun og Jens havde haft store drømme - forhåbninger til projektet, om hvilket de havde investeret så meget i. Siden sidst de havde mødtes, var nyheden også nået frem til Jens. At '*De danske kommuner havde indgået en stor aftale med en Fransk IT-gigant*', var landet som en Yucatanmeteor⁴⁰. Og prospektet for deres drøm var - med et - udskiftet af ordsproget om de *hårde vilkår i stålindustrien*.

De mødtes på en bænk i støvregn.

Hun så på Jens' øjne, der først virkede slørede, ... men snart efter så ud til, at fokusere halvt igen ... det var et blik med de absolut mindste, og mest desillusionerede pupiller, hun nogensinde havde oplevet på en person.

I et snuptag veg hun sit blik, og selvom hendes moderlige træk - så inderligt - ville nærværet, var stemningen mættet af Jens' helt modsatrettede og kolde maskulinitet. Her var der kun plads til, *at jægeren skulle smage på den bitre blanding* af salt fra sine øjenhuler, og den stille fugt fra regnen.

- "Nå!" sagde Jens og rejste sig "Som min mormor altid sagde ... *der kommer en ny dag i morgen*. Sarah! ... er du færdig med at lege? - vi skal hjem nu"
- "Det dufter underligt" sagde Jens' lille datter, Sarah, efter at have løbet dem i møde "Du lugter af gedeprut, Far!"
- "Det er bare *sjov stads-tobak* ... Din lille røver" sagde Jens og fandt

⁴⁰ Websitet er sidst besøgt 10.05.2023:

<https://www.britannica.com/list/major-mass-extinctions>

munterhed til, at tage fat i den lille, der med et hvin blev vendt på hovedet “Jaae! ... *Mægtige pirater* som mig skal have lov til en *ny-og-næ's pipepulsen*”.

- “Neej! Prøv at se Sarah!” fortsatte han “Der er skumringstid, og man kan se de første få stjerner på himlen. Om nogle timer er det mørkt, og så kan man se *aaaalle stjernerne*. Ved du hvad? Ikke nok med at stjernerne bevæger sig væk fra os, så *accelererer* de faktisk samtidigt. Hurtigere og hurtigere væk - ud i det store mørke univers. Om nogle milliarder år har de alle bevæget sig så langt væk, at stjernehimlen vil være helt sort ... ”

- “Hrm, hrm! ... ” lød det fra Annbritt “Så dunkel behøver vi heller ikke male situationen for børneører”

Jens nikkede samtykkende, og snart efter begyndte han, at forklare om himlen i stedet - og hvorfor, *den stadig var mørkeblå og ikke helt dunkel*.

Annbritt tænkte at hele processen, havde ændret Jens. Havde gjort noget fundamentalt ved Jens. Hans kropsholdning var anderledes, og blikket syntes en tand mere desillusioneret.

Måske var iværksætteriet slet ikke noget for ham ... eller hende selv? *Nej, så ville hun langt hellere være den nikkende lønslave i en af de virksomheder, funderede hun ... så hellere være lønarbejder, i firmaer der selv havde gode bankforbindelser til promoveringshelvedet. Cirkuset, hvor alle forgudede SoMe-effekter, der igen koncentrerede sin egen platformsmagt.*

Hun vendte den sidste sætning i sit hoved, som faktisk ikke engang var hendes egen, men en besked fra Lasse, der således havde hørt om hele misæren. Og deres projekts bratte afslutning.

De forlod parken, og den stille nedbør ledte Annbritt hen på det, Jens havde forklaret hende for en måned siden. Hans planlagte køb af et sommerhus. En drøm som endda var blevet nævnt for den lille, han gik med i hånden. *Men hvordan kunne hun bebrejde ham?* Alt virkede meget lysere for fjorten dage siden.

Tiden gik og måneder passerede, før hun igen hørte om Jens. Et opslag bekræftede rygterne fra deres fælles bekendte, om *hans IT-hjælpen i sin søsters arkitektfirma*.

Ugen efter skrev han nødråbsmails til vennekredsen om søskendeparrets firmakonstruktion, der konstant mistede kontrakter.

Hvis ikke de to fik mikrofunding til en særlig dyr softwarelicens, ville de til stadighed miste penge på *diverse projekters utallige tegnetimer*. Arbejdstid, der gik tabt for hver gang de deltog i udbudskonkurrencer.

Snart efter endte denne søster med at gå personligt konkurs. Den forfejlede satsning, var blevet opfulgt af hendes huskøb, som ramte skævt mellem to boligboblers udsving. Hun og hendes to børn flyttede derefter ind hos Jens, hvor små kår nu blev trangere.

- "I må endelig sige til, hvis jeg skal hjælpe med de sidste ting" spurgte Annbritt hans søster i telefonen "Jens var en knag, da vi arbejdede på vores eget projekt - en rigtig arbejdshest"

- "Ja, hvis du har tid nu, så er der nogle tæpper, der skal klippes til i det sidste rum" svarede Elvira "Vi er dog i syv sind om der alligevel er plads til alle tingene. Så det kan være vi flytter mere vestpå, og helt uden for byen"

Da Annbritt kom derover, så hun Jens sidde med benene oppe på et billigt sofabord. Den ellers så driftige mand, sad foran tv'et med døsig øjne. Og hans falmede joggingbukser, samt hvide ærmeløse tshirt, gjorde ham nærmest ukendelig.

- "Har du ellers hørt om salget af *Virnotech*?" spurgte hun.

- "Ja" sukkede han "Deres software kan jo kun 25% af vores, men deres ydelser er jo billige så ... *What is not to like?* Og så har de jo sikkert også haft de rigtige promoveringsbanker i ryggen. Nu har de midler til rådighed, som Røger - tilsvarende - ikke tildelte os"

Et TV2 News-program flimrede foran dem, mens de hørte en ekspert fra den nyliberale tænketank CEPOS, forklare sine store tanker om arbejdsmarkedet og iværksætteri.

- "*Hvis ikke man får succes, skal man kigge sig selv i spejlet*" lød remsen fra det erfarne menneske "*Fejler man med et projekt, skal man prøve igen, og denne gang arbejde endnu hårdere*"

En nyåbnet dåse forlod grebet mellem Jens' fingre, og snart efter var skærmen en smuk komposition. Et stort rodnets mosaik med langsomt neddrivende væske - en blanding af knust glas, og billigbitter Lidl-øl.

Hun følte med Jens, og forbandede sin egen situation. Projektets omfang og kompleksitet havde kun forøget deres ensomhed ... og skulle de vælge at dele den sørgelige historie, blev detaljerne altid for mange, til at deres bekendte kunne forstå dem, og endsig sympatisere med deres situation.

På trods af vennernes empati, og delvise indsigt i hans dilemmaer, blev Jens' Lasseinspirerede forklaringer ofte til overdrevne vendettaer⁴¹, som ingen alligevel kunne forholde sig til. Særligt når han begyndte, at antyde, hvordan Rolf Røgers held, var en del af et systemisk mønster. Ifølge Jens, var alt på arbejdsmarkedet blevet forudsigeligt. Her spillede onde Rügertyper *Førsteviolin i de mest pengestærke organisationer, med kyniske mellemledere, der yndede den sleske opvarter fra sine medløbere.*

- "Hvis vi bare havde været hurtigere, i vores påvirkning af Rolf. Og

⁴¹ Websitet er sidst besøgt 10.05.2023:

<https://www.britannica.com/topic/feud-private-war>

bygget ham et primitivt slot af *Rå kapital*” tordnede Jens en dag de to var sammen ”Rüger var jo rendyrket materialist, så man skulle jo kun vifte med penge to centimeter foran næsen på ham ... ja, så ville trøffelgrisens tryne, kunne lugte det på sekundet!”

Skulle hun begynde en lomme filosofisk karriere som hobbypsykolog, ville dette være det ideelle tidspunkt. Og omend hun var bekymret for sin makker, så emmede der stadig en klinisk lugt af hvide kittlers sandhed over Jens og hans udskejen. Ordsprog som; *sandheden skal man høre fra børn og fulde folk*, klistrede sig til hendes sind, når det var hun hørte på hans tirader. Usvaret blev Jens til en hidsig udgave af Lasse, hvor de begge dansede hen ad den knivsæg, hvor alt var enten *galt eller genialt*.

- “Penge min bare! Og når Rolf ikke har dem, har andre dem vel?” sagde Jens med hævet stemme ugen efter. Han havde netop sat sig ved Annbritt, der havde inviteret ham over, i et forsøg på opmuntren.

- ”Jeg kan *vel bare* lige finde pengene i et *nemt og lige til job*, hvor ansætterne *bare lige skal bruge* ... mit gyldne CV! Og hvad fanden skal de så egentlig med *mit CV*, hvis det skal være så megatilrettet og finpudset optimeret?” fortsatte Jens i en bragende hvirvelstrøm af desperation og sure opstød “Hvis jobcentrene i årtier har tilbudt forandrede CV-skrivningskurser, så bliver den konstante udvidelse af CV’ernes struktur jo bare til en legeplads. Til et sted for de kommunikationsmedarbejdere, der skal opretholde sine egne jobfunktioner, ved at komme op med *nye former for forgylde CV-opbygninger* - og så bliver virvaret af disse CV-opbygninger til et udskillelsesløb, for alle jobansøgere.

Nej, en simpel oplistning af *positive erfaringsposter* er slet ikke nok for de supersarte modtagere. Hvis ens egen ansættelsehistorie først skal bestå af f’ing perfekte kompetencebeskrivelser, og dernæst prydes af x antal nye pseudojob-baserede koncepter, bliver disse tabelsektioner til omfangsmæssig leflen ... Ha! Jeg husker tydeligt dengang, hvor en CV-kursusleder forklarede, *hvordan man nu kunne aflevere et tresiders-cv frem for et tidligere tosiders, og stadig opfatte det som optimeret*”

Jens havde arrigt gået rundt om bordet, men da han nu fandt noget i sin hættetrøje satte han sig igen. Ud af lommen tog han resterne af en mobiltelefon, som han med held havde fået åbnet. Efter han lagde displayglasset fra sig, prøvede han at tænde den elektroniske del, der lå i det mørke bagsidehylster. Da det ikke virkede prøvede han at tage alle de små sorte og skarpt tilpassede chippakker op, for så hurtigt at smide dem ned igen. Det var tydeligt at han både var irriteret, desillusioneret og meget tæt på opgivende.

- “Det var så den telefon - med mindre jeg altså betaler dyre domme for at udskifte de rigtige chippakker” fortsatte han og tog nu fat i det blanke glasdisplay. Annbritt fandt det tydeligt, at han fandt noget enkelt i den gennemsigtige displayfront, som han nu holdt op foran sig, og for et sekund kunne hun se ham blusse op - for derefter at genfinde håbløsheden, og tabe displayet på bordet.

Som et indadvendt barn, der knapt ænsede andre i rummet, lænede han sig ind over resterne, mens hovedet foroverbøjet stirrede ned på bunken med al elektronikken.

- “Skørt. Et sådan apparat indeholder jo slet ikke grønne printplader længere. Om jeg så brugte et halvt arbejdsliv på, at uddanne mig inden for alt det indpakkede *svagstrømsspaghetti*, ville jeg aldrig selv kunne reparere den her overflod af teknisk småtteras” sagde han nu mere afdæmpet og lænede sig sukkende tilbage i stolen ”Og sådan er det sgu da også med CV’erne! De fremstår jo helt ødelagte og gennemtævede som stilforurennet koncept.

Deres evigt stigende antal af *uddannelsesdetaljer*, burde fremstå positive men ender med et råddent resultat, af *teknisk overflod* - ender som skrøbeligt opstillede papirdokumenter, der tyres ned ad en fossende bjergflod af stigende teknokrati. Det ender med at, alle vi jobsøgeres, levnedbeskrivelser virker så hyperkomplekse, at de gennemtvinger en risiko for fejlbehandling i hyringsprocessen.

At de medvirker til arbejds gange, hvor de effektivitets-påduttede ansættere kun vælger at registrere CV’ernes *ansættelseshuller*, i en stresset nulfejlskultur som knapt ser andet end halvtomme glas - knapt lader *de midst korrekte* ansøgninger passere en gennemlæsning, der allerede er blevet udført af uempatiske måltalsrobotter - som derefter kun lader *de mest digitalkorrekte* ramme lederne menneskeøjne.

Fokusset på hullerne-uden-ansættelse omformer CV’ernes gyldne position, som *hyringsprocessens facitliste og velovervejede omdrejningspunkt*, til **et simpelt røvslikkerdokument**, der kun viser, hvor *loyal* man kan være over for en arbejdsplads!

Og hvor *loyalt* er det, modsat **over for mig**, når jeg spilder 25 nyttesløse timer på at lave en specifik videoansøgning? En ansøgning som en direktør, forinden og løgnagtigt, sagde han selv ville gennemse. Han endte jo bare med at lade en anden se den! En ansat som jeg slet ikke havde snakket med inden ...”

Annbritt så nu væk, men lyttede stadig til hans stemme. Hun gik ud i køkkenet og blandede en *bitterniver* ... for så at hælde en ny op til sig selv. *Jylland-style med dobbelt op på snapsen.*

- "Skål, *gamle jas!*" sagde hun og kiggede på ham med en fast sømandsmine "Få det ud!"

- "Men ja ... hvad er det egentlig arbejdsmarkedet giver mig til gengæld, når min ørkenvandring af en jobsøgen knapt forærer mig andet end nedværdigende afslag?" fortsatte Jens og hamrede nu det bundede shotglas i bordpladen "Og når man så endelig bliver ansat, bliver fyraftnernes planlagte overskud byttet med **mangel på energi, der for længst er blevet nedsablet!**

Der var engang at fredage kunne hæve humøret, men sådan var det ikke ved de sidste to jobs jeg havde. Her opmuntrede *weekendernes horisont* mig kun i sporadiske tilfælde, ...

... og den gamle følelse af *forventningsglæde ved de to dages frihed*, boblede kun sjældent i min helt udkørte krop ...

Er jeg blot en nedslidt og gammel jas! ... Ja, det bliver man sgu da først af det her arbejdsmarked! Og hvad så om mit iværksættereri giver mig huller på CV'et? De chefer bør da anerkende, at jeg stadig har været titaniumseriøs i et samlet selvstændigt virke med flere virksomhedsopstarter, der **tæller årsværkstimer af ubetalte firmaforberedelser!**

Når det er jeg søger et *normalt lønjob*, skal mine papirer og anbefalinger heller ikke - partout - imødekomme alle deres perfektionskrav. Og tegne et billede af mig som **über-loyal** i en ultrakort række af *meget få job* ... ikke tegne mig som en *trofast gammel hund, der altid og velvilligt vil logre med halen, når den samme chef - i årevis - rasler med hundesnoren!*

- "Men du kan da *bare blive selvstændig*" sagde Annbritt "Så kan du *selv bestemme tingene - og selv bestemme dine arbejdstider*"

- "Mine ører kan godt høre din intention, og min hjerne kan godt tolke sarkasmen i dit klichéagtige budskab" svarede Jens stille "Mit sind har bare ikke plads, til at omforme din ironi til *et smil* min kære kompagnon ... og omend jeg hører den store støtte i dit opmuntringsforsøg, virker alt det her karrieresnot evindeligt håbløst.

Hvad end det gælder normale ansættelser, eller iværksættereri

... så er jeg helt tom ..."

Personligt følte Annbritt slet ikke den samme afsky ved *arbejdsmarkedet* som Jens. Og hendes syn på mellemledere, eller ansatte som Rolf, var mere neutralt. Det bundede nok i hendes ret anderledes erfaringer med sådanne kollegaer. Havde hun kendt dem som en 16-årig picoline, ville hun nok have set op til dem, og forgudet en type som Rolf Rüger.

For hende kunne han, da helt sikkert, have fremstået som en *arketypisk helt* fra det lokale sportsklubs førstehold. Havde hun modsat, og år senere, mødt ham på en arbejdsplads, havde hun nok stadig været betaget af hans ydre på førstedagen. Men derefter og stiltiende ynket voksendrengens sølle umodenhed.

I afmagt over deres projektsituation havde Annbritt, kørt ud til det sommerhus de begge havde aftalt skulle være projektets sidste førerbunker. Hun var gået ned til stranden - lagt sig i sandet, lukket øjnene, for så at gribe om en håndfuld af sandkorn. Snart efter blev det shamanske terapiritual afbrudt af nutiden, og duften af klittens marehalm, blev afløst af lommens vibrerende mobil. En varme fyldtes i hende, da hun så Emilies navn på displayet - de to kunne da i det mindste udrede hinandens problemer.

- "Hvad så *missy*?" svarede hun veninden.
- "Hej, hvor er du? Jeg har lige været forbi"
- "Jeg er oppe i det sommerhus Jens og jeg skulle have lejet" forklarede Anbritt "Du ved ... i vores *nu forliste* projekt?"
- "Før du siger mere" afbrød veninden "Så pas på med, at du ikke søber for meget i fortids fiaskoer - jeg taler af erfaring"
- "Jeg klarer mig nok, men tak for omsorgen" svarede Annbritt.
- "Nå, men du ved den gamle tøjbutik jeg arbejdede i som yngre?"

fortsatte Emilie "Jeg prøvede at kontakte min gamle chef derfra, men hun var der ikke længere, og så viste det sig også at afdelingen, var ved at lukke grundet Amazon. Jeg mener ... *grundet effekten fra onlinesalg* du ved?"

- "Jamen, hvad gør du så?" spurgte Annbritt hende.
- "Jeg ved det ikke, det var jo netop de her to ting, jeg var specialiseret i ... så alt er oppe i luften" sagde Emilie "Skal jeg arbejde i Netto?"

Selvom veninden selv havde fnist over det sidste jobforslag, kunne Annbritt høre alvoren. Godt det ikke var hende selv der stod i situationen, men selvom hendes netværk var bedre og mere opdateret på den lokaldanske front end Emilies, skulle hun selv til at søge efter noget andet at rive i.

Annbritt kiggede ud af vinduet, mens Emilies stemme pludrede videre om Pinstagram-retter. Og med et halvt øre fandt hun inspiration i deres venskabelige seance ... og vennens særlige stemme.

- "Men Emilie" afbrød hun "Nu jeg tænker over det - så har du faktisk en rolig blød stemme. Var din far ikke fra Herning - jeg mener ... Hvis din røst nu også er så påvirket af din familie derovre, ja så tror jeg faktisk du kan arbejde i telebranchen"

- "Hvaa, kalder du mig for *landlig* eller hvad?" spurgte Emilie med et lidt spydigt smil på stemmen "Så Annbritt er i drillehumør?"

- "Nej, men forstå mig ret - Der er noget ret provinsielt over din dialekt, som sikkert kan hjælpe dig som telesupporter og sælger. Jeg havde engang en chef der forklarede mig, hvordan godtfolk reagerer på ret basale ting. For det første er der den typiske høvdingeeffekt vi har snakket om, hvor en del kvinder smøres af mænd med dybe stemmer ... primitivt om noget. Men kvinder kan altså også noget, hvis de lyder provinsielle over for visse mænd. Her kan usikre mænd føle merværd, hvis de føler et regionalt herredømme over modparten - hører de din *særlige Herning-stemme* vil de sjældnere føle mindreværd"

- "Hmm ... så du mener jeg kan *noget særligt?*" lød det slet sarkastisk fra Emilie "At *min jævne rugbrødsrøst* vil sikre kundernes tryghedsfølelse?"

- "Jamen ... altså du ved jo, at jeg ikke har dårlige intentioner. Ok ... lad mig uddybe" forklarede Annbritt "En kollega på mit telesalgssarbejde havde en stærk københavner-accent. Og han var tæt på at blive fyret grundet lave salgstal"

- "Ja, *get-the-point* ... men kan vi snakke om noget andet"

- "Intet problem. Og faktisk, så glem alt det med telejobbet" sagde Annbritt "Så med bedste mening, og uden vi ynkesynker, så har du stadig brug for, at se anderledes på det hele ... og få en helt tredje persons synsvinkel. Hvis jeg ikke kan finde nogle blå himmelstrøg blandt dine grå skyer, så kan min søster måske"

- "Var det hende, der også havde haft nogle markante afslutninger? ... Altså bratte ansættelsesstop?"

- "Ja. Lad os kontakte hende" svarede hun Emilie "Urzula kan, også tit, have brug for noget menneskeligt nærvær"

Som i en forudsigelse, der gik i opfyldelse havde Annbritts søster først afvist, og i automatik sagt, at hun *slet ikke havde tid*. Men da arbejdskalenderen gradvist var blevet fyldt med diverse *Ad hoc-poster*, kunne hun ikke længere opretholde vanen.

Og da Annbritt så havde spurgt til arbejdsdetaljerne for hendes daglige opgaver, havde hun kort efter indvilliget.

(Køb 'Slid' for at læse kapitel 8-14 ... herunder den afsluttende Epilog)